

ISLAM FORDØMMER TERRORISME

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

Til læseren

Et specielt kapitel er tildelt evolutionsteoriens kollaps, fordi denne teori udgør basis for alle anti-spirituelle filosofier. Fordi Darwinisme nægter Skabelsen - og derfor Allahs eksistens - har det over de sidste 150 år været grund til, at mange mennesker har forladt deres tro eller er kommet i tvivl. Det er derfor en nødvendig service, en meget vigtig pligt, at vise alle, at denne teori er et bedrag. Fordi nogle af vores læsere måske kun finder muligheden for at læse en af vore bøger, synes vi det er passende at afsætte et kapitel til at opsummere dette emne.

Alle forfatterens bøger forklarer trosrelaterede spørgsmål i lyset af Koranens vers og indbyder til at lære Allahs ord og leve efter dem. Alle emnerne, der drejer sig om Allahs vers er forklaret, sådan at der ikke efterlades nogen tvivl eller plads til spørgsmål i læserens sind. Forfatterens oprigtige, simple og flydende stil sikrer, at alle på alle aldre og fra alle sociale grupper let kan forstå dem. Takket være deres effektive og klare fortællemåde, kan de læses i et hug. Selv de, som strengt afviser spiritualitet, bliver påvirket af de fakta, som disse bøger dokumenterer, og kan ikke nægte sandfærdigheden af indholdet.

Denne og alle de andre bøger af forfatteren kan læses individuelt eller diskuteres i en gruppe. Læsere, der er ivrige efter at få noget ud af bøgerne, vil finde diskussioner meget brugbare, da det lader dem relatere deres refleksioner og oplevelser til hinanden.

Oven i købet vil det være en stor service til Islam at bidrage til udgivelsen og læsningen af disse bøger, skrevet kun for Allahs tilfredsstillelse. Forfatterens bøger er alle utrolig overbevisende. Af denne grund, for at kommunikere ægte religion til andre, er en af de mest effektive måder at opfordre dem til at læse disse bøger.

Vi håber, læseren vil kigge på anmeldelserne af hans andre bøger bag på denne bog. Hans store kildemateriale på trosrelaterede spørgsmål er meget brugbart og en fornøjelse at læse.

I disse bøger, i modsætning til nogle andre, vil du ikke finde forfatterens personlige synspunkter, forklaringer baseret på tvivlsomme kilder, stilarter, der er uopmærksomme på respekt og ærbødighed af hellige emner, eller håbløse, pessimistiske argumenter, som skaber tvivl i sindet og afvigelse i hjertet.

ISLAM FORDØMMER TERRORISME

**De, der tror og gør gode gerninger, dem vil Den Barmhjertige give
kærlighed. (Sura Maryam, 96)**

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

Om forfatteren

Nu skrivende under forfatternavnet HARUN YAHYA, blev Adnan Oktar født i Ankara i 1956. Da han havde gennemført sin folkeskole og sin ungdomsuddannelse i Ankara, studerede han kunst på Istanbuls Mimar Sinan University og filosofi på Istanbul University. Siden 1980'erne har han udgivet mange bøger om politik, videnskab og trosrelaterede spørgsmål. Harun Yahya er velkendt som forfatteren af vigtige værker, som afslører evolutionisternes bedrageri, deres ugyldige påstande, og de mørke alliancer mellem Darwinisme og så blodige ideologier som fascisme og kommunisme.

Harun Yahyas værker, oversat til 63 forskellige sprog, udgør en samling af totalt over 45.000 sider med 30.000 illustrationer. Hans forfatternavn er en sammensætning af navnene Harun (Aaron) og Yahya (John) til minde om de to agtede profeter, som kæmpede imod deres folks mangel på tro. Profetens segl på hans bøger forside er symbolsk og linket til indholdet. Det repræsenterer Koranen (det endelige skriftsted) og Profeten Muhammad (saas), den sidste af profeterne. Under vejledning af Koranen og Sunnah (Profetens (saas) lære), gør forfatteren det til sit formål at modbevise hver irreligiøs ideologis fundamentalistiske tese og få "det sidste ord" for fuldstændigt at lukke munden på protesterne mod religion. Han bruger den sidste Profets (saas) segl, som opnåede ultimativ visdom og moralsk perfektion, som et tegn på hans intentioner om at komme med det sidste ord.

Alle Harun Yahyas værker deler et fælles mål: at formidle Koranens budskab, opfordre læsere til at overveje grundlæggende spørgsmål som Allahs eksistens og fællesskab og det hinsidige, og at udstille irreligiøse systemers svage fundament og perverterede ideologier.

Harun Yahya har et bredt læserpublikum i mange lande fra Indien til Amerika, England til Indonesien, Polen til Bosnien, Spanien til Brasilien, Malaysia til Italien, Frankrig til Bulgarien og Rusland. Nogle af hans bøger er tilgængelige på engelsk, fransk, tysk, spansk, italiensk, portugisisk, urdu, arabisk, albansk, kinesisk, swahili, hausa, dhivehi (talt i Mauritius), russisk, serbokroatisk (bosnisk), polsk, malaysisk, uygur tyrkisk, indonesisk, bengali, dansk og svensk.

Højt værdsat over hele verden har disse værker været medvirkende til, at mange har genfundet tro på Allah og fået dybere indsigt i deres tro. Hans bøger visdom og oprigtighed sammen med en udpræget stil, der er let at forstå, påvirker direkte enhver, der læser dem. De som seriøst overvejer disse bøger kan ikke længere være fortalere for ateisme eller nogen perverteret ideologi eller materialistisk filosofi, fordi disse bøger er kendetegnet ved hurtig effektivitet, bestemte resultater og ubestridelighed. Selv hvis de fortsætter med at gøre dette, vil det kun være en sentimental insisteren, da disse bøger afviser sådanne ideologier fra deres fundament. Alle moderne bevægelser i benægtelse er nu ideologisk besejret, takket være bøgerne skrevet af Harun Yahya.

Dette er uden tvivl et resultat af Koranens visdom og klarhed. Forfatteren har beskedent til hensigt at fungere som et redskab i menneskehedens søgen efter Allahs rette sti. Der er ikke ønsket nogen materiel gevinst ved udgivelsen af disse værker.

De, som opfordrer andre til at læse disse bøger, at åbne deres sind og hjerter og vejlede dem til at blive mere hengivne tjenere af Allah, yder en uvurderlig service.

I mellemtiden ville det kun være spild af tid og energi at udbrede andre bøger, der skaber forvirring i folks sind, leder dem til ideologisk forvirring og som tydeligvis ikke har nogle stærke og præcise effekter med hensyn til at fjerne tvivlen i folks hjerter, som også bekræftet af tidligere erfaring. Det er umuligt for bøger at få sådan en stor effekt, hvis de er udtænkt til at understrege forfatterens litterære magt frem for det ædle mål at redde folk fra tabet af tro. De, som betvivler dette, kan hurtigt se, at Harun Yahyas bøger eneste mål er at overvinde vantrø og at formidle Koranens moralske værdier. Succesen og virkningen af denne service sætter sig fast i læserens overbevisning.

En pointe må huskes: den største grund til den fortsættende ondskab, konflikt og andre prøvelser udholdt af størstedelen af mennesker, er den ideologiske eksistens af vantrø. Dette kan kun afsluttes med den ideologiske sejr over vantrø og ved at formidle skabelsens vidunder og Koranens moralitet, sådan at folk kan

leve efter det. Ser man på verdens situation i dag, som fører ind i en nedadgående spiral af vold, korrupsion og konflikt, er det tydeligt, at denne service skal udbydes hurtigt og effektivt, ellers er det måske for sent.

I denne indsats vil Harun Yahyas bøger tage en førende rolle. Ved Allahs vilje vil disse bøger være et redskab, som gør, at folk i det 21. århundrede vil opnå den fred, retfærdighed og lykke, som er lovet i Koranen.

Første udgave Februar 2013

Published by
ARAŞTIRMA PUBLISHING
Merkez Mahallesi Cumhuriyet Caddesi
No:40 Güneşli-İstanbul/Turkey
Tel: (+90 212) 6555822

Printing Press
Kelebek Matbaacılık
İstanbul/Turkey
Tel: (+90 212) 6124835

www.harunyahya.com

Af Harun Yahya
Oversat af: Maria Laugesen
Fra: Engelsk, 3. udgave

Website:
www.harunyahya.com
www.en.harunyahya.tv
www.islamdenoucesterrorism.com

Introduktion.....	11
Islamisk moral: Kilden til fred og sikkerhed	17
Koranens syn på krig	47
Det ægte ansigt af terroristerne, der handler i religions navn....	67
Islams udsigter på bogens folk.....	93
Islam har bragt fred og harmoni til Mellemøsten	119
Terrorismes sande rødder: darwinisme og materialisme	133
Konklusion: anbefalinger til den vestlige verden og muslimer	161
Misfortolkningen af evolution	165

**De, der tror og gør gode gerninger, dem vil Den Barmhjertige give
kærlighed. (Sura Maryam, 96)**

INTRODUKTION

Som muslimer fordømmer vi kraftigt terroristangrebene på to store byer i USA d. 11. september, 2001, som skabte død af og skade på tusindvis af uskyldige mennesker, og vi tilbyder al vores modfølelse til den amerikanske nation. Disse angreb drev det vigtige spørgsmål om den ægte kilde til terrorisme til toppen af verdens dagsorden. Altså er det blevet annonceret for hele verden, at Islam er en religion af fred og kærlighed, der opfordrer individer til medfølelse og retfærdighed. Mange verdensledere, førende medieorganisationer, fjernsyns- og radiokanaler sagde, at i det ægte Islam er vold forbudt, og fred mellem folk og nationer opfordres. De vestlige cirkler, der er nået til en fuld forståelse af den islamistiske religion og er velinformerede om Islam, som den kommanderes af Allah i Koranen, bemærkede tydeligt, at ordene ”Islam” og ”terror” ikke kan stå side ved side, og at ingen guddommelig religion tillader vold.

Denne bog vedholder, at kilden til den terror, vi fordømmer, bestemt ikke er fra en guddommelig religion, og at der ikke er noget plads til terrorisme i Islam. Dette gøres klar i Koranen og hadiths, Islams hovedkilder, og i gerningerne af alle sande muslimske herskere, hvor Profeten Muhammad (saas) er den vigtigste af dem. Denne bog afslører, i lyset af Koranens vers og vores Profet Muhammads (saas) gerninger, med eksempler fra historien, at terrorisme er forbudt, og at der stiles efter at bringe fred og sikkerhed til verden i Islam.

Som det er kendt er diverse terroristiske handlinger i århundreder blevet udført i forskellige dele af verden af forskellige grupper af en lang række årsager. Nogle gange en kommunistisk organisation, nogle gange en fascistisk gruppe, og nogle gange tager radikale og separatistiske grupper ansvar for disse handlinger. Mens lande som USA ofte var mål for angreb fra racistiske og marginale terroristgrupper, har de europæiske lande været hovedscene for voldelige gerninger udført af terroristgrupper. 17. november i Grækenland, RAF (Red Army Faction) og neonazister i Tyskland, ETA i Spanien, Red Brigades i Italien og mange andre organisationer prøver at få deres stemmer hørt gennem terror og vold ved at dræbe uskyldige og forsvarsløse mennesker. Terrorismens natur ændres med forandrede verdensforhold og forøger dens virkning og kraft med de nye midler, der muliggøres ved hjælp af udviklende teknologier. Især masse kommunikationsværktøjer som internettet udvider terroraktivitetens rækkevidde og indflydelse væsentligt.

Ud over de vestlige organisationer er der også andre terrororganisationer af Mellemøstlig oprindelse. Terroristangreb udføres af disse grupper i alle verdenshjørner. Desværre gør det faktum, at gerningsmændene af diverse terroristangreb har kristne, muslimske eller jødiske identiteter, at nogle mennesker fremsætter påstande, der ikke stemmer overens med guddommelige religioner. Sandheden er, at selv hvis terrorister har muslimsk identitet, kan den terror, de udfører, ikke kaldes ”islamistisk terror”, ligesom det ikke kunne kaldes ”jødisk terror”, hvis gerningsmændene var jøder eller ”kristen terror”, hvis de var kristne. Det er fordi, som det vil undersøges i det kommende, **det er uacceptabelt at myrde uskyldige folk i en guddommelig religions navn**. Vi må huske, at blandt de, der blev dræbt i New York og Washington, var der folk, der elskede Profeten Jesus (as) (kristne), Profeten Moses (as) (jøder) og Profeten Muhammad (saas) (muslimer). Hvis det ikke tilgives af Allah, er mord på uskyldige folk en stor synd, der fører til pinsel i Helvede. Ingen, der er religiøs og frygter Allah, ville gøre sådan en ting.

Voldsmændene kan kun udøve vold som dette med intention om, at angribe selve religionen. Det kan vel være, at de, der udførte denne vold, gjorde dette for at fremstille religion som ond i menneskers øjne, for at skille folk fra religion og for at generere had mod de, der er religiøse. Altså er ethvert angreb på amerikanske indbyggere eller andre uskyldige mennesker, der har en religiøs facade, faktisk et angreb foretaget imod religion.

Religion kommanderer kærlighed, barmhjertighed og fred. Terror er på den anden side det modsatte af religion: det er ondt, ubarmhjertigt og kræver blodsudgydelse og elendighed. Når dette er tilfældet, burde

man lede efter oprindelsen til terroristhandlinger i vantrø i stedet for i religion. Mennesker med et fascistisk, kommunistisk, racistisk eller materialistisk blik på livet burde mistænkes som potentielle gerningsmænd. Navnet eller identiteten af den, der trykker på udløseren, er ikke vigtigt. Hvis han kan dræbe uskyldige mennesker uden at blinke, er han en vantrø, ikke en troende. Han er en morder uden frygt for Allah, hvis hovedambition er at udgyde blod og udføre skade. Af denne grund er "islamistisk terror" et enormt koncept, der modsiger Islams budskab. Den islamistiske religion kan på ingen måde tolerere terrorisme. I kontrast er terror (mord på uskyldige) en stor synd i Islam, og muslimer er ansvarlige for at forhindre disse gerninger og bringe fred og retfærdighed til verden.

ISLAMISK MORAL: KILDEN TIL FRED OG SIKKERHED

Nogle af de, der siger, at noget gøres i religionens navn, misforstår måske faktisk den religion og praktiserer den som resultat af dette forkert. Af denne grund ville det være forkert at danne ideer om den religion ved at tage disse mennesker som eksempel. Den bedste måde at forstå en religion på er at studere dens guddommelige kilder.

Islams guddommelige kilde er Koranen, som er baseret på koncepter om moral, kærlighed, medfølelse, ydmyghed, ofring, forståelse og fred. En muslim, der lever efter de forskrifter i sin sande form vil være meget høflig, omhyggelig, beskeden, anstændighed og ædel, retfærdig, troværdig og let at komme ud af det med. Han vil sprede kærlighed, respekt, harmoni og glæden ved at leve omkring sig.

Some of those who say that something is done in the name of religion may, in fact, misunderstand that religion and as a result, practice it wrongly. For that reason, it would be wrong to form ideas about that religion by taking these people as an example. The best way of understanding a religion is to study its divine source.

En perfekt civilisation vil opstå, hvis folk lever efter islamiske moralske værdier

Adnan Oktar: Ja. Den kristne verden har Paven, men den islamiske verden har ingen leder. Den tyrkisk-islamiske verden må få en leder og blive forenet. Når den forening er etableret, når den tyrkisk-islamiske verden er forenet, vil de moralske værdier komme til øjeblikkeligt, lige på stedet, og vil spredes. Ingen vil afvise dem. **Hvis religionen forbliver i hænderne på de uvidende, eller folk af svag tro, hos folk der ikke læser bøger og forstår verdenen, så vil der måske komme terror, uorden, mord, fattighed, modstand til videnskab og alt. Men islam er en religion, folk må følge forenet. Når den tyrkisk-islamiske union er etableret, når der er spirituelt lederskab, vil de spirituelle lederskab med det samme eliminere disse svagheder. De vil blive udskiftet med kærlighed, hengivenhed, medfølelse, venskab, broderskab og venskab.** En meget, meget perfekt civilisation vil fremkomme. Det er grunden til, at jeg vil de den tyrkisk-islamiske union etableret lige med det samme. (Associated Press of Pakistan, 6 September 2008)

Islam er religionen af fred

Terror er, i den bredeste forstand, vold udført mod ikke-militære mål af politiske grunde. For at sige det på en anden måde er målene for terror helt uskyldige civile, hvis eneste forbrydelse, i terroristernes øjne, er at repræsentere ”den anden side”.

Af denne grund betyder terror at udsætte uskyldige mennesker for vold, hvilket er en handling blottet for enhver moralsk retfærdiggørelse. Dette, som i tilfældet af mordene begået af Hitler eller Stalin, er en forbrydelse begået imod menneskeheden.

Koranen er en sang Bog vist for mennesker som en vejledning til den sande vej, og i denne Bog, befaler Allah mennesket at vedtage god moral. Denne moral er baseret på koncepter som kærlighed, medfølelse, forståelse og barmhjertighed. Ordet ”islam” stammer fra ordet, der betyder ”fred” på arabisk. Islam er en religion vist til menneskeheden med en intention om at præsentere et fredfyldt liv, hvorigennem Allahs

uendelig medfølelse og barmhjertighed manifesterer sig på jorden. Allah opfordrer alle mennesker til islamisk moral, hvorigennem medfølelse, barmhjertighed, fred og kærlighed kan opleves i hele verden. I Sura Baqara, vers 208, tiltaler Allah troende som følger:

I, der tror! Drag alle ind i freden! Følg ikke i Satans fodspor! Han er jer en åbenlys fjende.

Som verset gør klart, kan sikkerhed kun forsikres ved at ”gå ind i Islam”, altså at leve efter Koranens værdier. Koranens værdier holder en muslim ansvarlig for at behandle alle mennesker, muslim eller ikke-muslim, venlig og retfærdigt, at beskytte de trængende og de uskyldige og ”forhindre formidlingen af ondt”. Ondt kompromitterer alle former for anarki og terror, der fjerner sikkerhed, velbefindende og fred. Som Allah siger i et vers, ”**Gud elsker ikke fordærv.**”. (Sura al-Baqara, 205)

At myrde en person uden grund er et af de mest klare eksempler på ondskab. Allah gentager i Koranen en befaling, Han tidligere afslørede for Jøderne Toraen således:

... hvis nogen dræber et menneske, uden at det sker som hævn, lige for lige, eller for at have skabt fordærv i landet, er det, som om han havde dræbt alle mennesker. Og hvis nogen skænker et menneske livet, er det, som om han havde skænket alle mennesker livet.... (Sura al-Ma'ida, 32)

Som verset siger det, begår en person, der dræber bare et enkelt menneske ”uden at det sker som hævn, lige for lige, eller for at have skabt fordærv i landet”, en forbrydelse som har han myrdet hele menneskeheden.

Når dette er tilfældet er det tydeligt, hvor styre synder mordene, massakre og angrebene, populært kendt som ”selvmordsangreb”, begået af terrorister er. Allah fortæller os, hvordan terrorismens grimme ansigt vil blive straffet i efterlivet i det følgende vers:

Man kan kun gribe ind over for dem, der med urette handler uret mod menneskene og begår overgreb på jorden. De har en pinefuld straf i vente. (Sura ash-Shura, 42)

Alle disse afslører, at organiserede terrorhandlinger imod uskyldige folk er direkte imod Islam og det er usandsynligt at nogen muslim nogensinde kunne begå sådanne forbrydelser. I kontrast er muslimer ansvarlige for at stoppe disse folk, fjerne ”ondskab på jorden” og bringe fred og sikkerhed til alle mennesker i hele verden. Islam kan ikke forenes med terror. Lige det modsatte, det burde være løsningen til og vejen til bekæmpelsen af terror.

Allah har fordømt ugudelighed

Allah har befalet folk at undgå at begå ondskab: undertrykkelse, grusomhed, mord og blodudgydelse er alle forbudt. Han beskriver de, der ikke kan følge dette bud som at ”følge i satans fodspor” og vedtage en holdning, der åbenlyst afsløres at være syndefuld i Koranen. Nogle få af de mange vers om dette emne i Koranen siger:

Men de, der bryder pagten med Gud, når den én gang er sluttet; de, der adskiller, hvad Gud har befalet skal sammenføjes; de, der skaber fordærv på jorden: De har forbandelsen og den onde bolig i vente. (Sura ar-Ra'd, 25)

"Spis og drik af Guds underhold, og lav ikke ulykker på jorden, idet I skaber fordærv!" (Sura al-Baqara, 60)

Skab ikke fordærv på jorden, efter at den blev bragt i orden! Påkald Ham i frygt og længsel! Guds barmhjertighed er nær for dem, der handler godt. (Sura al-A'raf, 56)

De, der tror, de vil lykkes med at skabe ugudelighed, omvæltning og undertrykkelse og ved at dræbe uskyldige mennesker, begår en stor fejl. Allah har forbudt alle ugudelige handlinger, der involverer

terrorisme og vold, fordømt de, der deltager i sådanne handlinger og sagde ”Gud lader intet værk lykkes for dem, der skaber fordærv.” i et af Sine vers. (Sura Yunus, 81)

I nutiden sker terroristhandlinger, folkemord og massakre dog i hele verden. Uskyldige mennesker slås brutalt ihjel, og lande, hvor samfund bringes til at hade hinanden af kunstige grunde, drukner i blod. Disse rædsler i lande med forskellige historier, kulturer og sociale strukturer har muligvis grunde og kilder særegne for hver. Men det er tydeligt, at den fundamentale grund er en bevægelse væk fra moral baseret på kærlighed, respekt og medfølelse, der befales i Koranen. Som resultat af mangel på religion, opstår samfund, der ikke har nogen frygt for Allah og som er bedraget af løgnen, at de ikke ville blive stillet til regnskab for det i efterlivet. Siden de fejlagtigt tror, at ”mine handlinger skal ikke stilles til regnskab overfor nogen” kan de let handle uden nogen medfølelse, moral eller samvittighed.

Eksistensen af hyklere, der opstår i Allah og religionens navn, men faktisk organiserer sig selv til at begå ondskab fordømt af Allah, indikeres i Koranen. Et vers taler om en gruppe på ni mænd, der planlagde at myrde Profeten (saas) ved at sværge i Allahs navn:

I byen var der en bande på ni, der skabte fordærv på jorden og ikke bragte orden. De sagde: "Sværg ved Gud over for hinanden: 'Vi vil falde over ham og hans husfæller ved nattetid!' Bagefter siger vi til hans nærmeste: 'Vi var ikke til stede, da hans husfæller blev tilintetgjort. Vi siger sandheden.' De lagde listige planer, og Vi lagde listige planer, uden at de anede det."
(Sura an-Naml, 48-50)

Som denne hændelse beskrevet i Koranen afslører, betyder det faktum, at folk gør ting ”i Allahs navn” eller bare sværger i Hans navn, med andre ord at de bruger den slags sprog, der får dem selv til at fremstå meget religiøse, ikke, at det, de gør, er i overensstemmelse med religion. Modsat kan det, de gør, være direkte imod Allahs vilje og religions moral. Sandheden ligger i deres gerninger. Hvis deres gerninger ”skabte fordærv på jorden og ikke bragte orden”, som verset afslører, så kan du være sikker på, at disse mennesker ikke i sandhed kan være religiøse, og at deres mål ikke er at tjene religion.

Det er ganske umuligt for nogen, der frygter Allah og har forstået Islams moral at støtte vold eller ondskab, eller at deltage i sådanne handlinger. Det er grunden til, at Islam er den sande løsning til terrorisme. Når Koranens sublime moral forklares, vil det være umuligt for folk at forbinde ægte Islam med de, der støtter eller deltager i grupper, der stiler efter had, krig og uorden. Det er fordi Allah har forbudt ondskab:

Når han har vendt sig bort, stræber han efter at skabe fordærv på jorden og ødelægge afgrøde og afkom. Gud elsker ikke fordærv. Når man siger til ham: "Frygt Gud!" griber stoltheden ham på syndig vis. Helvede er godt nok til ham. Hvilket ulykkeligt hvilested! (Sura al-Baqara, 205-206)

Som det kan ses fra versene ovenover, er det udelukket for nogen, der frygter Allah, at vende et blindt øje til selv den mindste handling, der kan skade menneskeheden. En, der ikke tror på Allah og efterlivet, kan dog let udføre al slags ondskab, siden han tror, han ikke vil skulle stå til regnskab overfor nogen.

Det første, der må gøres, for at rengøre verden for nutidens plage af terrorisme, er at bruge uddannelse til at fjerne afvigende irreligiøse trosretninger, der fremsættes i religionens navn, og at lære folk om Koranens sande moral og at frygte Allah.

Islam kan ikke sidestilles med terror

Adnan Oktar: USA og Europa bliver først nu frigjort fra ateisme. Dette sker først nu. Selvfølgelig, selvom vi skynder os, så er der Allahs skæbne, og der vil ske udviklinger på den måde. Vi vil få klare resultater indenfor de næste 10-20 år, viser udviklingen. Der er en konstant stigning. Begivenheder bevæger sig i én retning. Hvis ting fortsætter i det tempo, vil der være tydelige resultater indenfor de næste 15-20 år. Det globale herredømme af islamiske moralske værdier ser sikre ud, med andre ord. USA opfatter

(muslimer) som terrorister: der er grunde. For det første er der ingen terror i Islam. Det er absolut. Islam betyder kærlighed, hengivenhed, medfølelse og tilgivelse. Allah fortæller os endda, at vi skal tilgive de, der begår mord. Der er en velkendt reference til mord i Koranen. Allah siger, det vil være mere lykkebringende for dig at tilgive. **Det ville være totalt irrationelt at lede efter terror i en religion, der siger det. Almægtige Allah fortæller os endda, at vi skal tilgive en snigmorder: dette er en komplet religion af fred og kærlighed. Tilgivelse er overalt og i alt i Islam. Vær tilgivende, befal det, der er godt, og vend dig bort fra det onde. Vi må fortælle folk om kærlighed, hengivenhed, medfølelse og solidaritet.** Men der er selvfølgelig også muslimer, der begår terror, folk der opfører sig uvidende, der bomber civile for eksempel. De kaster en bombe et sted med masser af børn omkring. Selvfølgelig er det tvivlsomt, om disse overhovedet er muslimer. Jeg ved ikke, om sådanne typer er muslimer overhovedet. **For det første er det ulogisk at sige, at disse folk er muslimer, og at muslimer betyder terror. Først må du bestemme, om disse folk er muslimer.** Hvis de er i stand til skamløst at slå børn ihjel, så er de ikke muslimer fra mit synspunkt. Det er uacceptabelt. **Darwinistiske, materialistiske og marxistiske unge mennesker finder gradvist Islam mere interessant og elsker det mere, på trods af at de forbliver marxister. De forbliver darwinister. De begår kommunistisk terror i Islams navn.** De gør der, hvad de gjorde under kommunisme. Og de forestiller sig, det derfor er mere retfærdiggjort. Men de har stadig den lyst til terror i deres sjæle. Begæret for vold. Jeg mener, at selv hvis en person ikke siger, han er muslim, vil han stadig gøre det som marxist. Hvis han ikke gør det som en marxist, vil han gøre det som en fascist. Men han vil uundgåeligt gøre det. Hans sjæl er syg. **Derfor er det respektløst overfor Islam at sige, at der er terror i Islam. Og det er en stor fejl. Islam er kendt som en religion af fred. Navnet selv betyder fred. Så ingen rationel person kan underskrive på sådan en ting.** (Denge TV, 9 December 2008)

Allah befaler os at gøre gode gerninger

En muslim er en, der overholder Allahs bud, omhyggeligt forsøger at leve efter Koranens moral, fred og harmoni, hvilket gør verden til et smukkere sted og leder den mod fremgang. Hans mål er at føre folk til skønhed, godhed og velvære. I Koranen siges det således:

... Gør godt, ligesom Gud har gjort godt mod dig! Stræb ikke efter fordærv på jorden! Gud elsker ikke dem, der skaber fordærv." (Sura al-Qasas, 77)

En, der adopterer den islamiske tro ønsker at fortjene Allahs tilfredshed og medfølelse og at komme i himmelen. Han må gøre store indsatser for at gøre dette og vedtage sig en moral acceptabel for Allah, mens han er i denne verden. De tydeligste manifestationer af denne moral er medfølelse, medlidenhed, retfærdighed, ærlighed, tilgivelse, ydmyghed, ofring og tålmodighed. Den troende vil opføre sig godt overfor folk, prøve at udføre gode gerninger og sprede godhed. I Sine vers, befaler Allah:

Kun i sandhed skabte Vi himlene og jorden og alt derimellem. Timen vil komme. Vær derfor smukt overbærende!. (Sura al-Hijr, 85)

... I skal være gode imod jeres forældre og slægtninge, forældreløse og fattige; imod den nabo, der er beslægtet, og den nabo, der ikke er beslægtet; imod ledsageren ved jeres side, imod den vejfarende og de slaver, I ejer! Gud elsker ikke den, der er indbildsk og pralende.. (Sura an-Nisa', 36)

... Hjælp hinanden i fromhed og gudsfrygt, ikke i synd og fjendskab! Frygt Gud! Gud er streng til at straffe.

De troendes ansvar

De der ikke bekymrer sig for begivenheder med mindre de direkte påvirker dem, er blottet for den indsigt, der går ind for uselvished, broderskab, venskab, ærlighed og den tjeneste, religion skænker mennesker. Gennem deres liv prøver sådanne folk at tilfredsstille deres egne egoer ved blot at spille deres midler, totalt uvidende om de trusler, menneskeheden står overfor. I Koranen roser Allah dog moralen hos de, der stræber efter at bringe godhed til deres omgivelser, de der bekymrer sig om hændelserne, der finder sted omkring dem, og som bringer folk på rette vej. I et vers fra Koranen gives en metafor for de, der ikke tilbyder noget godt til andre, og de, der altid handler på godhedens vej:

Gud laver en sammenligning mellem to mænd, hvoraf den ene er stum, intet formår og hviler som en byrde på sin herre; hvor denne end sender ham hen, udretter han intet godt. Står han på lige fod med den, som påbyder retfærdighed og er på en lige vej? (Sura an-Nahl, 76)

Som det siges i Koranen er det tydeligt, at de, der er ”på den rette vej” er de, der er helliget til sin religion, frygter og hædrer Allah, respekterer spirituelle værdier højt og er fyldt med ivrighed efter at tjene folk. Generelt er sådanne folk der for at tjene menneskeheden og bringe store fordele med sig til mennesker. Af denne grund er det meget vigtigt for folk at lære om den sande religion og leve efter moralen beskrevet i Koranen – Allahs endelige Åbenbaring. I Koranen definerer Allah de folk, der lever efter så høj moral:

Til dem, som, hvis Vi giver dem magt på jorden, vil holde bøn, give almisse, påbyde det rette og forbyde det forkastelige. Sagernes udfald ligger hos Gud. (Surat al-Hajj, 41)

Som det gøres klar i verset ønsker Allah, at de, der tror på Ham, skal opføre sig pænt overfor folk, samarbejde med hinanden, når det gælder godhed, og at undgå ondskab. I Sura al-An'am, vers 160, lover Allah, at **"Den, der møder frem med en god handling, vil få ti gange så meget igen, mens den, der møder frem med en ond handling, kun vil få det samme til gengæld. De vil ikke blive gjort uret."**

I Koranen beskriver Allah Sig selv som Ham, Der kender ”hæmmelighederne i menneskers hjerter” og advarer folk om at **"undgå alle slags ondskab"**. En muslim, som betyder **"en, der overgiver sig selv til Allah"** må derfor givet være en, der gør sit bedste for at bekæmpe terrorisme på intellektuelle og ideologiske vilkår.

En muslim forbliver ikke ligeglad med, hvad der foregår omkring ham og vedtager aldrig den mentalitet, at intet betyder noget, så længe det ikke skader ham. Det er fordi, han har overgivet sig selv til Allah. Han er Hans repræsentant, og en ambassadør for godhed. Han kan derfor ikke forblive ligeglad overfor ondskab og terrorisme. Faktisk er muslimen den største intellektuelle fjende til terrorisme, som dræber folk, der intet har gjort forkert. Moralens i Koranen er imod alle slags terrorisme, og forsøger at forhindre det lige fra begyndelsen af, med andre ord på ide niveauet. Den kræver fred blandt mennesker og at retfærdighed skal herske, og befaler folk at undgå uenighed, konflikt og ondskab.

Allah befaler os at være retfærdige

Den sande retfærdighed beskrevet i Koranen befaler mennesket at opføre sig retfærdigt, ikke diskriminere mellem folk, at beskytte folks rettigheder, ikke at tillade vold uanset omstændigheder, at tage de undertrykkedes side mod undertrykkerne og hjælpe det trængende. Denne retfærdighed ønsker, at begge partiers rettigheder beskyttes, når man når en beslutning i en sag, at alle aspekter af en hændelse vurderes, at al fordom tilsidesættes, at man er objektiv, ærlig, fuld af kærlighed, barmhjertig og medfølelse. For eksempel vil en, der ikke kan vurdere begivenheder på en moderat måde, og som er påvirket af sine følelser, mislykkes i at nå til en fornuftig beslutning og vil forblive under indflydelse af de følelser. Men en, der regerer med retfærdighed, må sætte alle sine personlige følelser og synspunkter til side. Han må behandle alle parter med retfærdighed, når de beder om hjælp, vælge den rigtige side under alle omstændigheder og ikke afvige fra

ærligheden og sandfærdighedens vej. En person burde inkorporere alle Koranens værdier i sin sjæl på en sådan måde, at han kan være i stand til at overveje andre parters interesser før sine egne og vedholde retfærdighed, selv hvis dette skader hans egne interesser.

Allah befaler i Sura an-Nisa', vers 58: "**... hvis I dømmet mellem andre, da at dømmet retfærdigt. ...**" I et andet vers, befaler Allah de troende at handle retfærdigt, selv hvis det er i mod dem selv:

I, der tror! I skal varetage retfærdigheden som vidner foran Gud, selvom I går mod jer selv, mod forældre eller mod slægtninge! Hvad enten det er en rig eller fattig, så er Gud dem begge ganske nær. Følg ikke jeres lyst i stedet for at være retfærdige! Hvis I fordrejer noget eller vender jer bort! - Gud er fuldt vidende om, hvad I gør. (Sura an-Nisa', 135)

I Koranen giver Allah en detaljeret beskrivelse af retfærdighed og informerer troende om den attitude, de skal vedtage overfor de hændelser, de møder og med hensyn til at udrette retfærdighed. Sådan vejledning er en stor trøst for troende og en barmhjertighed fra Allah. Af denne grund er de, der tror, ansvarlige for at udøve retfærdighed på en udelt måde både for at tjene Allahs anerkendelse og for at leve deres liv i fred og sikkerhed.

Den retfærdighed Allah befaler i Koranen er den retfærdighed, der udøves ligeligt blandt alle folk uden overvejelse af sprog, race eller etnicitet. Retfærdigheden på Koranens måde varierer ikke afhængigt af sted, tid og mennesker. I vores dag er der også folk, der udsættes for grusom og uretfærdig behandling på grund af farven på deres hud eller deres i race i alle verdenshjørner.

Men Allah fortæller os i Koranen, at meningen med skabelsen af forskellige stammer og folkeslag er "at de skal lære hinanden at kende". Forskellige nationer eller folkeslag, som alle er Allahs tjenere, burde lære hinanden at kende, altså lære om deres forskellige kulturer, sprog, traditioner og evner. Kort sagt er en af meningerne med skabelsen af forskellige racer og nationer ikke konflikt og krig, men kulturel rigdom. Sådan variation er en belønning fra Allahs skabelse. Det faktum, at nogen er højere end andre, eller at hans hud er gul eller hvid, gør ham hverken overlegen i forhold til andre, og det er heller ikke noget at skamme sig over. Ethvert træk, en person har, er et resultat af Allahs meningsfulde skabelse, men i Allahs syn, har disse variationer ikke nogen ultimativ vigtighed. En troende ved, at en person får overlegenhed kun ved at have frygt for Allah og i styrken i hans tro til Allah. Dette faktum er henført til i det følgende vers:

I mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde, og Vi gjorde jer til folkeslag og stammer, så I kunne genkende hinanden. Den fornemste af jer er i Guds øjne den af jer, der er mest gudfrygtig. Gud er vidende og indsigtfuld. (Sura al-Hujurat, 13)

Som Allah fortæller os i verset, opfordrer den forståelse af retfærdighed, Han anbefaler, til lige, medfølelse og fredelig behandling af alle uden diskrimination mellem dem.

Had overfor et samfund forhindrer ikke troende i at udføre retfærdighed

Had og vrede er de største kilder til ondskab, og kan let forhindre folk i at foretage retfærdige beslutninger, at tænke fornuftigt og opføre sig rationelt. Folk kan hurtigt påføre al slags uretfærdighed på folk, de føler fjendskab overfor. De kan anklage disse personer for handlinger, de aldrig har begået, eller vidne falsk imod dem, selvom de kender til deres uskyld. På grund af sådan fjendskab kan folk måske udsættes for uudholdelig undertrykkelse. Nogle mennesker undgår at vidne i favør for folk, de er uenige med, selvom de ved, de er uskyldige, og de holder beviser, som ville afsløre deres skjulte uskyld. Endvidere finder de næsten glæde ved den elendighed, disse folk står overfor, deres møder med uretfærdighed eller stor lidelse. Deres største bekymring er på den anden side, at retfærdighed burde ske og disse menneskers uskyldighed bevises.

Af disse årsager er det meget svært for folk i korrupte samfund at stole på hinanden. Folk er urolige for, at de kan blive offer for en anden til enhver tid. Når de har tabt deres fælles tillid, mister de også deres menneskelige følelser som medfølelse, broderskab og samarbejde og begynder at hade hinanden.

Men de følelser, nogen har i deres hjerte for en person eller et samfund, burde aldrig påvirke en troendes beslutninger. Lige meget hvor umoralsk eller fjendtlig en person, han står overfor, sætter den troende alle disse følelser til side og handler og tager beslutninger retfærdigt og befaler, hvad der er retfærdigt. Hans følelser for den person kaster ingen skygge over hans visdom og samvittighed. Hans samvittighed inspirerer ham altid til at overholde Allahs bud og råd, og aldrig at forlade gode manerer, fordi det er en befaling, Allah kommer med i Koranen. I Sura Ma'ida refereres der således til det:

I, der tror! I skal varetage retfærdigheden som vidner foran Gud! Lad ikke forbitrelse mod folk foranledige, at I ikke handler retfærdigt! Vær retfærdige! Det ligger tættere på gudsfrygt. Frygt Gud! Gud er fuldt vidende om, hvad I gør. (Sura al-Ma'ida, 8)

Som det siges i verset, stemmer en retfærdig attitude mest overens med at have en frygt for Allah. En person med tro ved, at han kun vil modtage Allahs tilfredshed, hvis han handler ret. Enhver person, der bevidner hans eller hendes gode manerer vil stole på denne person, føle sig tilpas i deres tilstedeværelse og betro dem med ethvert ansvar eller opgave. Sådanne mennesker behandles med respekt selv af deres modstandere. Deres attitude kan endda lede nogle mennesker til at have tro på Allah.

Islam forsvarer tankefrihed

Islam er en religion, som giver og garanterer ide-, tanke- og livsfrihed. Den har udstedt befalinger om at forhindre og forbyde spænding, konflikter, bagvaskelse og endda negative tanker blandt folk. På samme måde som terrorisme og alle voldsgerninger bestemt er forbudt i Islam, er selv det også forbudt at lægge selv det mindste ideologiske pres på dem:

Der er ingen tvang i religionen. Den rette vej er blevet tydelig over for vildfarelsen. (Sura al-Baqara, 256)

Så giv en påmindelse! Du skal kun påminde. Du har ingen magt over dem. (Sura al-Ghashiyya, 21-22)

At tvinge folk til at tro på en religion eller at vedtage dens trosmåder er totalt i kontrast til essensen og ånden i den islamiske moral. Ifølge islam er ægte tro kun mulig med fri vilje og bevidsthedsfrihed. Selvfølgelig kan muslimer rådgive og opfordre hinanden om egenskaberne ved Koranens moral. Alle troende kræves at forklare Koranens moral til folk på den venligst mulige måde. De vil forklare religionen skønhed i lyset af verset **"Kald til din Herres vej med visdom og smuk formaning..."** (Sura an-Nahl, 125), men de må også huske verset **"Det påhviler ikke dig at retlede dem; Gud retleder derimod, hvem Han vil."** (Sura al-Baqara, 272)

De vil aldrig ty til tvang eller nogen form for fysisk eller psykisk pres. De vil heller ikke bruge noget verdsligt privilegium til at vende nogen mod religion. Når de modtager et negativt svar til det, de siger, vil en muslim svare noget i nærheden af: "I har jeres religion, og jeg har min." (Sura al-Kafirun, 6)

Den verden, vi lever i, indeholder samfund med alle slags troende: kristne, jøder, buddhister, hindu, ateister, deister og endda hedenske. Muslimer, der lever i en sådan verden, må være medfølelse overfor alle troende, de møder, lige meget hvad de er, og opføre sig tilgivende, retfærdigt og human. Dette ansvar pålagt troende er at invitere folk til skønheden ved Allahs religion ved hjælp af fred og medfølelse. Beslutningen om, hvorvidt man vil implementere disse sandheder, om man vil tro eller ej, ligger hos den anden part. At tvinge den person til at tro eller at forsøge at pålægge ham noget er et brud på Koranens moral. Faktisk giver Allah en påmindelse til de troende i Koranen:

Hvis din Herre ville, troede alle på jorden. Vil du tvinge menneskene til at tro? (Sura Yunus, 99)

Vi ved bedst, hvad de siger. Du har ingen magt over dem. Påmind med Koranen den, der frygter Min trussel! (Sura Qaf, 45)

Et samfund, hvori folk er tvunget til at tilbede er totalt i modsætning til islamisk moral. **Tro og tilbedelse bør være rettet mod Allah af individets frie vilje.** Hvis et system pålægger folk tro og tilbedelse, så vil de opføre sig som om de er religiøse af frygt for det system. Dette vil betyde opmuntring til hykleri, og det ville ingen muslim godkende. Fra islamisk moralsk synspunkt, er det, der virkelig gælder, at religion skal leves for Allahs tilfredsstillelse i et miljø, hvor folks bevidstheder er helt fri.

Islams historie er fuld af muslimske herskeres medfølende og forstående gerninger, som har respekteret alle religioner og bygget religiøs frihed med deres egne hænder. For eksempel beskriver Thomas Arnold, en britisk missionær ansat til tjeneste for den indiske regering, at islamisk moral begunstiger frihed med disse ord:

Men om noget organiseret forsøg på at tvinge accepten af Islam på den ikke-muslimske befolkning, eller om nogen systematisk forfølgelse beregnet for at udstemple den kristne religion, hører vi ikke. Havde kalifferne besluttet at vedtage en af disse handlinger, kunne de have fejlet kristendommen væk, lige så let som Ferdinand og Isabella drev Islam ud af Spanien, eller som Louis XIV gjorde protestantisme strafferetlig i Frankrig, eller som jøderne blev holdt ude af England i 350 år. De Østlige Kirker i Asien blev totalt afskåret fra kommunisme med resten af kristenheden, hvor ingen var blevet fundet med en løftet pegefinger på deres vegne som kætterske kommunioner. Sådan at den blotte overlevelse af disse Kirker til dagen i dag er et stærk bevis på den generelt tolerante attitude fra de Muhammadanske regeringer overfor dem.¹

Islam går ind for tanke- og trosfrihed

Adnan Oktar: Demokrati og laïcité dominerer Islams essens. Det er fordi laïcité er et system, der eliminerer hykleri. Med andre ord kan en person åbent og ærligt afsløre, at han ikke er religiøs, sige at han er ateist, eller at han er medlem af en anden religion eller har en anden tro, kan han også sige. Det er laïcité, der gør dette muligt, og det er noget, der allerede eksisterer i islam. Demokrati er også noget, der eksisterer i islam. Så hvis demokrati vil lære noget, må det lære det fra islam. Med andre ord stammer demokrati fra islam. Som du ved, er islam en meget gammel tro. Den kommer fra Profeten Adam (as). Demokrati er noget, en idé, der opstod efterfølgende. Det stammer igen fra islam. Så både demokrati og laïcité eksisterer allerede i islam. **Kultur, viden og kærlighed er de største våben. De moralske værdier i islam vil regere verden gennem kultur, viden og kærlighed, og de gør det nu;** dette fortsætter nu. Folk ser det, men er ikke endnu bevidst klar over det. Men dette går fremover, skridt efter skridt, og faktisk i en høj fart. (Indonesia's Antara News Agency, September 2008)

Islam vil spredes gennem kærlighed, videnskab og fornuft

Adnan Oktar: Darwinister fortsætter med at anvende ideer fra Lenin, Stalin, Hitler og endda Mussolini. Stalin, Lenin, Mussolini og Hitler var darwinister og erklærede eksplicit, at de fik deres ideer og filosofier fra darwinisme. De vedholdt i sine bøger og værker, at der er konstant konflikt i universet, at mennesket kun kan udvikle sig gennem krig, at krig i verden er essentiel, og at anarki og terror er uundværlige. De har også injiceret uoplyste muslimer med den samme ide. De har lært dem, at konflikt, anarki og terror er essentielt. De har udlært dem i amerikanske, britiske og europæiske lande og give dem en terroristisk, anarkistisk ånd.

Men islam skal spredes gennem kærlighed, broderskab, fred, fornuft og videnskab. Det er Hazrat Mahdi (as) og Profeten Jesus (as), som vil gøre det. Fremkomsten af Hazrat Mahdi (as), sammen med Profeten Jesus (as) er overhængende, insha'Allah. Messias (as) vil vende tilbage om 15-20 års tid, insha'Allah. Vi vil se Messis (as). (ABN Radio, 15 November 2009)

Allah forbyder mordet på uskyldige

At slå en person ihjel uden grund er en af de største synder nævnt i Koranen:

... hvis nogen dræber et menneske, uden at det sker som hævn, lige for lige, eller for at have skabt fordærv i landet, er det, som om han havde dræbt alle mennesker. Og hvis nogen skænker et menneske livet, er det, som om han havde skænket alle mennesker livet. Vore udsendinge har bragt dem de klare beviser. Alligevel gik mange af dem derefter for vidt på jorden. (Sura al-Ma'ida, 32)

... som ikke ved siden af Gud påkalder nogen anden gud; ikke med urette dræber noget menneske, som Gud har gjort det forbudt at dræbe; ikke bedriver utugt; hvis nogen gør dette, vil han komme til at bøde derfor. (Sura al-Furqan, 68)

Som verset foreslår trues en person, der dræber uskyldige uden grund, med stor pinsel. Allah fortæller os, at drabet på bare en enkelt person er så ondt som at myrde hele menneskeheden på jorden. En person, der observerer Allahs grænser kan ikke gøre skade på et eneste menneske, og slet ikke massakrere tusindvis af uskyldige. De, der formoder, at de kan undgå retfærdighed og derfor straf i denne verden, vil aldrig lykkes, for de vil skulle stå til regnskab for deres gerninger i Allahs tilstedeværelse. Det er derfor, troende, som ved, at de vil skulle redegøre for deres handlinger efter døden, er meget grundige med at observere Allahs grænser.

Allah befaler de trofaste at være medfølende og barmhjertige

Islamisk moral beskrives i verset som:

at være blandt dem, der tror, og som pålægger hinanden udholdenhed, pålægger hinanden barmhjertighed. Det er dem, der er til højre. (Sura al-Balad, 17-18)

Som vi har set i dette vers, er en af de vigtigste egenskaber ved den moral, der vil lede troende til frelse på Dommedag og føre ind til paradiset at **”være blandt dem, der pålægger hinanden medfølelse”**.

Den sande kilde til medfølelse er kærlighed til Allah. En persons kærlighed til Allah giver anledning til at føle kærlighed for de ting, Han har skabt. En, der elsker Allah, føler en direkte link og tæthed de ting, Han har skabt. Denne stærke kærlighed og tæthed, han føler for Herren, der skabte ham og menneskeheden, leder ham til at udvise en tilfredsstillende moral, som befalet i Koranen. Sand medfølelse opstår, når han lever efter denne moral. Denne moral, fuld af kærlighed, medfølelse og ofring, er beskrevet i disse vers:

De af jer, der har overflod og velstand, skal ikke sværge, at de ikke vil give til deres slægtninge, de fattige og dem, der er udvandret for Guds sag. Lad dem tilgive og vise overbærenhed! I elsker jo, at Gud tilgiver jer! Gud er tilgivende og barmhjertig. (Sura an-Nur, 22)

De, der før dem havde til huse på området såvel som i troen, elsker dem, der er udvandret til dem. De føler intet behov i hjertet for, hvad disse får; ja, de ser det hellere gå til dem end til sig

selv, også selvom de lider nød. De, der er forskånet for grådighed, dem vil det gå godt. (Sura al-Hashr, 9)

De, der tror og udvandrede og kæmpede for Guds sag, og de, der gav husly og hjælp, det er de sandt troende. De har tilgivelse og et gavmildt underhold i vente. (Sura al-Anfal, 74)

I skal være gode imod jeres forældre og slægtninge, forældreløse og fattige; imod den nabo, der er beslægtet, og den nabo, der ikke er beslægtet; imod ledsageren ved jeres side, imod den vejfarende og de slaver, I ejer! Gud elsker ikke den, der er indbildsk og pralende. (Sura an-Nisa', 36)

Almisserne skal kun gå til de fattige og nødlidende, til dem, der arbejder dermed, til dem, hvis hjerte skal vindes, til slaverne og de forgældede, til Guds sag og til den vejfarende; dette som en forordning fra Gud. Gud er vidende og vis. (Sura at-Tawba, 60)

Det høje niveau af moral, der kræves fra troende, beskrevet i Koranen, stammer fra deres dybe kærlighed til Allah. Takket være deres hengivelse til Ham, adlyder de omhyggeligt moralen afsløret af Ham i Koranen. Troende prøver aldrig at få folk til at føle sig forgældet på grund af den medfølelse de udviser og den hjælp, de tilbyder folk, og forventer ikke engang at blive takket. Deres sande mål er at prøve at fortjene Allahs tilfredsstillelse gennem den moral, de udstiller, fordi de ved, at de vil blive stillet til regnskab for den moral på Dommедag. I Koranen har Allah udtrykkeligt sagt, at helvede vil blive resultatet for de, der bevidst nægter at leve efter Koranens moral:

"Hvad bragte jer ind i Heden?" De vil sige: "Vi var ikke blandt dem, der bad; vi gav ikke den fattige at spise." (Sura Al-Muddaththir, 42-44)

"Grib ham! Bind ham! Lad ham så brænde i helvedesilden! Læg ham så i en lænke, halvfjerds alen lang! Han troede ikke på den vældige Gud, og han ansporede ikke til at bespise den fattige. (Sura al-Haqq, 30-34)

Hvad mener du om den, der kalder Dommen for løgn? Det er den, der afviser den forældreløse og ikke ansporer til bespising af den fattige. (Sura al-Ma'un, 1-3)

... og I ansporer ikke hinanden til at bespise den fattige! (Sura al-Fajr, 18)

Som vi har set i disse vers, besidder muslimeren beskrevet i Koranen en meget kærlig og medfølelse natur. Ingen, der besidder denne moral, kan selvfølgelig samtykke til terrorisme eller voldsgerninger rettet mod uskyldige folk. Terroristers egenskaber er de præcis modsatte af Koranens moral. En terrorist er en hensynsløs person, der ser med had på verden og ønsker at dræbe, ødelægge og udgyde blod.

En muslim opdraget i moralen, som den er afsløret i Koranen, tiltaler dog alle med den kærlighed, der forventes af islamisk moral, respekterer alle slags ideer, prøver altid at bringe harmoni, hvor der er kaos, sænke spænding, omfavne alle sider og opføre sig med moderation. Samfund bestående af folk som dette vil regeres af en mere udviklet civilisation og nyde højere social moral, harmoni, retfærdighed og godhed end det ses i selv de mest moderne nationer i dag.

Allah har befalet tilgivelse og medfølelse

Konceptet om tilgivelse og medfølelse, beskrevet med ordene "Vis overbærenhed!" (Sura al-A'raf, 199) er en af de mest fundamentale grundsætninger i Islam.

Når vi ser på Islams historie, kan den måde, hvorpå muslimer har overført denne vigtige egenskab af Koranens moral på samfundets liv, ses ret tydeligt. Som vi skal betragte i senere dele af bogen, har muslimer altid bragt en atmosfære af frihed og forståelse med dem, hvor end de er gået. De har gjort, at folk hvis religioner, sprog og kulturer er totalt forskellige fra hinanden, kan leve sammen i fred og harmoni under

samme tag, og har givet fred og harmoni til sine egne tilhængere. En af de vigtigste grunde til den århundredelange eksistens af det osmanniske imperium, som breder sig over en enorm region, var den atmosfære af medfølelse og forståelse, som islamisk moral bragte med sig. Muslimer, som har været kendt for deres forstående og kærlige natur i århundreder, har altid været de mest medfølede og retfærdige mennesker. Indeni denne multinationale struktur har alle etniske grupper været fri til at leve ifølge deres egne religioner og deres egne regler.

Sand medfølelse og forståelse kan kun bringe fred og velvære til verden, når det implementeres på den måde, som det beskrives i Koranen. Dette faktum afsløres i et vers, der siger: **”Den gode handling er ikke lige med den onde handling. Forsvar dig med noget, der er smukkere, og da vil den, til hvem du havde et fjendtligt forhold, blive som en nær ven!”** (Sura Fussilat, 34)

I Koranens vers har Allah altid beskrevet tilgivelse som en overlegen kvalitet, og i et vers giver Han de gode nyheder, at sådan opførsel vil blive belønnet: **“Gengældelsen for en ond handling er noget tilsvarende, lige så ondt som den. Men den, der bærer over og skaber forlig, ham vil Gud lønne. Han elsker ikke dem, der handler uret.”** (Sura ash-Shura, 40). I et andet vers erklæres nogle af de troendes egenskaber som: ”De, som giver bort i gode tider såvel som i dårlige; som undertrykker vreden og tilgiver menneskene; Gud elsker dem, der handler smukt.” (Sura Al 'Imran, 134). Allah har afsløret i Koranen, at det er dydig opførsel at tilgive nogen, selvom han har gjort forkert. Et vers om emnet siger:

... Du vil altid se forræderi fra deres side, undtagen fra nogle få af dem. Tilgiv dem og bær over! Gud elsker dem, der handler godt. (Sura al-Ma'ida, 13)

Alt dette viser, at den moral, Islam anbefaler til menneskeheden, bringer verden dyden af fred, harmoni og retfærdighed. Barbarismen kendt som terrorisme, der optager verden så meget i øjeblikket, er gerningen af uvidende og fanatiske mennesker, totalt fremmedgjort fra Koranens moral, og som har absolut intet at gøre med religion. Løsningen for disse mennesker og grupper, som prøver at udføre deres grusomhed bag religionens maske, er læren om Koranens sande moral. Med andre ord er islam og Koranens moral løsninger til truslen om terrorisme, ikke tilhængere af det.

Muslimer er kærlige og medfølede

Adnan Oktar: Selvfølgelig er det en synd at bombe og myrde, at dræbe uskyldige folk, kvinder og børn. Disse er ikke ting, en muslim ville gøre. Muslimer er kærlige og medfølede, og forudsætningerne for vold er bestemt i Koranen. Det blev også bestemt, hvordan disse ting skulle gøres i vor Profets (saas) tid. Voers Profet (saas) accepterede aldrig massemordet på uskyldige folk eller nogen fjendtligheder ved fraværet af et klima af krig og forsvarende mål. Det er heller ikke nogen steder i Koranen. Derfor er den bedste og mest effektive kamp nu til dags at tale til folk, der er rationelt åbne overfor viden og forslag. Vi opnåede udmærkede resultater efter at sende mit Atlas til Europa. Vi bombede ikke nogen. Vi forklarede ting ordentligt til dem. Vi sendte dem bøger. De skulle bruge deres penge på bøger i stedet for bomber. Det ville være meget mere brugbart for dem at bruge deres penge på bøger i stedet for bomber.

Den bedste måde er forslag. At overtale folk. Snake med dem. Vi ved, at vores Profet (saas) gik gennem Ukas markedet og prædikede. Vi ved, han bevægede sig gennem markederne. Vi ved, at torne blev kastet på hans vej, og kamel indvolde blev kastet efter ham. Den hellige Profet (saas) prædikede ordet, selvom han blev hånet under meget svære forhold, på trods af at være under tryk og blive fornærmet. Og han blev aldrig nedbrudt. Han sendte breve og sendebud til mange steder. Han sendte Hazrat Digye til Istanbul for eksempel. Og han kom og prædikede her. Prædikanter rejste så langt som til Spanien. Og de brugte aldrig tvang, når de prædikede. De beskrev religionen ved at få folk til at elske den, ved at leve efter den, med kærlighed og iver. Filosofi er meget vigtig i vores tid, darwinisme og materialisme som beskrevet af Said Nursi, ideen om naturalisme, dette er vor tids største idol. Det største idol måtte smadres. Hvad vi gjorde var at splintre det store idol. Der har været et totalt chok i Europa. Alle aviserne i Europa, i Frankrig og Italien, fortalte det med

forbløffelse og forundring. Og meget klare resultater blev nået. Vi ser i undersøgelser, at darwinisme er kollapsede i Europa. Takket være Allah, har Han bragt en sådan succes til. Dette betyder, at Allah skænker succes, hvis folk stræber ved at bruge moderate aktiviteter og forslag. Vi ser dette, insha'Allah. (Al Baghdadia TV, Juni 2008)

KORANENS SYN PÅ KRIG

I Koranen repræsenterer krig en ”uønsket forpligtelse”, som må udføres med streng overholdelse af særligt humane og moralske retningslinjer, og som man ikke må ty til undtagen, når det er absolut uundgåeligt.

I et vers i Koranen forklares det, at de, der starter krige, er de vantro, og at Allah ikke godkender krige:

... Hver gang de antænder krigens brand, vil Gud slukke den. De stræber efter at skabe fordærv på jorden. Gud elsker ikke dem, der skaber fordærv. (Sura al-Ma'ida, 64)

I tilfælde af konflikt, før de begiver sig i krig, må troende vente indtil det bliver obligatorisk at slå. Troende må kun slå, når den anden part angriber og intet andet alternativ udover krig står tilbage:

Hvis de så holder inde, så vil Gud være tilgivende og barmhjertig. (Sura al-Baqara, 192)

En nærmere undersøgelse af Profeten Muhammads (saas) liv afslører, at krig var en metode, man tyede til af forsvarsårsager kun i uundgåelige situationer.

Åbenbaringen af Koranen til Profeten Muhammad (saas) fortsatte over en periode på 23 år. Gennem de første 13 år af denne periode, levede muslimer som en minoritet under en hedensk orden i Mekka og stod overfor meget undertrykkelse. Mange muslimer blev chikaneret, misbrugt, tortureret og endda myrdet, og deres huse og ejendele plyndret. På trods af dette levede muslimer dog deres liv uden at ty til vold og opfordrede altid hedningene til fred.

Da hedningenes undertrykkelse eskalerede ubærligt, emigrerede muslimerne til byen Yathrib, som senere blev omdøbt til Madinah, hvor de kunne etablere deres egen orden i et friere og mere venlig miljø. Selv etableringen af deres eget system tilskyndede dem ikke til at finde våben frem imod de aggressive hedninge fra Mekka. Først efter den følgende åbenbaring befalede Profeten (saas) sit folk at gøre sig klar til krig:

Til dem, der bliver bekæmpet, er der givet tilladelse til at kæmpe, fordi de har lidt uret; Gud er i stand til at hjælpe dem. Til dem, der med urette blev fordrevet fra deres hjem, blot fordi de sagde: "Vor Herre er Gud!" ... (Surat al-Hajj, 39-40)

Kort sagt havde muslimer kun lov til at gå i krig, fordi de blev undertrykt og udsat for vold. For at sige det på en anden måde, gav Allah kun tilladelse til krig af forsvars årsager. I andre vers advares muslimer imod brugen af unødvendig provokation eller vold:

Kæmp for Guds sag mod dem, der kæmper mod jer! Men I må ikke begå overtrædelser! Gud elsker ikke dem, der begår overtrædelser. (Sura al-Baqara, 190)

Efter åbenbaringen af disse vers opstod flere krige mellem muslimerne og de hedenske arabere. Muslimer var dog i ingen af disse krige den tilskyndende part. Endvidere etablerede Profeten Muhammad (saas) et sikkert og fredfyldt socialt miljø for muslimerne og hedningene ved at underskrive Hedaybiya fredsaftalen, som medgav hedningene de fleste af deres krav. Den part, der brød aftalens vilkår og påbegyndte fjendtligheder igen var hedningene. Med hurtige konverteringer til islam mønstrede de islamiske hære en stor kraft imod de hedenske arabere. Men Profeten Muhammad (saas) erobrede Mekka uden blodsudgydelse og i en ånd af medfølelse. Profeten Muhammad (saas) tog ikke hævn over de hedenske ledere i byen. Han gjorde ikke skade på nogen af dem, tilgav dem og behandlede dem med den største forståelse. Hedningene, som senere konverterede til islam af deres egen fri vilje, kunne ikke lade være med at beundre en sådan ædel karakter hos Profeten (saas).

Ikke kun under erobringen af Mekka men også i løbet af alle kampe og erobringer i Profeten Muhammads (saas) tid, blev de uskyldige og forsvarsløse folks ret grundigt beskyttet. Profeten Muhammad (saas) mindede utallige gange de troende om dette emne og blev ved sine handlinger en rollemodel for andre.

Faktisk henvendte han sig til troende, der skulle til at gå i krig, på følgende måde: ”Gå i krig i tilslutning til Allahs religion. Rør aldrig de ældre, kvinder eller børn. Forbedr altid deres situation og vær venlig imod dem. Allah elsker dem, der er oprigtige.”² Allahs budbringer (saas) klargjorde også den attitude, muslimer skal vedtage, selv når de er midt i en rasende kamp:

Dræb ikke børn. Undgå at røre folk, der hengiver sig selv til tilbedelse i kirker! Dræb aldrig kvinder og de ældre. Sæt ikke ild til træer eller skær dem ned. Ødelæg aldrig huse!³

De islamiske principper, Allah erklærer i Koranen, redegør for Profeten Muhammads (saas) fredelige og tempererede politik. I Koranen befaler Allah de troende at behandle ikke-muslimerne venligt og retfærdigt:

Gud forbyder jer ikke at være venlige og handle retfærdigt mod dem, der ikke bekæmper jer i religionen, og som ikke har fordrevet jer fra jeres boliger. Gud elsker dem, der handler retfærdigt.... (Sura al-Mumtahana, 8-9)

I versene overfor erklæres det, hvordan muslimer burde opføre sig overfor ikke-muslimer: En muslim burde behandle alle ikke-muslimer venligt. I et tilfælde, hvor denne fjendtlighed forårsager voldelige angreb imod muslimer, altså hvor de går i krig mod dem, bør muslimerne svare retfærdigt ved at overveje de menneskelige dimensioner ved situationen. Alle former for barbarisme, unødvendige voldsgerninger og uretfærdig aggression er forbudt i Islam. I et andet vers advarer Allah muslimer imod dette og forklarer, at intet forhold bør gøre, at de tyr til uretfærdighed:

I, der tror! I skal varetage retfærdigheden som vidner foran Gud! Lad ikke forbitrelse mod folk foranledige, at I ikke handler retfærdigt! Vær retfærdige! Det ligger tættere på gudsfrygt. Frygt Gud! Gud er fuldt vidende om, hvad I gør. (Sura al-Ma'ida, 8)

Kun forsvarende krige er tilladelige i Islam

Adnan Oktar: Hun understreger, at der er vold i Islam. I kontrast er der kun forsvarende krige i Islam. Der er ingen angribende krige for angreb og ingen pludselige krige om erobring. Der er ingenting, der hedder ”Kom, lad os tage vores fjendes land eller snuppe det stykke land.” Hvis nogen angriber dig, så forsvare du dig selv for at redde dit liv. Og det er, hvad der skete. Alle krige på vores Profets (saas) tid var forsvarende. I Trench (Hendek) Krigen, hvor – som set ud fra navnet – de byggede bunkere, hvis de blev angrebet. Hvorfor ellers omgive sig selv med bunkere? Den eneste grund er for at forsvare sig selv. Folk på den tid, de der gik i mod vores Profet (saas), var uvidende, blodtørstige psykopater, der var indblandede i mord. Og der var ingen politik på den tid, ingen dommere, ingen anklagere, ingen ret, ingen ingenting.

De hængte og slagtede, som de ville. Hvad skulle Profeten (saas) gøre? Der var de purunge muslimske piger, børn og deres mødre, søstre. Deres fjender mødte op og sagde ”Vi vil dræbe dem alle. Vi vil voldtage og vanære dem alle.” Og så kom de og dræbte. Hvad forventede de, at han [Profeten (saas)] skulle gøre? Selvfølgelig forsvarede han dem alle. Det er en religiøs obligation. Men hun spørger ”Hvorfor forsvarede han sig selv?” Hvilken slags spørgsmål er dette? Hvis nogen angreb hende, ville hun ikke forsvare sig selv? Lad os se, hvad hun ville gøre, hvis hun blev tilnærmet af en psykopat? Selvfølgelig ville hun også forsvare sig selv. Hvad kunne være mere rigtigt end det? Ethvert land og ethvert individ vil forsvare sig imod angreb som ret til selvforsvar. Det er derfor en meget primitiv handling af denne kvinde at forsøge at angribe Islam, Koranen og religionen så uvidende, og udnytte uvidenheden hos nogle medlemmer af offentligheden. (Adiyaman Asu TV, 5 April 2010)

Meningen af konceptet “Jihad”

Et andet koncept, der fortjener klargørelse i sammenhæng med vores diskussion, er “jihad”.

Den præcise betydning af ”jihad” er ”indsats”. Altså, i islam, er ”at udføre jihad” at ”gøre indsats, at kæmpe”. Profeten Muhammad (saas) forklarede, at ”den største jihad er den, en person udfører overfor sin lavere sjæl”. Hvad der menes med ”lavere sjæl” her er egoistiske begær og ambitioner.

Set fra Koranens synspunkt kan ordet ”jihad” også betyde en kamp udført på intellektuelle grundlag imod de, der undertrykker folk, behandler dem uretfærdigt, udsætter dem for tortur og ondskab og bryder sande menneskerettigheder. Meningen med denne kamp er at bringe retfærdighed, fred og lighed til.

Brugen af konceptet ”jihad” til handlinger af aggression imod uskyldige mennesker, altså til terror, er uretfærdig og en stor forvrængning af den sande mening af begrebet.

At dræbe sig selv (at begå selvmord) er forbudt I Koranen

Et andet vigtigt emne, der opstod i lyset af de seneste terroristangreb imod USA er selvmordsangreb. Nogle mennesker, der er ringe informeret om islam, er kommet med fuldstændig forkerte udsagn med den effekt, at Islam, religionen af kærlighed og fred, tillader selvmordangreb, hvorimod det er ulovligt både at dræbe sig selv og andre. Med ordene ”I må ikke slå jeres egne ihjel.” (Sura an-Nisa’, 29) erklærer Allah, at selvmord er en synd. I islam er det forbudt for alle, at dræbe sig selv uanset grunden.

At slå sig selv ihjel, og dermed at udføre selvmordsangreb, og forårsage døden af tusindvis af uskyldige mennesker, mens man gør det, er et totalt brud på islamisk moral. Allah siger i Koranen, at det er en synd at gøre ende på sit eget liv. Af den grund er det ganske umuligt for en, der tror på Allah og siger, han følger Koranen, at gøre en sådan ting. De eneste mennesker, der kan gøre dette, er de, der har en meget fejlagtig opfattelse af religion, ingen idé har om Koranens sande moral, ikke bruger deres fornuft og samvittighed, er under påvirkning af ateistiske ideologier, og som er blevet hjernevasket med følelser af had og hævn. Alle må gå imod sådanne handlinger.

Muslimere må kæmpe gennem viden og ideer

REPORTER: Ja, kunne du tale lidt om terror? Der er selvmordsangreb, der finder sted i Afghanistan. Er det acceptabelt i islam? Kan nogen udføre jihad ved at dræbe sig selv?

Adnan Oktar: Hvilket behov er der for selvmord? For det første er selvmord en synd. At dræbe en uskyldig person uden grund er noget, der fortjener en straf af evigt helvede. En, der dræber sig selv, har dræbt et menneske og derved begået en forfærdelig synd, og siden han tager afsked uden at angre, risikerer han at tilbringe evighed i helvede. **Det er grunden til, at en muslim burde uddanne i stedet for at dræbe sig selv og øge sin viden, kærlighed, affektion, medfølelse og styrke, og burde gå ud og prædike til folk. Der er ingen grund til at bombe folk. Prædik til dem, fortæl dem om islam.** Der var, som du ved, en periode i Profetens (saas) tidlige tid, hvor han ikke viste sig selv. De begyndte at prædike i hemmelighed og først senere åbent. De blev fornærmet, undertrykt, slået og bandet ad, de blev fremmedgjort og udsat for sanktioner, og de forlod endda deres land og migrerede til et andet. De prædikede på trods af alle disse vanskeligheder, og **muslimere må prædike på samme måde, prædike og forklare. Men de er ikke til nogen hjælp, hvis de bomber og hænger folk. Det er forkert. Det er i uoverensstemmelse med Koranen, med de moralske værdier i Koranen og med logik og fornuft.**

Hvis de åbner madrasser, er det stort, masha’Allah. Lad dem beskrive tro og religionen og tale om videnskab. De kan arbejde imod darwinisme og knuse dens filosofier og engagere sig i seriøse intellektuelle aktiviteter imod marxisme, leninisme, kommunisme og fascisme. **Lad dem øge deres niveau af kultur, bære pletløst tøj og sprede moralske dyder over alt. Sådant skal Islam spredes. Men der er ingen plads i**

islam til at udgyde blod fra uskyldige folk, der ikke har noget med noget at gøre, at bombe dem og sprænge dem i stykker. Det er ting, vores Profet (saas) aldrig opfordrede til, der ikke har plads i Koranen, blev introduceret efterfølgende og er forfærdeligt grimme. Og de synder gennem disse grimme handlinger. Det rigtige at gøre er at lave de madrassaer om til haver af fred. At etablere fine, moderne madrassaer, at lære og oplyse folk der, er det ikke? At sprede kærlighed, fred, broderskab, loyalitet, humanitet, ivrighed efter at hjælpe andre, kort sagt at lære og sprede moralske dyder. **Du kan ikke sprede troen ved at bombe folk, det har den totalt modsatte effekt. Terror er totalt skadelig.** Men troen vil vokse sig større gennem handlinger af den slags, jeg har beskrevet, og disse vil gøre, at islamiske værdier vil regere hele verden, insha'Allah. (Afghanistan Ayna, 12 December 2008)

Medfølelse, affektion og humanitet i islams historie

For at opsummere de fakta, vi indtil videre har set, er islam en religion af fred, kærlighed og medfølelse. Denne sandhed accepteres af mange ikke-muslimske historikere og teologer. En af disse er britiske historiker Karen Armstrong, en tidligere nonne og ekspert i Mellemøstens historie. I sin bog *Holy War*, som undersøger tre guddommelige religioners historie, kommer hun med følgende kommentarer:

... Ordet 'Islam' kommer fra den samme arabiske rod som ordet 'fred', og Koranen fordømmer krig som et unormalt handlingsstadium modsat Allahs vilje... Islam retfærdiggør ikke en total aggressiv krig for udryddelse... islam anerkender, at krig er uundgåelig og nogle gange en positiv pligt for at afslutte undertrykkelse og lidelse. **Koranen siger, at krig må være begrænset og udføres på en så human måde som mulig.** Mohammed måtte ikke kun kæmpe mod Mekkaerne men også de jødiske stammer i området og kristne stammer i Syrien, som planlagde at angribe ham i alliance med jøderne. Men dette fik ikke Mohammed til at fordømme Bogens folk. Hans muslimer blev tvunget til at forsvare sig selv, men de kæmpede ikke en 'hellig krig' imod deres fjenders religion. Da Mohammad sendte sin frigivne Zaid mod de kristne som leder for en muslimsk hær, fortalte han dem, de skulle **kæmpe for Allah modigt men humant.** De må ikke misbruge præster, munke og nonner eller de svage og hjælpeløse folk, som var ude af stand til at kæmpe. Der måtte ikke være nogen massakre af civile og heller ej måtte de nedskære et enkelt træ eller nedrive nogen bygning.⁴

Kalifferne, som efterfulgte Profeten Muhammad (saas) var også meget grundige med at udøve retfærdighed. I erobrede lande levede både de indfødte folk og de nytilkomne deres liv i fred og sikkerhed. Abu Bakr (ra), den første Kalif, krævede, at hans folk adopterede retfærdige og medfølelsefulde attituder i disse lande. Alle disse attituder var i overensstemmelse med værdierne i Koranen. Abu Bakr (ra) gav følgende befaling til sin hær før den første Syriske ekspedition:

Stop, åh mennesker, så jeg kan give jer ti regler at holde ved hjerte: begå ikke forræderi, eller afvig fra den rette sti. Du må ikke lemlæste eller dræbe et barn eller ældre mand eller kvinde. Ødelæg ikke et palmetræ eller brænd det med ild og skær ikke noget frodigt træ ned. Du må ikke slagte nogen af flokkene eller kamelerne, gem til dit underhold. Du møder sandsynligvis folk, der har hengivet deres liv til klosterets tjenester: lad dem om det, de har hengivet deres liv til. Du møder ligeledes sandsynligvis også folk, der vil præsentere dig for mange slags måltider. Du må spise: men glem ikke at nævne Allahs navn.⁵

Omar ibn al-Khattab (ra), som efterfulgte Abu Bakr (ra), var kendt for den måde, hvorpå han ydede retfærdighed og lavede kontrakter med de indfødte mennesker i de erobrede lande. Hver og en af disse kontrakter viste sig at være et eksempel på medfølelse og retfærdighed. For eksempel sikrede han i sin deklARATION, der gav beskyttelse til de kristne i Jerusalem og Lod, at kirker ikke ville blive revet ned og garanterede, at muslimer ikke ville tilbyde kirker i grupper. Hazrat Omar (ra) gav samme vilkår til de kristne

i Betlehem. Under erobringen af Medain, garanterede beskyttelseserklæringen givet til den nestorianske patriark Isho'yab III (650-660 AD) igen, at kirker ikke ville blive revet ned, og at ingen bygning ville laves om til et hus eller en moske.⁶ Brevet skrevet af patriarken til biskoppen af Fars (Persia) efter erobringen er det mest slående, på den måde at de afbilleder forståelsen og medfølelsen vist af muslimske regenter til Bogens folk gennem en kristens ord:

Araberne, som Allah på det tidspunkt har givet regeringen af verden til... forfølger ikke den kristne religion. De favoriserer den faktisk, ærer vores præster og vor Herres helgener og tillægger fordele til kirker og klostre.⁷

Det følgende dokument af Omar (ra) viser os den slags kærlighed og medfølelse, Allah giver mennesket, forudsat at han vedtager sig karaktertrækkene beskrevet i Koranen:

Dette er sikkerheden, som 'Umar, Allahs tjener, de troendes befaler, giver til folket i Ælia. Han giver til alle, om end syg eller rask, sikkerhed til deres liv, deres ejendele, deres kirker og deres kors, og alt der gælder deres religion. Deres kirker skal ikke ændres til boligsteder eller ødelægges, og heller ej skal deres tilbehør på nogen måde ødelægges, heller ikke beboernes kors eller nogen som helst af deres ejendele, og heller ej skal nogen tvang pålægges dem med hensyn til deres tro, ej heller skal nogen af dem skades.⁸

Alle disse er meget vigtige eksempler, der afslører forståelsen af retfærdighed og forståelsen af ægte troende. I et vers befaler Allah det følgende:

Gud befaler jer at udlevere betroet gods til de rette ejermænd og, hvis I dømmer mellem andre, da at dømme retfærdigt. Hvor herligt er det, som Gud formaner jer til! Gud hører alt og ser alt. (Sura an-Nisa', 58)

Canon Taylor, en af mission lederne i den Anglikanske kirke, udtrykker skønheden afsløret af den islamiske moral i en af sine taler således:

Det [Islam] bragte religionens fundamentale dogmer ud – Allahs forening og storhed, at Han er barmhjertig og retfærdig, at Han kræver lydighed til Sin vilje, fratræden og tro. Det proklamerede menneskets ansvar, et fremtidigt liv, en dommedag, og hård straf at ramme de ugudelige; og forstærkede bønnens, almæssens, fastens og velviljes pligt. Det stak de kunstige dyder væk, de religiøse svindler og dårskeber, de perverterede moralske følelser, og de verbale finesser hos teologiske stridende... Det gav håb til slaven, broderskab til menneskeheden og anerkendelse til de grundlæggende fakta af menneskelige natur.⁹

Den falske påstand, at folk i erobrede lande konverterede til islam under trusler er også blevet afvist af vestlige researchere, og muslimers retfærdige og medfølende attitude er blevet bekræftet. L. Browne, en vestlig researcher, udtrykker situationen med de følgende ord:

Tilfældigvis bortkaster disse veletablerede fakta ideen, der så bredt fremmes i kristne skrivelser, at muslimer, hvorend de gik, tvang folk til at acceptere islam på sværdets spids.¹⁰

I sin bog *The Prospects of Islam*, fortsætter Browne med at sige, at de sande motiv bag muslimernes erobringer var islams broderskab. Størstedelen af muslimske administratorer, som har regeret over de muslimske lande gennem historien, fortsatte med at behandle medlemmerne af andre religioner med den største medfølelse og respekt. Indenfor alle islamiske staters grænser levede både jøder og kristne i sikkerhed og nød frihed.

Regeringen af Seldsjukkene og Ottoman Imperiet var også præget af islams retfærdige og medfølende synspunkt. I sin bog, *The Preaching of Islam*, forklarer Thomas Arnold de kristnes villighed til at følge Seldjuk regeringen på grund af denne attitude:

Denne samme følelse af sikkerhed af religiøst liv under muslimsk styre førte mange af de kristne i Lilleasien, også på samme tid til at byde ankomsten af Seldsjukkene velkommen som deres befriere... Under styret af Michael VIII (1261-1282) blev tyrkerne ofte inviteret til at tage ejerskab over de mindre byer i

midten af Lilleasien af beboerne, så de kunne flygte fra imperiets tyranni; og både rige og fattige emigrerede ofte til tyrkiske dominiancer.¹¹

Malik Shah, regenten af det islamiske Seldjuk Imperium i sin lyseste alder, tilnærmede sig folkene i de erobrede lande med stor medfølelse og retfærdighed og blev derfor husket med respekt og kærlighed fra dem. Alle objektive historikere henfører til Malik Shahs retfærdighed og medfølelse i deres værker. Hans medfølelse medførte og kærlige følelser overfor ham i Bogens Folks hjerter. Af denne grund, ikke set før i historien, kom mange byer under Malik Shahs styre af deres egen fri vilje. Sir Thomas Arnold nævner også Odo de Diogilo, en munk i St. Denis, som deltog i det andet korstog som Louis VII's private feltpræst, henfører i sit memoirs til retfærdigheden udført af muslimer uanset emnets religiøse association. Baseret på Odo de Dogilos grafiske redegørelse, skriver Sir Thomas Arnold:

De overlevendes situation ville have været totalt håbløs, hvis ikke synet af deres ulykke smeltede Muhamedanernes hjerter til medfølelse. De behandlede de syge og lettede de fattige og sultne med åbenhændet frihed. Nogle bragte endda de franske penge, som grækerne havde fået fra pilgrimmene ved tvang eller list, og delte dem generøst ud til de trængende. Så stor var kontrasten mellem den venlige behandling, pilgrimme fik fra [dem]... og ondskaben fra deres medkristne, grækerne, som påtvang dem arbejde, slog dem og berøvede dem fra den smule, de havde tilbage, at mange af dem frivilligt omfavnede deres befriere tro. Som den gamle kronikør [Odo de Diogilo] siger: "For at undgå deres medreligiøse, som havde været så onde mod dem, gik de i sikkerhed blandt de infidelske, som havde medfølelse for dem og, som vi hørte, slog mere end tre tusind sig selv til tyrkerne, da de trak sig tilbage."¹²

Disse erklæringer af historikere afslører, at muslimske administratorer, som i sandhed vedtog sig islams moral altid regerede med medfølelse og retfærdighed. På samme måde oversvømmer det Osmanniske imperiums historie, som regerede lande på tre kontinenter i århundreder, med eksempler på retfærdighed.

Den måde hvorpå jøderne slog sig ned i de Osmanniske lande under Sultan Beyazid II's tid, efter at være udsat for massakre og eksil i de katolske kongedømmer Spanien og Portugal, er et fint eksempel på medfølelsen, som islamisk moral bringer med sig. De katolske monarker, som styrede meget af Spanien på den tid, bragte tungt pres på jøderne, som tidligere havde levet i fred under muslimsk styre i Andalusien. Mens muslimer, kristne og jøder kunne leve side om side i fred i Andalusien, prøvede de katolske monarker at tvinge hele landet til at blive kristne og erklærede krig mod muslimerne, mens de undertrykte jøderne. Som resultat blev den sidste muslimske regent i Granada regionen i det sydlige Spanien væltet i 1492. muslimer blev udsat for forfærdeligt slagteri, og de jøder, der nægtede at ændre deres religion, blev sendt i eksil.

En gruppe af disse jøder uden et hjemland søgte ly i det Osmanniske Imperium, og staten tillod dem at gøre dette. Den Osmanniske flåde under kommando af Kemal Reis, bragte de landsforviste jøder og de muslimer, der havde overlevet slagtingen, til det Osmanniske land.

Sultan Beyazid II er gået over i historien som en meget from troende, og i foråret 1492 bosatte han disse forurettede jøder, der var blevet udvist af Spanien, i visse dele af sit imperium, rundt omkring i Edirne og Thessalonica i nutidens Grækenland. De fleste af de 25 000 tyrkiske jøder, der lever i Tyrkiet i dag, er efterfølgere af de spanske jøder. De har udøve deres religion og tradition, som de tog med sig fra Spanien for 500 år siden, og fortsat med at leve helt behageligt med deres egne skoler, hospitaler, plejehjem, kulturelle associationer og aviser. På samme måde, som de har handlende og forretningsmænd, har de også repræsentanter i diverse professioner fra tekniske fag til reklame med voksende intellektuelle cirkler. Mens jødiske samfund i mange lande i Europa i århundreder er blevet udsat for frygten for antisemitiske, racistiske angreb, har de i Tyrkiet levet i fred og sikkerhed. Dette eksempel er alene er nok til at demonstrere den medfølelse, Islam bringer med sig, og dens forståelse for retfærdighed.

Medfølelsen og hengivenheden udvist af Sultan Beyazid II gjaldt alle de Osmanniske sultaner. Da Sultan Mehmet Erobreren erobrede Istanbul, tillod han de kristne og jøderne at leve frit der. André Miquel, som er kendt for de værdifulde værker, han har skrevet om muslimers retfærdige og medfølelse gerninger og Islams verden, siger:

De kristne samfund levede under en veladministreret stat, som de ikke havde under Byzantiske og Latinske perioder. De blev aldrig udsat for systematisk forfølgelse. I modsætning var imperiet og især Istanbul blevet et tilflugtssted for spanske jøder, som blev torteret. Folk blev aldrig islamiseret ved tvang: islamiseringsbevægelsen fandt sted som resultat af sociale processer.¹³

Ikke-muslimerne fik mange rettigheder, også i de præosmanniske islamiske stater. Georgetown Universitys professor i religion og internationale forhold John L. Esposito, beskriver hvordan jøder og kristne, som kom under administration af de muslimske stater, blev mødt med enorm forståelse:

For mange ikke-muslimske befolkninger på Byzantiske og Persiske territorier allerede underkuet fremmede regenter, betød islamisk styre en udskiftning af regenter, hvor de nye ofte var mere fleksible og tolerante, i stedet for et tab af selvstændighed. Mange af disse befolkninger nød nu større lokal autonomi og betalte ofte lavere skatter... Religiøst set viste islam sig at være en mere tolerant religion, der gav større religiøs frihed for jøder og indfødte kristne.¹⁴

Som det er tydeligt fra disse fakta, har muslimer på ingen tid i historien været undertrykkende. Modsat har de bragt fred og sikkerhed til alle nationer og trosretninger, hvor end de er gået. De har fulgt Allahs vers, som siger: **"Tjen Gud, og sæt intet ved Hans side! I skal være gode imod jeres forældre og slægtninge, forældreløse og fattige; imod den nabo, der er beslægtet, og den nabo, der ikke er beslægtet; imod ledsageren ved jeres side, imod den vejfarende og de slaver, I ejer! Gud elsker ikke den, der er indbildsk og pralende,"** (Sura an-Nisa', 36) og har opført sig pænt overfor alle folk.

Kort sagt er venskab, broderskab, fred og kærlighed grundlagene for Koranens moral, og det er disse overlegne dyder, muslimer prøver at leve op til. (For yderligere detaljer, se Harun Yahyas *Justice and Compassion in the Qur'an*)

Muslimer må adoptere vores profets (saas) hengivenhed som en model

Adnan Oktar: Bogens Folk er et emne tydeligt skrevet i Koranen. Det er ikke noget ukendt. Nogle uvidende folk tænker på Bogens Folk som betydende "de må dræbes uanset hvor de er, bombes, hvor end de findes. Deres bryllupper skal stormes og alle dræbes, kvinder og børn også." Men det er en synd. Der er ikke plads til de i Islam. **Islam involverer hengivenhed og medfølelse. De betros os. Insha'Allah, de vil være under vores beskyttelse i den tyrkisk-islamiske unions tid.** Se på dette, fra teksten fra en aftale mellem kristne og muslimer på Hazrat Omars (ra) tid. Traktaten mellem muslimer og de kristne i Hira siger "hvis en af dem svækkes – enhver af de kristne – eller bliver gammel eller lider på grund af sygdom, eller bliver fattig, når han engang var rig, så vil han eller hans familie modtage hjælp fra statskassen så længe, de lever på islamisk jord." **Der er ingen snak om drab, slagting, bombing eller had, er der?**

Med andre ord, hvis de baserer sig selv på Allahs Budbringers (saas) tid og Koranen, så er det, de gør, forkert. Ifølge Koranen og Sunna og metoder brugt af Allahs Budbringer (saas), var praksissen dette, se, " hvis en af dem svækkes – enhver af de kristne – eller bliver gammel eller lider på grund af sygdom, eller bliver fattig, når han engang var rig..." med andre ord, er dette noget ekstraordinært, ikke? Det gjaldt også for hans egne indbyggere, men blev grundigt implementeret for de kristne. "... så vil han eller hans familie modtage hjælp fra statskassen så længe, de lever på islamisk jord." Overgivelsesdokumentet udfærdiget for kristne, jøder og zoroastrianere, der levede i Debil – en armensk by – under dens tilfangetagelse på Hazrat Uthmans (ra) tid, garanterede at tilbedelsessteder ville blive beskyttet. Beskadede kirker blev tilladt at blive repareret, og tilladelse blev altid givet til, at de nye synagoger og klostre kunne bygges. Et kloster, der var blevet brændt, blev genopbygget af Patriark Mar Amme på Hazrat Uthmans (ra) tid. Der er ingen bombing, er der? Ingen drab og slagteri. Deres goder og jord blev også garanteret. De

kunne ikke tvinges til at konvertere. Ingen kunne komme mellem dem og deres love. (Gaziantep Olay TV, 23 Januar 2010)

DET ÆGTE ANSIGT AF TERRORISTERNE, DER HANDLER I RELIGIONS NAVN

Alle disse eksempler afslører, at organisering af terrorhandling imod uskyldige folk er totalt imod islam, og det er usandsynligt at nogen muslim nogensinde kunne begå sådan en forbrydelse. Modsat er muslimer ansvarlige for at stoppe disse folk, at fjerne ”ondt fra jorden” og bringe fred og sikkerhed til alle folk i hele verden.

Det er ikke muligt at tale om ”kristen terror”, ”jødisk terror” eller ”islamisk terror”. Ja, en undersøgelse af baggrunden hos gerningsmændene af disse handlinger afslører, at den pågældende terrorisme ikke er et religiøst men et socialt fænomen.

Korsfarere: Barbarer, der nedtrampede deres egen religion

En religions eller trosretnings sande budskab kan nogle gange forvrænges af dens egne pseudotilhængere. Korsfarerne, hvis periode udgør en dark episode i den kristne historie, er et eksempel på denne type forvrængning.

Korsfarerne var europæiske kristne, som tog ud på ekspeditioner fra slutningen af det 11. århundrede for at genvinde det Hellige Land (Palæstina og det omgivende område) fra muslimerne. De startede med et såkaldt religiøst mål, men dog lagde de affald på enhver hektar jord, de gik ind på, og spredte frygt hvor end de gik. De udsatte civile på deres vej for massehenrettelser og plyndrede mange byer og landsbyer. Deres erobring af Jerusalem, hvor muslimer, jøder og kristne levede under islamisk styre i fred, blev scene for enorm blodsudgydelse. De massakrerede alle muslimerne og jøderne i byen uden barmhjertighed.

Med en historikers ord, ”**De dræbte alle Saracenerne og tyrkerne, de fandt... både mandlig og kvindelig.**”¹⁵ En af korsfarerne, Raymond af Aguiles, pralede med sine egne øjne af denne vold:

Vidunderlige syn skulle ses. Nogle af vores mænd (og dette var mere barmhjertigt) skar deres fjenders hoveder af; eller skød dem med pile, så de faldt fra tårnene; andre torterede dem længere ved at kaste dem ind i flammerne. **Bunker af hoveder, hænder og fødder kunne ses i byens gader.** Det var nødvendigt at vælge sin vej over ligene fra mennesker og heste. Men disse var småting sammenlignet med, hvad der skete ved Salomons Tempel, et sted hvor religiøse tjenester normalt messes... i templet og på Salomons terrasse, **red mænd i blod op til deres knæ og bidsel tøjler.**¹⁶

På to dage dræbte korsfarernes hær omkring 40,000 muslimer på de barbariske måder, der lige blev beskrevet.¹⁷

Korsfarernes barbarisme var så overvældende, at de på det fjerde korstog, plyndrede Konstantinopel (nutidens Istanbul), en kristen by, og stjal de gyldne objekter fra kirkerne.

Selvfølgelig var alt denne barbarisme direkte imod kristendommens essens. Kristendom, med evangeliets ord, er et ”budskab om kærlighed”. I evangeliet ifølge Mattæus siges det, at Profeten Jesus (as) sagde til sine tilhængere: ”Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer” (Mattæus, 5:44). I evangeliet ifølge Lukas siges det, at Profeten Jesus (as) sagde: ”Slår nogen dig på den ene kind, så vend også den anden

til.” (Lukas, 6:29) Ingen steder i evangeliet er der nogen reference til berettigelsen af vold; altså er drab på uskyldige mennesker utænkeligt. Du kan finde konceptet om at ”dræbe de uskyldige” i Biblen, men kun i den onde Kong Herodes forsøg på at dræbe Profeten Jesus (as), da han var spæd.

Hvis kristendom er en religion baseret på kærlighed, der ikke tillader nogen vold, hvordan udførte kristne korsfarere så nogle af de mest voldelige gerninger i historien? Den største grund til dette var, at korsfarerne hovedsagligt udgjordes af udvidende mennesker, som bedre kunne defineres som ”rak”. Disse masser, som næsten intet vidste om deres religion, som nok aldrig havde læst eller endda set Biblen i deres liv, og som for det meste var totalt uvidende om Biblens moralske værdier, blev ført ind til barbarisme under korsfarernes slogans konditionering, som præsenterede denne vold fejlagtigt som ”Allahs Vilje”. Ved at bruge denne svigagtige metode blev mange opfordret til at begå frygtelige handlinger, strengt forbudt af Allah.

Det er værd at nævne, at i den periode, udviste østlige kristne – det byzantiske folk, for eksempel – som kulturelt var langt længere fremme end vestlige kristne, mere humane værdier. Både før og efter korsfarernes erobringer klarede ortodokse kristne at leve sammen med muslimer. Ifølge Terry Jonas, BBC kommentatoren, skete der med korsfarernes tilbagetrækning fra Mellemøsten det, at ”civiliseret liv begyndte igen, og medlemmer af de tre monoteistiske trosretninger vendte tilbage til fredeligt sameksistens.”¹⁸

Eksemplet om korsfarerne indikerer et generelt fænomen. Jo flere tilhængere af en ideologi, der er uciviliserede, intellektuelt underudviklede og uvidende, jo større sandsynlighed er der for, at de tyr til vold. Dette gælder også for ideologier, der intet har med religion at gøre. Alle kommunistiske bevægelser omkring i verden er tilbøjelige til vold. Dog var den mest brutale og blodtørstige af dem alle de Røde Khmerer i Cambodja. Dette var fordi, de var de mest uvidende.

På samme måde som uvidende folk kan bære enhver ide, der går ind for vold, til galskabens punkt, kan de også involvere vold i de guddommelige religioner, som er absolut imod vold. Eksempler på dette har også fundet sted indenfor den islamiske verden.

Beduin personerne i Koranen

I Profeten Muhammads (saas) periode eksisterede der to grundlæggende sociale strukturer i Arabien. Byboere og Beduiner (ørken Arabere). En sofistikeret kultur herskede i Arabiske byer. Kommercielle forhold linkede byerne til resten af verden, hvilket bidrog til dannelsen af ”gode manerer” blandt Araberne i byerne. De havde raffinerede æstetiske værdier, nød litteratur og især poesi. Ørken Arabere var på den anden side nomade stammer, der levede i ørknen, som havde en meget rå kultur. Totalt uvidende om kunst og litteratur udviklede de fleste af dem en uraffineret person.

Islam blev født og udviklet blandt beboerne i Mekka, den vigtigste by på halvøen. Men som islam spredte sig til resten af halvøen, omfavnede alle stammerne i Arabien det. Blandt disse stammer var også ørken Araberne, som var lidt problematiske: deres kulturelle baggrund forhindrede nogle af dem i at forstå islams dybsindighed og ædle ånd. Om dette erklærer Allah det følgende i et vers:

Ørkenaraberne er meget vantro og hykleriske og mest tilbøjelige til ikke at kende bestemmelserne i det, som Gud har sendt ned til sin udsending. Gud er vidende og vis. (Sura at-Tawba, 97)

Nogle sociale grupper blandt ørken Araberne, som var ”værst i vantro og hykleri” og tilbøjelige til at krænke Allahs befalinger, blev en del af den islamiske verden på Profetens (saas) tid. Men i efterfølgende perioder, på grund af fejlagtige fortolkninger og attituder, har nogle af dem givet anledning til organer, uforenelige med islams moralske værdier.

Sekten kaldet ”Kharijis”, der opstod blandt Beduinerne, var et eksempel. Denne sekts mest distinkte træk (som blev kaldt ”Kharijis”, ”rebellerne”, fordi de i stor grad afveg fra Sunni normer), var deres vilde og fanatiske natur. ”Kharijis”, som havde lille forståelse for islams essens eller dyderne og værdierne i Koranen, gik i krig mod alle andre muslimer og baserede denne krig på nogle få vers i Koranen, som de lavede forvrængede fortolkninger af. Endvidere udførte de ”terroristiske handlinger”. Hazrat Ali (ra), som var en af Profetens (saas) tætteste kompagnoner, og blev beskrevet som ”porten til visdommens by”, blev myrdet af en Kharijite.

I senere perioder opstod en anden brutal organisation, ”Hashashis”; dette var en ”terrorist organisation” dannet af uvidende og fanatiske militante, der manglede en dybdegående forståelse for islams essens, og som derfor let kunne påvirkes af simple slogans og løfter.

Med andre ord mistolkede nogle grupper, der opstod i den islamiske verden, Islam og tyede til brutalitet, ligesom korsfarerne forvrængede og mistolkede kristendommen som en læren om brutalitet. Hvad disse sekter har til fælles med korsfarerne var deres uvidende, uraffinerede og ukultiverede natur og mangel på en sand forståelse for deres religion. Den vold, de tyede til, resulterede fra denne mangel på forståelse frem for den religion, de påstod at følge.

En terrorist er en uden medlidenhed, hvis eneste formal er at ødelægge

Grundlæggeren af russisk anarkisme, Michael Bakunin, og hans discipel Nechayev definerer en ideel terrorist på denne måde:

Hele hans [en revolutionær] eksistens værk, ikke bare i ord, men også i gerninger, er i krig med det eksisterende samfunds orden, og med hele den såkaldte civiliserede verden, men dens love, moraler og normer, han er en kompromisløs modstander... Han kender kun en videnskab: ødelæggelsens videnskab. (*The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 8*)

Som det forstås fra disse ord af Bakunin og Nechayev, er terrorister folk, der bryder deres forhold med enhver materiel og spirituel institution, for hermed at afvise enhver moralsk værdi, og som ser disse institutioner som hindringer for deres designs. Bakunin sagde også, ”Dag og nat tør han [en revolutionær] kun have en tanke, et mål: en ubarmhertig ødelæggelse; mens han, koldblodig og uden hvile, følger det mål, må han selv være klar til at dø til enhver tid og klar til at dræbe med sine egne hænder enhver, der prøver at forpurre hans mål.” I sin *Ground-Work for the Social Revolution*, er der denne beskrivelse af, hvilken slags person en terrorist skal være:

Stringent med sig selv må han også være overfor andre. Alle svage følelser overfor relation, venskab, kærlighed og taknemmelighed må undertrykkes gennem den eneste kolde passion i det revolutionære værk. (*The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 2*)

Disse ord blotlægger terrorismens mørke ansigt og viser, at det er totalt modsat islams religion, som er grundlagt på fred medfølelse og kærlighed. I dette vers afslører Allah, at fred er menneskehedens sande frelse, og at det at stile efter det modsatte, altså krig og konflikt, er at gå i Satans fodspor:

**I, der tror! Drag alle ind i freden! Følg ikke i Satans fodspor! Han er jer en åbenlys fjende.
(Sura al-Baqara, 208)**

Terrorismes massepsykologi

En anden vigtig egenskab ved terrorister er, at de handler med en kollektiv ånd. I denne ånd, ses individuelle ideer og personlige valg bort fra, da alle styres mod et enkelt mål. De, der handler indenfor denne kollektive ånd, kan gøre ting, de aldrig ville gøre i deres rette sind og begå gerninger uden at bruge deres egen vilje og bevidsthed. I mange lande i verden, bliver terrorgrupper udgjort af få uintelligente og uuddannede mennesker, fanget i det følelsesmæssige hysteri i massemøder, slogans og uden overhovedet at vide, hvad de gør eller hvorfor, bliver de involveret i at begå masse grusomheder. I et enkelt øjeblik kan sådanne mennesker forvandle sig til mordere med blod på deres hænder, og selv terrorister, der er i stand til at begå inhumane handlinger. En person kan måske virke stille og rolig, når han er alene, men når han bliver del af en terroristgruppe, kan han blive i stand til at begå handlinger som brandstiftelse og overfald af ingen umiddelbar grund. Sådanne forhekselser kastes over individer, så de endda er villige til at blive dræbt for deres budskab. Hoveddelen af de, der deltager i terroristhandling, har ofte svag vilje og bevidsthed, og de bliver som en flok får under indflydelse af massepsykologi. God fornuft og dømmekraft udskiftes med overdrevet og ekstravagant føleri og en tendens til vold og aggression. Sådanne mennesker provokeres let, bliver let onde og kender ingen grænse sat af nogen lov.

Fejlen i denne massepsykologi afsløres i Koranen, hvor der står, at mennesker må handle ifølge deres egen vilje og intelligens:

Følg ikke noget, hvorom du ingen viden har! Hørelse, syn og hjerte, alt dette bliver man draget til ansvar for. (Sura al-Isra', 36)

En af kilderne til terrorisme: tredje verdens fanatisme

Disse eksempler fra historien kan måske hjælpe os til at få en bedre forståelse for det nuværende fænomen, den såkaldte ”islamiske terror”, som nu til dags er i top på de internationale agendaer. Det er på grund af dem, der opstår og udfører terroristhandling i islams navn og de, der bakker op om sådanne

gerninger, der repræsenterer et lille mindretal i islams verden, stammer fra denne ”karakter særlig for Beduiner” og darwinister, ateister og materialistiske ideologier, ikke fra selve islam. At mislykkes i at forstå islams essens, som essentielt er en religion af fred og retfærdighed, prøver de at gøre et værktøj af barbarisme, som blot er et resultat af deres sociale og kulturelle struktur. Oprindelsen for denne barbarisme, som kan kaldes ”tredje verdens fanatisme”, er de formørkede initiativer fra folk, der er blottet for kærlighed for deres medmennesker.

Det er et faktum, at muslimer i alle hjørner af den islamiske verden, i de sidste par århundreder har været udsat for vold fra nogle af de vestlige styrker og deres allierede. Nogle europæiske stater med kolonialist forståelse, lokale kolonialister opbakket af nogle vestlige styrker eller lokale undertrykkende regimer, har forårsaget stor lidelse til muslimer i særdeleshed. Men for muslimer er dette en situation, der må mødes og svares med en holdning direkte fra Koranen.

Ingen steder i Koranen befaler Allah de troende at besvare vold med vold. Modsat befaler Allah muslimer at ”besvare ondskab med godhed”:

Den gode handling er ikke lige med den onde handling. Forsvar dig med noget, der er smukkere, og da vil den, til hvem du havde et fjendtligt forhold, blive som en nær ven! (Sura Fussilat, 34)

Det er uden tvivl en muslims legitime ret at reagere overfor denne ondskab. Men disse reaktioner må aldrig blive til et bildt had, et uretfærdigt fjendskab. Allah advarer os om dette i følgende vers:

... Forbitrelse mod folk, fordi de holdt jer borte fra det fredhellige bedehus, skal ikke få jer til at begå overtrædelser! Hjælp hinanden i fromhed og gudsfrygt, ikke i synd og fjendskab!... (Sura al-Ma'ida, 2)

Altså er udførelse af terroristhandling mod uskyldige folk i andre nationer under foregivende af at ”repræsentere de uskyldige nationer i verden” på ingen måde forenelig med islam.

Et andet punkt, der fortjener specifikt at blive nævnt her er, at alle vestlige nationer og samfund ikke kan holdes ansvarlig for den fornævnte vold og undertrykkelse mod muslimerne. Faktisk er de materialistiske, irreligiøse filosofier og ideologier, der herskede i det 19. århundrede, hovedsagligt ansvarlige for disse dystre handlinger. Europæisk kolonialisme opstod ikke fra kristendommen. Modsat førte antireligiøse bevægelser, der gik i mod kristendommens værdier, vej til kolonialismen. Ved rødderne af de største brutaliteter i det 19. århundrede ligger den social darwinistiske filosofi. I den vestlige verden i dag er der stadig onde, lede og modstående faktorer, såvel som en kultur domineret af fredelige og retfærdige elementer, der har sine rødder i kristendommen. Faktisk er den hovedsagelige uenighed ikke mellem vesten og islam. Modsat den generelle opfattelse er den mellem de troende folk i vesten og i den muslimske verden på den ene side, og de folk, der går i mod religion (materialister, ateister, darwinister osv.) på den anden.

En anden indikation af, at Tredje Verdens Fanatisme intet har med islam at gøre er, at denne fanatisme indtil for nylig blev identificeret med den kommunistiske ideologi. Som det vides, blev lignende anti-vestlige terroristhandling udført i 1960'erne og 70'erne af Sovjetisk opbakkede kommunistiske organisationer. Som indflydelsen af den kommunistiske ideologi svandt, har nogle af de sociale strukturer, som gav liv til kommunistiske organisationer, vendt deres opmærksomhed mod islam. Denne ”brutalitet præsenteret under dække af religion”, som formuleres ved indsættelsen af nogle islamiske koncepter og symboler i den tidligere kommunistiske litteratur, er direkte imod de moralske værdier, som udgør essensen af islam.

En sidste bemærkning om dette emne er, at islam ikke er særlig for en specifik nation eller geografisk region. Modsat den dominerende vestlige opfattelse er islam ikke en ”østlig kultur”. Islam er den sidste religion vist til menneskeheden som en guide til den sande vej, der anbefaler sig selv til hele menneskeheden. Muslimer er ansvarlige for at kommunikere den sande religion, de tror på, til alle folk i alle nationer og kulturer, og få dem til at føle sig tættere på islam.

Altså er der en unik løsning for folk og grupper, som i islams navn tyr til terror, danner undertrykkende regimer og laver denne verden til et forfærdeligt sted i stedet for at gøre den smukkere: at vise den islamiske moral og kommunikere den, sådan at masserne kan forstå den og leve efter den.

En muslim spreder skønhed overalt

Adnan Oktar: Selvfølgelig vil en muslim være meget rolig, en der tænker meget dybt, som er tilgivende, hengiven, hensynsfuld overfor folk, som stræber efter deres lykke, er ren og velplejet, og som gør sine omgivelser behageligere. Hjemme gør han sit hjem smukt. Han stræber efter at sikre, at hans krop er velholdt, at hans hår og tøj er velplejet, at tale pænt, at have behagelige ansigtsudtryk, at have en behagelig stemme, at hans hjem har en behagelig atmosfære, at have god mad og musik omkring sig, og at alt er acceptabelt. **Fordi den troendes sjæl råber "Paradis! Paradis!". Den begærer det. Og den søger det konstant i denne verden.** Når den troende begærer det, gør Allah alle steder til et Paradis for ham. Konstant perfektion er en muslims ideal. Hans sko, for eksempel, vil være pletfri og skinnende. De vil ikke have en eneste plet mudder på sig. Der vil ikke være noget mudder på hans bukser; hans sokker og tænder vil være pletfri. Han mund, næse, ører og alt vil være pletfrit rene. Hans hår vil være skinnende og tiltrækkende. Hans parfume eller duft, eller hvad end han bruger, vil være meget dejlig. Den vil ikke være ubehagelig. Men den vigtigste ting er, at troende betragter hinanden med kærlighed, når de træder udenfor. Det er, at de føler behag, når de kigger på hinanden. Det er det ideelle. Men det vil ske på Hazrat Mahdis (as) tid, selvfølgelig. Jeg ser det ikke tit nu, kun meget sjældent. Men dette vil være meget kraftfuldt og intenst i Endetiden, på Hazrat Mahdis (as) tid, insha'Allah. (Cay TV, 4. marts 2009)

En af terrorismens metoder er at skabe frygt og panik i samfundet

En af terrorismens vigtigste karakteristikker er, at den udvælger sine mål uden at diskriminere. Det faktum, at den bestemmer disse mål uden diskrimination er en af de vigtigste grunde til spredningen af frygt, fordi ingen kan føle sig sikker. Hvis folk ved, at de er mulige mål af ingen grund, vil ingen føle sig i sikkerhed for terrorisme. Der er ingenting, potentielle mål kan gøre for at beskytte sig selv, siden terrorister handler ifølge deres egne regler, på en tid og et sted, de selv vælger. Altså er terroristhandling i samfundet vilkårlige og uforudsigelige.

Radikalismens fejl

Der er en anden ide, vi må undersøge sammen med terror, og det er fænomenet radikalisme.

Radikalisme betyder at støtte pludselige, revolutionære, ødelæggende forandringer i ethvert område og at anvende en streng, kompromisløst politik for at opnå dem. Radikalister er kendetegnet ved deres begær efter revolutionær forandring og den bestemte, nogle gange aggressive attitude, de vedtager.

I dette, som i alle andre sfærer i livet, er muslimens guide Koranen og vores Profet Muhammeds (saas) liv. Når vi ser på radikalisme i lyset af Koranen, ser vi, at det ikke har noget at gøre med den måde, som Allah befaler de troende at opføre sig på. Når Allah beskriver en troende i Koranen, afbilleder han ham som en kærlig, blidt talende person, der skyr konflikter og skændier, og møder selv de mest fjendtlige folk med varme og venskab.

Et eksempel, der kan guide os ved dette emne, er befalingen givet af Allah til Profeten Moses (as) og Profeten Aaron (as) om at gå til Faraoen og tale venligt til ham:

Gå til Farao! Han handler overmodigt. Tal mildt til ham! Måske vil han lade sig påminde eller føle frygt!" (Sura Ta Ha, 43-44)

Farao var en af de mest onde og rebelske vantrø i sin tid. Han var en tyrann, som nægtede Allah og uvidende tilbedte idoler: endvidere udsatte han troende (israellerne på den tid) for forfærdelige ondskab og mord. Men Allah befalede Sine profeter at gå til sådan en fjendtlig mand og tale blidt til ham.

Du vil lægge mærke til, at metoden vist af Allah, var en metode med venlige dialog, ikke en metode med konflikt med skarpe ord, vrede slogans og ophidsede protester.

Der er nogle få andre eksempler, der viser muslimer, hvordan de skal opføre sig i dialogen mellem Profeten Jethro (as) og de nægtende. Dialogen skrives i Koranen på denne måde:

Og til Madyan sendte Vi deres broder Shuayb. "Mit folk!" sagde han. "Tjen Gud! I har ingen anden gud end Ham. I må ikke knibe på mål og vægt! Jeg kan se, at det går jer godt. Men jeg frygter på jeres vegne straffen på en omfattende dag.

Mit folk! Giv fuldt mål og rigtig vægt, og giv ikke menneskene for lidt for deres ting! Lav ikke ulykker på jorden, idet I skaber fordærv!

Bestandighed hos Gud er bedre for jer, hvis I er troende. Men jeg er ikke jeres vogter."

"Shuayb!" sagde de. " Befaler din bøn dig, at vi skal opgive det, som vore fædre har tjent, eller at vi ikke må gøre med vor ejendom, hvad vi vil? Du er sandelig den langmodige og retlinede!"

"Mit folk!" sagde han. "Hvad mener I: Når jeg nu har et klart bevis fra min Herre at holde mig til, og Han har forsørget mig med et smukt underhold fra sig? Jeg ønsker ikke at komme på kant med jer gennem det, som jeg forbyder jer; jeg ønsker kun at skabe forlig, så vidt det står i min magt. Kun ved Guds hjælp vil det lykkes mig. Til Ham sætter jeg min lid, og til Ham vender jeg mig angrende. (Sura Hud, 84-88)

Når vi undersøger, hvad han siger, ser vi, at Profeten Jethro (as) inviterede folk til at tro på Allah og vedtage sig høje moralske principper, og han gjorde dette med venlighed og ydmyghed. Vi kan forklare nogle af grundene bag tingene sagt i disse vers:

* Når Profeten Jethro (as) siger **"Men jeg er ikke jeres vogter."** til folket, ønsker han ikke at dominere dem; hans eneste intention er at informere dem om den sandhed, Allah har vist.

* **"Du er sandelig den langmodige og retlinede"**: Disse ord fra de benægtende til Profeten Jethro (as) viser hans varme, venlige og høflige karakter, og at dette især blev påskønnet af de vantrø.

* **"Mit folk! Hvad mener I?"** Dette udtryk brugt af Profeten Jethro (as) viser, at han beder de vantrø om at bruge deres intelligens og samvittighed. Med andre ord bruger han ikke insisterende pres, men stiller spørgsmålstegn ved deres ideer fra en modstående holdning og inviterer dem til at overveje og komme til en konklusion baseret på deres egen fri vilje.

* **"Jeg ønsker ikke at komme på kant med jer gennem det, som jeg forbyder jer"**. Profeten Jethros (as) forbud her er ikke et faktisk forbud. Han forklarer, at nogle handlinger er syndige og inviterer folket til at opgive dem. Endvidere, når Profeten Jethro (as) siger: **"Jeg ønsker ikke at komme på kant med jer"**, er det ikke hans mening at komme i uenighed med folket; han ønsker ikke at gøre dem det ubehageligt og starte et skænderi: han vil blot invitere dem til tro og udførsel af høje moralske principper.

Hvis du undersøger Koranen vil du se, at en varm, mild og medfølelse disposition karakteriserede alle profeterne. Allah afslører, at Profeten Abraham (as) var **"følsom og langmodig."** (Sura at-Tawba, 114), og i et andet vers beskrives Profeten Muhammads (saas) moralske principper på denne måde:

Ved Guds barmhjertighed var du mild over for dem. Havde du været rå og hårdhjertet, var de blevet spredt rundt omkring dig. Tilgiv dem derfor, og bed om tilgivelse for dem! Rådfør dig med dem om sagen! Når du så har taget en beslutning, skal du sætte din lid til Gud! Gud elsker de tillidsfulde. (Sura Al 'Imran, 159)

En tydelig karakteristik ved radikalisme er dens vrede. Denne disposition kan tydelig ses i de radikales taler, skrivelser og demonstrationer. Men vrede er ikke en egenskab hos muslimer. Når Allah beskriver de troende i Koranen, beskriver han: **"De, som giver bort i gode tider såvel som i dårlige; som undertrykker vreden og tilgiver menneskene; Gud elsker dem, der handler smukt"** (Sura Al 'Imran, 134)

Der er ingen situation, hvor i en muslim udviser vrede. Det eneste en muslim vil have fra andre mennesker er, at de tror på Allah og lever ifølge de moralske principper, men dette er muligvis kun ved Allahs nåde. Lige meget hvad de gør, lige meget hvor meget vi prøver at forklare sandheden til folk, er menneskehjerner i Allahs hænder. Allah minder muslimer om dette meget vigtige faktum i dette vers, **"... Er de, der tror, ikke fortvivlede over, at Gud, hvis Han ville, kunne retlede alle menneskene? ..."** (Sura ar-Ra'd, 31)

Der er et andet vers, der understreger dette samme faktum:

Hvis din Herre ville, troede alle på jorden. Vil du tvinge menneskene til at tro? (Sura Yunus, 99)

Derfor er det en muslims pligt kun at forklare fakta og invitere folk til at acceptere dem. Om folk accepterer invitationen eller ej er fuldstændig op til deres egen bevidsthed. Allah afslører denne sandhed i Koranen, når Han siger, at der ikke er nogen tvang i religion.

Der er ingen tvang i religionen. Den rette vej er blevet tydelig over for vildfarelsen. Den, der fornægter afguderne og tror på Gud, holder fast i det stærkeste håndtag uden revner. Gud hører alt og ved alt. (Sura al-Baqara, 256)

Derfor er der ingen tvang til at få folk til at tro blive muslimer, eller til at få muslimer til at bede og passe på synder. Der er kun råd. Allah viser i nogle få vers henvendt til Allahs Budbringer (saas), at muslimer ikke er undertrykkere:

Vi ved bedst, hvad de siger. Du har ingen magt over dem. Påmind med Koranen den, der frygter Min trussel! (Sura Qaf, 45)

Sig: "I mennesker! Sandheden er kommet til jer fra jeres Herre. Den, der lader sig retlede, gør det til sin egen fordel, og den, der farer vild, gør det til skade for sig selv. Jeg er ikke værge for jer." (Sura Yunus, 108)

Muslimer er kun ansvarlige for at forklare den religiøse moral, de lægger ikke noget pres eller tvang på nogen og er påbudt at tale mildt til selv de mest tyranniske nægttere. Sådanne personer kan ikke være radikale, for radikalisme står for det modsatte af de kvaliteter, vi har listet. Faktisk er radikalisme en uislamisk tankestrøm og en politisk holdning, der kom ind i den islamiske verden udefra. Når vi undersøger sociale fænomener beskrevet gennem radikalisme, vil det ses, at disse er **sådan set en samling af metoder og udtalelser brugt af kommunister i fortiden**, eller et udtryk for den **"fanatiske vrede"**, der ikke har nogen plads i sande islam. (Sura al-Fath, 26)

Alle muslimer må fuldstændig afvise en sur, ubøjelig argumenterende attitude, som går imod selve Koranens natur og i stedet adoptere en venlig, mild, hengivende, rolig og medfølelse attitude. Muslimer må sætte et eksempel for verden og blive beundret for deres modenhed, medfølelse, moderation, ydmyghed og fredelighed. Muslimer må leve islam på den bedst mulige måde og introducere verden for islamisk moral, ikke kun med disse ting, men også med deres opnåelser inden for områder som videnskab, kultur, kunst, æstetik og social orden og andre.

At forklare islam til andre og forsvare islam overfor ideer fremmede for det er inkluderet i det, vi har skrevet ovenfor. I verset under viser Allah tydeligt, hvilken attitude en muslim må tage med hensyn til andre:

Kald til din Herres vej med visdom og smuk formaning! Og du skal strides med dem på en endnu smukkere måde! Din Herre ved bedst, hvem der har forvildet sig bort fra vejen til Ham, og Han ved bedst, hvem der er retfærdige. (Sura an-Nahl, 125)

Muslimer er folk, der glædes af kærlighed og skønhed og som støtter fred

Adnan Oktar: For det første er islam en religion af fred, som navnet antyder. Det er en religion af fred, kærlighed, hengivenhed, medfølelse, venskab, solidaritet og alt godt. Men hvis du lægger det i de uvidendes hænder, vil de dræbe og bombe og skabe kaos. Hvis du spørger, hvorfor de gør det, vil de sige, de gør det for Allahs skyld. Det er hvad der sker i hænderne på de uvidende. De kristne tog evangeliet og gav sig til at anvende dem på en anden måde. De opsatte korsfarerne og forårsagede forfærdelig slagting. De hang og dræbte. Det samme med jøderne. Der er ingen ende på den nedslagting, de forårsagede med Toraen. Men Toraen befaler en at elske og beskytte sin nabo, enhver nabo, uanset hans tro. Det gælder også kristendommen. Judaisme og kristendom er religioner af kærlighed. Islam er også en religion af kærlighed. Men hvis du placerer Koranen i hænderne på folk, hvis hjerter er hårde, som har fået en darwinistisk uddannelse i Europa, som har fået guerilla træning og kommunistisk uddannelse, så er det resultatet. Fordi sådanne folk med vilje bruger Koranen for at udføre hadet i deres hoveder. Men i Koranen, når nogle begår et mord, bringer de morderen ind. Allah fortæller os så at tilgive morderen. Der er vers om dette. Hvad ellers? I Koranen fortælles vi at tilgive selv folk, der med vilje har begået mord med koldt blod. Så hvordan kan de på nogen måde finde vold i sådan en tro? Bombning, skydning og mord. De planter bomber, hvor der er kvinder og børn. Og de sprænges alle pludselig i stykker. Og hvis du spørger hvorfor, vil de sige, de gjorde det for Allah. Hvorfor ikke sige sandheden og sige, du fik en darwinistisk, materialistisk uddannelse og er en stor beundrer af Stalin? Sig du prøvede at stemme dette overens med Koranen i dit eget hoved og bedrage offentligheden. De burde åbent sige, at de ved, at sådanne ting ikke eksisterer i islam. Sådanne mennesker vil sige, de er syge. Lad dem sige sandheden. Der er ingen sådan ting i Koranen. Vores Profet (saas) var utrolig hengiven og medfølelse. En kat sov i hans skød, så han skar sin kåbe for ikke at vække og forstyrre dyret. Det er den slags Profet (saas), vi har. Hvor kommer al denne bombning, bombning af uskyldige børn, og vold så fra? De er berøvet en sjæl. De ved ikke, hvordan man spiser og drikker, de har ingen kunst, ingen videnskab, ingen teknologi og ingen kærlighed. Disse mennesker har intet at gøre med religion. De er folk, der prøver at anvende mørket i deres sjæle, polyteismen i deres sjæle, i Koranen. Vores Profets (saas) liv er en åben bog. Han elskede skønhed og kunst, holdt alt omkring sig rent og dejligt og talte på den rene måde. Han var altid hengivende, sjov og ydmyg. Hans omgivelser var altid pletfri. Han plantede roser med de midler, der var tilgængelige på den tid. Bare tænk, i Mekka og Medinas ørkenomgivelser. Bare tænk, han dyrkede endda roser der. Vi kan se hans tendens til kærlighed og skønhed fra det. Den mægtige Profet (saas) jokede endda med sine børnebørn. De jagtede ham og han løb rundt efter dem. Det var den slags person, Profeten (saas) var. Men se på de menneskers ansigter, og du kan læse mordet i dem. Kan sådanne mennesker være muslimer? Det er derfor, det er frimurerne, som står bag forsøg på at afbillede islam som noget unormalt. Og disse er alle folk, der havde en darwinistisk, materialistisk, stalinistisk uddannelse. Deres djævelske ide var at forsøge at portrættere islam som noget skræmmende. Muslimer udførte angiveligt 11. september angrebene. Hvilke muslimer? Se under overfladen, og du vil se folk, der fik en darwinistisk uddannelse, som vidste alt om marxisme og Stalins politik. Hvorfor kalde disse mennesker muslimer? Derfor er ethvert angreb på muslimer, et angreb fra satan. Vi må ikke ryge i fælden. Islam og vores Profets (saas) liv er simple at se. Koranens kærlighedsfyldte ord, Allahs ord, er også simple at se. Koranens vers er krystalklare. Ligesom darwinisme er dette et bedrag, men vi har eksponeret den og vil videre eksponere den i fremtiden, insha'Allah. (*Crimean Newspapers Interview, 14 November 2008*)

Terrorist metoder og psykologi

Terrorkonceptet har en bredere betydning i nutidens sprog. Generelt henfører det til den bevæbnede konflikt udført af ideologiske grupper. Generelt betyder terror trussel. Men denne trussel omfavner et bredt område, der inkluderer hele livet for de folk, der føler den intense trussel af frygt og vold. Terror inkluderer intens og systematisk trussel designet til at få folk til at vedtage en særlig måde at tænke og opføre sig på, samt enhver slags voldshandling udført for at producere denne trussel. Men i hver situation er målet for terrorismen direkte eller indirekte selve indbyggerne.

Terrororganisationer bruger terror til at få støtte. Truslen de bruger er udregnet til at forøge deres styrke og derved for at opnå støtte fra nogle eller alle indbyggere.

Det første, folk tænker på, når vi nævner ordet ”terror”, er generelt den slags kendt som ”venstreorienteret terror”, men der er også en slags terror fundet i lande i den Tredje Verden og udført af diktatoriske regimer. Faktisk er virkeligheden her intet andet end en massiv implementering af venstreorienteret terrortaktik. En diktator eller magt gruppe er undertrykkende, og bruger kun deres magt til personlig fordel, og af denne grund oplever de forskellige slags social modstand. I denne situation tyr det diktatoriske regime altid til samme formel for at vise, at det er stærkere end oppositionen: de indvier brugen af terror, så indbyggere vil være bange og deres egen magt konsolideres.

Terrororganisationer påstår på den anden side, i overensstemmelser med de ideologier, de følger, at deres mål er at fjerne en regering og dens administration, som de opfatter som uægte og ond, og ved at gøre det, at de vil nå deres mål om at etablere en gladere og mere retfærdig levemåde. Men dette er ikke en realistisk påstand. I Koranen, i de første vers i Sura Baqara, giver Allah denne befaling til de, der tænker på denne måde:

Når man siger til dem: "Skab ikke fordærv på jorden!" siger de: "Vi skaber jo blot forlig." Det er dog dem, der skaber fordærv! Men de aner det ikke. (Sura al-Baqara, 11-12)

For terrorister er det en levemåde at dræbe folk. De kan skyde uskyldige mennesker uden medlidenhed og kaste bomber på børn. For dem er det en glæde at udgyde blod. De er stoppet med at være mennesker og er blevet rasende, brutale uhyrer. Hvis nogen iblandt dem viser den mindste følelse eller medfølelse, mærker de ham som en kujon eller en forræder og degraderer ham. Ofte bruger de deres pistoler mod hinanden og udfører blodige udrensninger mod interne faktorer i deres egen organisation.

Det kan ses, at terrorisme ikke er andet end en totalt djævels kilde til blodsudgydelse. Hvem end der støtter denne cyklus af brutalitet, støtter et satanistisk system. Hvis en terrorist bruger religiøst sprog og symboler, må dette ikke bedrage nogen. Terrorister, der gemmer sig under en kappe af falsk religion er dobbelt skyldige, både for det blod, de har udgydt, og for den antireligiøse propaganda de har spredt, mens de begik disse forbrydelser i religionens navn.

Terror og religion er totale modsætninger. Terrorismen vedtager sig metoder med aggression, mord, konflikt, ondskab og ulykke. Men ifølge Koranen er alle disse ting en slags undertrykkelse. Allah nyder fred, harmoni, godhed og kompromis. Han forbyder terror og enhver slags gerning, der ikke promoverer fred, og fordømmer de, der begår sådanne handlinger:

Men de, der bryder pagten med Gud, når den én gang er sluttet; de, der adskiller, hvad Gud har befalet skal sammenføjes; de, der skaber fordærv på jorden: De har forbandelsen og den onde bolig i vente. (Sura ar-Ra'd, 25)

Den grundlæggende kvalitet, som terror og de, der smittes af dens ondskab, har til fælles, er at frygt for og kærlighed til Allah er noget fuldstændig fremmed for dem. Deres hjerter er blevet hårde og de er åndeligt syge. I Koranen taler Allah om sådanne menneskers egenskaber:

Adlyd ingen forsmædelig, der bander og sværger, ingen bagtaler, der bringer sladder til torvs, ingen, der hindrer det gode, ingen overtræder og synder, og heller ingen grov og påtrængende person. (Sura al-Qalam, 10-13)

At gøre oprør af ingen grund og begå overfaldshandlinger er forbudt af Allah. I islam er det, vi kalder terrorhandlinger og anarki i dag, totalt forbudt. I Koranen siges det:

Sig: "Min Herre forbyder kun de skamløse handlinger, både åbenlyst og i det skjulte, synd, vold med urette, at I sætter noget ved Guds side, hvorom Han ikke har sendt nogen bemyndigelse ned, og at I siger om Gud, hvad I ikke ved." (Sura al-A'raf, 33)

Voldshandlinger – en af de vigtigste metoder i terrorist propaganda

Terrorister opfatter voldshandlinger som propaganda for deres organisation. For dem fungerer at dræbe uskyldige, røve banker, snigmyrde folk, kidnappe og plante bomber alt sammen som propaganda for deres kamp. Til terroristerne, som prøver at forvolde uorden, kan omtalen fra en enkelt voldsgerning genere meget mere reklame, end hvad millioner af brochurer kunne gøre.

Denne ide er totalt fremmed overfor enhver slags menneskelig følelse af medfølelse, barmhjertighed, sammenhold og hengivenhed: den er fremmed for Koranens moralske lære og kan kun få efterfølgere i de samfund, hvor antireligiøse ideologier holder stand. Af denne grund er den eneste mulige løsning, der kan redde menneskeheden fra denne formørkede tankegang, den brede accept af og leven efter de moralske værdier fundet i Koranen.

ISLAMISKE SYN PÅ BOGENS FOLK

Et andet vigtigt emne, der har været på dagsordenen med terroristhandlingerne imod USA, er relationen mellem den Vestlige og islamiske verden. Som det vides foreslog nogle intellektuelle i 90'erne forkert, at en kamp ville finde sted mellem Vesten og den islamiske verden i den næste fremtid. Dette er det grundlæggende emne i Samuel Huntingtons velkendte tese "The Clash of Civilisations". Men denne tese – bedre kendt som "Clash of Ignorance" af Edward W. Said – hviler på et opdigtet scenarie genereret af overdrivelsen af indflydelsen af nogle radikale og uvidende grupper, der findes i disse to civilisationer. Faktisk kan der ikke være noget sammenstød mellem den vestlige civilisation og den islamiske civilisation, fordi de jødiske og kristne trosretninger, de grundsætninger som vestlige civilisationer er baseret på, er i perfekt harmoni med islam.

I Koranen kaldes jøder og kristne "Bogens folk". Dette er fordi medlemmerne af disse to religioner adlyder de Guddommelige Bøger bragt frem af Allah. Islams synspunkt på Bogens folk er ekstremt retfærdigt og medfølelse.

Denne attitude overfor Bogens Folk blev udviklet under fødslen af islam. På den tid var muslimer et undertal, der kæmpede for at beskytte deres tro og led undertrykkelse og tortur fra hedningene i byen Mekka. På grund af denne forfølgelse besluttede nogle muslimer sig for at flygte fra Mekka og søge ly i et trygt land med en retfærdig styrer. Profeten Muhammad (saas) sagde, de skulle søge tilflugt hos den kristne konge i Etiopien. Muslimerne som tog til Etiopien fandt en meget fair administration, der omfavnede dem med kærlighed og respekt. Kongen nægtede kravene fra den hedenske budbringer, som var rejst til Etiopien og bedt ham om at overgive muslimerne til dem, og erklærede at muslimer kunne leve frit i hans liv.

Disse kristne attituder af medfølelse, barmhjertighed og retfærdighed henføres til i et vers i Koranen, som siger:

Du finder, at de, der er mest venligt stemt over for dem, der tror, er dem, der siger: "Vi er kristne." Det skyldes, at der blandt dem er præster og munke, og at disse ikke er hovmodige. (Sura al-Ma'ida, 82)

Muslimer skal være rare overfor Bogens Folk

Adnan Oktar: for det første er aggression, råb og skrig ingen løsning, heller ikke fejhed eller vagtel. En muslim skal være rationel og handle ifølge Koranen og opføre sig på den måde, som Allahs Budbringer (saas) opførte sig. Han skal basere sin opførsel på, hvad Allahs Budbringer (saas) gjorde, på hvordan tingene var på Ledsagernes tid. Ledsagerne var meget behagelige mennesker. Og vores Profet (saas) var den fineste mand af alle. Hans moralske værdier og opførsel var perfekte og højst konsekvente. **Han var meget kærlig og beskyttende overfor Bogens Folk.** De var også meget imponerede over vores Profets (saas) moralske værdier og blev muslimer i hele grupper, hele samfund. Hvordan kunne kristne og jøder se hans moralske værdier, hvis han aldrig mødte dem? Hvordan kunne de nogensinde udvikle sådan et begær, hvis han ikke behandlede dem godt? Derfor, som jeg allerede har beskrevet, må enhver muslim lære perspektivet vedtaget overfor Bogens Folk på Ledsagernes tid, og det ville være en god ting for mig at producere en bog om det emne. Lad mig skrive sådan en bog, insha'Allah. Vi vil trykke den og mine brødre kan gøre brug af den. Hvad var Bogens Folks position på Allahs Budbringers (saas) tid? Lad mig skrive en bog som det. Jeg må hellere skrive den hurtigt, da der er et stort behov, insha'Allah. (Kral Karadeniz TV, 25 Januar 2010)

Almindelige overbevisninger og værdier delt af muslimer og Bogens Folk

Kristne og muslimske overbevisninger har mange aspekter til fælles. Judaisme deler også mange overbevisninger med islam. I Koranen siger Allah, at muslimer deler samme tro med Bogens Folk, og at de siger til dem ”Vi tror på det, der er blevet sendt ned til os, og ligeledes på det, der er blevet sendt ned til jer. Vores gud og jeres gud er én, og til Ham overgiver vi os” (Sura al-‘Ankabut, 46)

Alle sande tilhængere af disse tre store religioner:

* Tror at Allah har skabt hele universet ud af ingenting, og at Han dominerer alt, der eksisterer med Sin almagt.

* Tror at Allah har skabt mennesker og levende ting på en mirakuløs måde, og at mennesket besidder en sjæl, givet til ham af Allah.

* Tror på opstandelsen, Himlen og Helvede og engle, og at Allah har skabt vores liv med en bestemt skæbne.

* Tror at Allah sendte mange profeter som Profeten Noah (as), Profeten Abraham (as), Profeten Isaac (as), Profeten Joseph (as) og Profeten Moses (as) gennem historien, og de elsker alle disse profeter.

I et vers, siges det, at muslimer ikke skelner mellem profeter, således:

Udsendingen tror på det, der er blevet sendt ned til ham fra hans Herre, og ligeså de troende. Hver og en tror på Gud og på Hans engle, på Hans skrifter og på Hans udsendinge. "Vi gør ikke forskel på nogen af Hans udsendinge." De siger: "Vi hører og adlyder. Giv os Din tilgivelse, Herre! Hos Dig ender alt." (Sura al-Baqara, 285)

Trosretningerne hos Bogens Folk er i harmoni med muslimer, ikke bare med hensyn til trosrelaterede spørgsmål, men også moralske værdier. I dag, i en verden hvor så umoralske handlinger som utroskab, homoseksualitet, stofmisbrug og en model for egoisme og selvcentreret ondskab er vokset vidt, deler Bogens Folk og muslimerne de samme dyder: humor, kyskhed, ydmyghed, selvopofrelse, ærlighed, medfølelse, barmhjertighed og ubegrænset kærlighed.

De almindelige modstandere til muslimer og Bogens Folk

Et andet vigtigt faktum, der trækker kristendom, judaisme og islam sammen, er de ateistiske filosofier, der er så indflydelsesrige på vores tid.

Blandt de bedst kendte og mest skadelige filosofier i vores tid kan der nævnes materialisme, kommunisme, fascisme, anarkisme, racisme, nihilisme og eksistentialisme. Mange folk, som troede på disse ideers falske diagnoser, bedrageriske beskrivelser og forklaringer om universet, samfundet og mennesket, har mistet deres tro eller tvivlet på den. Hvad mere er, har disse ideologier trukket folk, samfund og nationer ind i store kriser, konflikter og krige. Deres del af skylden for den smerte og de problemer, menneskeheden lider af i dag, er overvældende.

Mens de benægter Allah og skabelse, er alle de ovennævnte ideologier baseret på et fælles rammeværk, en såkaldt videnskabelig base: Charles Darwins evolutionsteori. Darwinisme udgør basen for ateistiske filosofier. Denne teori påstår kort sagt – uden at have nogen videnskabelig base – at levende væsner har

udviklet sig som resultat af tilfælde og ved hjælp af overlevelseskampen. Derfor sender darwinisme dette vildledende budskab til folk:

“Du er ikke ansvarlig for nogen, du skylder dit liv til tilfælde, du skal kæmpe, og om nødvendigt undertrykke andre for at lykkes. Denne verden er af konflikt og selvinteresse.”

Darwins sociale budskaber med koncepter som ”naturlig udvælgelse”, ”overlevelseskamp”, ”den stærkeste overlevelse” er metoder til farlig indoktrinering. Denne onde moral råder folk til at være egoistiske, selvsøgende, onde og undertrykkende. Det ødelægger dyder som barmhjertighed, medfølelse, selvpofrelse og ydmyghed, de moralske værdier hos de tre store monoteistiske religioner og præsenterer dette som en nødvendighed for ”livets regler”.

Denne darwinistiske indoktrinering er lige det modsatte af overbevisningerne hos Bogens Folk og Koranens moral. Som konsekvens udgør den darwinistiske indoktrinering grundlaget for en verden, som i sig selv modsiger alle de tre guddommelige religioner.

Da dette er tilfældet, er det nødvendigt for Bogens Folk og muslimer at samarbejde, fordi de tror på Allah og accepterer den moral, Han står for. Tilhængerne af disse tre religioner burde vise verden darwinismens fejl, som ikke har nogen videnskabelig basis, men som folk prøver at bevare for den materialistiske filosofis skyld. De burde kooperativt udføre en intellektuel kamp imod alle andre vildledende ideer (kommunisme, fascisme, racisme), der tjener ateisme. Når dette gøres til virkeligheden vil verden på kort tid omfavne fred, ro og retfærdighed.

Antisemitisme er en racisme totalt modsat islam

På vores tid er antisemitisme en ideologi, der truer verdensfreden og rammer uskyldige menneskers velvære og sikkerhed. Det er racistisk had følt af nogen mod jøderne.

I det 20. århundrede tilskrev antisemitisme sig nogle af de største ulykker, hvor en af de mest forfærdelige var nazisternes ondskab mod og mord på jøderne. Udover dette har autoritære regimer i mange lande gået efter jøder og udsat dem for ond behandling. Fascistiske organisationer har chikaneret jøderne og udført blodige angreb på dem.

Så hvordan burde muslimer opfatte antisemitisme?

Svaret er tydeligt. **Enhver muslim skal modsætte sig antisemitisme som han ville modsatte sig enhver anden racistisk ideologi. Han må bekæmpe den hadefulde ideologi og beskytte jødernes rettigheder, såvel som alle andres i denne verden.** Enhver muslim skal anerkende og beskytte alle jøders rettigheder i hele verden, om i Israel eller i diasporaen, til at leve og tilbede frit, til at beskytte deres egen identitet og til selvudfoldelse.

Muslimer fordømmer retfærdigt nogle aggressive politikker i Staten Israel. Men uskyldige jøder kan selvfølgelig ikke kritiseres på grundlag af dette.

Men at kritisere en officiel ateistisk Zionistisk ideologi har intet at gøre med antisemitisme, da at modsætte sig gudløs zionisme er at modsætte sig en intens form for racisme. Der er mange jøder, der også kritiserer de racistiske politikker i ateistisk zionisme, og at mærke det som antisemitisme ville være absurd.

Aldrig at udsætte et samfund for en generel kritik er en befaling erklæret i Koranen, der er brug for at skelne mellem de retfærdige og de ugudelige, de onde og de uskyldige. I Koranen erklæres den moralske perfektion, der vises af ægte jøder og kristne, som følger:

De er ikke ens. Blandt Skriftens folk findes et fællesskab, der står op i nattens timer for at læse Guds tegn op, og de kaster sig ned i bøn. De tror på Gud og den yderste dag; de påbyder det rette og forbyder det forkastelige; de kappes om de gode ting. De er blandt de retfærdige. De vil ikke få utak for det gode, de gør. Gud kender de gudfrygtige. (Sura Al 'Imran, 113-115)

Antisemitisme er en antireligiøs ideologi, der har sine rødder i neo-paganisme. Derfor er det utænkeligt, at en muslim ville gå ind for antisemitisme eller have sympati for denne ideologi. Antisemititter har ingen respekt for Profeten Abraham (as), Profeten Moses (as) eller Profeten David (as), som var velsignede profeter valgt af Allah til at være eksempler for menneskeheden.

Antisemitisme og andre slags racisme (altså fordomme overfor sorte) har ingen plads i sand religion: de er perversioner, der kommer fra forskellige ideologier og overtro.

Endvidere, når vi undersøger antisemitisme og andre slags racisme, ser vi tydeligt, at de promoverer ideer og en model for samfundet, der er totalt modsat Koranens moralske læresætninger, for eksempel ligger der ved roden af antisemitisme had, vold og mangel på medfølelse. En antisemit kan være så ond at støtte mordet på jødiske folk, men, kvinder, børn og de ældre, og tolerere at de udsættes for tortur. Men Koranens moralske lærdomme påbyder kærlighed, medfølelse og barmhjertighed for alle mennesker. Den befaler også muslimer til at vise retfærdighed og være tilgivende, selv overfor deres fjender.

På den anden side modsætter antisemititter og andre slags racister sig, at folk skal leve sammen i fred med folk af en anden race eller overbevisning. (For eksempel modsatte tyske racister (Nazister) sig, at tyskere og jøder skulle leve sammen). Men i Koranen er der ikke den mindste distinktion mellem racer: Koranen råder til, at folk af forskellig tro bor sammen i det samme samfund i fred og glæde.

Muslimer må tage vores Profets (saas) attitude til sig som rollemodel

Adnan Oktar: Dette stammer fra en forskel i fortolkning. En, der fuldstændig har internaliseret Koranen, som fuldt ud forstår Koranen, som elsker Allah og har en stor passion for Allah, er bogstaveligt talt fuld af kærlighed. Han elsker Allah og ser på alt med kærlighed. Han vil aldrig ønske at ødelægge, bombe eller rive noget i stykker. Islam er baseret på at vinde folk over på sin side. Du vinder personen over på din side, og hvis du ikke gør det, er han fri til at fortsætte i sin egen tro. Det er tydeligt, der ikke kan være nogen tvang i religion. Hvis du tvinger nogen til at konvertere, vil han blive en hykler. En hykler er en, der vil gå til helvedes laveste niveau, det ækleste væsen. Han er en, der vil være blevet til en maskine, der producerer de ækleste personer. So man må opfordre folk til at være ærlige. Hvis han ikke tror, må han ærligt sige, han ikke tror, og den person må respekteres. Alle personer skal respekteres, for det er sådan, Allah har skabt dem og det er deres skæbne. Du fortæller dem sandhed, og hvis han kan forstå, vil han forstå, og hvis ikke, vil han ikke.

En person må forsvare sig selv på samme måde, som vores Profet (saas) gjorde, som Allah viser i Koranen. Men at gå ud og bombe kvinder og børn og forlade dem dækket i blod, det er den ækleste ting efter min mening, uærligt og et brud på god samvittighed. Det er ækelt, intet andet. Hvilken slags sejr er det at forlade kvinder og børn dækket i blod? Det er intet andet end ugudelighed. Fordi krig har sine egne regler. Du erklærer krig og den anden side siger, de er i krig med dig. Stater erklærer krig og du går i krig, og hvem end Allah beskænker sejren til, vinder. De besejrede gøres til fanger og opfattes som under kontrol af den anden side. Ud over det når du til enighed med den anden side om at leve i fred, du laver en aftale som en stat, men hvis du så pludselig siger, du vil ud af den aftale og bombe dem, at bombe kvinder og børn, så er det et brud på samvittighed, fornuft, tro og Koranen, selvfølgelig. Gjorde vores Profet (saas) nogen sådan ting? Nej. (Azerbaijan Ayna, 8. August 2008)

Ifølge Koranen skal muslimer, jøder og kristne leve i venskab

I Koranen er der en væsentlig forskel mellem Bogens Folk og de, der ikke har nogen tro på Allah. Dette understreges især i området for social liv. For eksempel siges det om de, der associerer andre med Allah: **“(de) er urene. Lad dem ikke komme i nærheden af det fredhellige bedehus.”** (Sura at-Tawba, 28) De, der associerer andre med Allah er folk, der ikke kender nogen guddommelig lov, ikke har nogen moralske forskrifter og som kan begå enhver slags nedgørelse og pervers dyd uden tøven.

Men Bogens Folk, da de stort set bygger på Allahs åbenbaring, har moralske forskrifter og ved, hvad der er lovligt og ej. På samme måde er der givet tilladelse til en muslimsk mand at gifte sig med en kvinde fra Bogens Folk. Om dette emne befaler Allah:

I dag er de gode ting jer tilladt. Den føde, som de, der har fået Skriften, spiser, er tilladt for jer, og jeres føde er tilladt for dem. Tillige de ærbare kvinder blandt de troende såvel som de ærbare kvinder blandt dem, der har fået Skriften før jer, hvis I giver dem deres løn som ærbare mænd og ikke for at bedrive utugt og tage jer elskerinder. Hvis nogen fornægter troen, vil hans værk være forspildt, og i det hinsidige vil han være blandt de fortabte. (Sura al-Ma'ida, 5)

Disse befalinger viser, at slægtskab gerne må etableres som resultat af ægteskabet mellem en muslim og kvinde fra Bogens Folk, og at de på hver side af foreningen kan acceptere en invitation til et måltid. Disse er det grundlæggende, der vil sikre **etableringen af retfærdige menneskelige forhold og et glædeligt samfundsliv.** Siden Koranen påbyder denne ligestillede og medfølende attitude, er det utænkeligt, at en muslim kunne vedtage sig et modsigende synspunkt.

Profeten Muhammads (saas) retfærdige og medfølende handlinger overfor Bogens Folk satte meget gode eksempler for muslimer. I kontrakten lavet med de kristne i Najran, som levede i det sydlige Arabien, demonstreres Profeten Muhammad (saas) et af de bedste eksempler på medfølelse og retfærdighed. Kontrakten inkluderede den følgende artikel:

Livet hos folk i Najran og dets omgivende område, deres religion, deres land, ejendele, kvæg og de af dem, der er til stede eller fraværende, deres budbringere og deres tilbedelses steder er under Allahs beskyttelse og Hans Profets vogtning.¹⁹

Ved hjælp af sådanne kontrakter sikrede Allahs Budbringer (saas) en social orden for muslimer og Bogens Folk ligeså, hvilket var kendetegnet af fred og sikkerhed. Denne orden var en total manifestation af det følgende vers:

De, der tror, og de, der er jøder, kristne og sabier; de, der tror på Gud og den yderste dag og handler ret, de vil få deres løn hos deres Herre. De skal ikke være bange og bliver ikke bedrøvede. (Sura al-Baqara, 62)

Madinahs forfatning er en af de vigtigste kontrakter, der sikrede retfærdighed og fred blandt kristne, jøder og hedenske samfund.

Madinahs forfatning blev lavet under lederskab af Profeten Muhammad (saas) for 1400 år siden, altså i 622 e. Kr., for at møde behovene hos folk af forskellig trosretning, og blev taget i brug som en skreven, lovlig kontrakt. Forskellige samfund med forskellige religioner og racer, der havde næret dybtstikkende fjendskab til hinanden i 120 år blev parter i denne lovlige kontrakt. Ved hjælp af denne kontrakt viste Profeten Muhammad (saas), at konflikter mellem de samfund, som havde været fjender og ganske ude af stand til at nå nogen form for kompromis, kunne slutte, og at de faktisk kunne leve side om side.

Ifølge Madinahs forfatning var alle fri til at følge enhver trosretning eller religion, eller til at tage ethvert politisk eller filosofisk valg. Folk, der delte de samme synspunkter, kunne mødes og danne et samfund. Alle var frie til at udøve sit eget retfærdigheds system. Men enhver, der begik en forbrydelse, skulle ikke beskyttes af nogen. Parterne i kontrakten skulle indgå samarbejde med hinanden, give støtte til hinanden og skulle forblive under beskyttelse af Profeten Muhammad (saas). Konflikter mellem parterne skulle bringes til Allahs Budbringer (saas).

Denne kontrakt stod ved kraft fra 622 til 632 e. Kr. Gennem dette dokument blev stamme strukturer, som tidligere var blevet baseret på blod og slægtskab, forladt, og folk af forskellig kulturel, etnisk og geografisk baggrund mødtes og dannede en social forening. Madinahs Forfatning sikrede total religiøs frihed.

At behandle Bogens Folk med medfølelse og hengivenhed er Vores Profets (saas) Sunna

Adnan Oktar: Folket i Israel stammer fra profeterne, de er børnebørn til vores egne profeter. Og de følger Profeten Moses' (as) love og har bevaret den lov og tro fra den dag til nu. Derfor er det ikke i overensstemmelse med fornuft og god samvittighed at efterlade disse pletfri folk uden en stat, at berøve dem for deres nation, at forsøge at forvise dem fra deres land eller nægte dem rettigheden til livet. Muslimer er hengivende, medfølelse og fulde af kærlighed. Jøderne er vores brødre og har ret til livet. De er førsteklasse mennesker, som lever, handler, laver kunst og videnskab som de ønsker i deres region. Så hvorfor skulle de tvinges ud af deres land eller berøves deres ret til et roligt liv? Det er uacceptabelt for alle. Og uacceptabelt for mig. Selvfølgelig vil de leve i fred og glæde, og deres liv skal garanteres. De skal leve i overflod og væld i den tyrkisk-islamiske union. Koranens ord er simple at se, og ligeså er Sunnaen og vores Profets (saas) handlinger. Bogens Folk, Israels folk, levede i fuldstændig lethed på vores Profets (saas) tid. De levede også i Jerusalem på den tid, i regionen Israel. De var glade og velstående og blev behandlet med kærlighed og hengivenhed. Man kan gifte sig med jødiske piger, sidde ved deres borde, spise mad de har lavet, besøge deres hjem og være venner med dem. Det var praksissen på vores Profets (saas) tid og hans Sunna. Og dette gælder også kristne. Som du ved, var en af vores Profets (saas) konkubiner kristen. Hun er vores mor, en vi husker med den største respekt. Jeg taler ikke om judaisme alene. Kristne er også folk, vi må se som havende en ret til at leve i fred og glæde og væld og overflod og lykken ved dette. (The Gulf Today, November 2008)

Klostre, kirker og synagoger skal respekteres

Et andet vigtigt faktum vi lærer fra Koranen er, at muslimere skal respektere jødiske og kristne tilbedelsessteder. I Koranen nævnes Bogens Folks tilbedelsessteder, altså klostre, kirker og synagoger, som tilbedelsessteder beskyttet af Allah.

... Hvis ikke Gud holdt menneskene tilbage, nogle ved hjælp af andre, så ville klostre, kirker, synagoger og bedehuse, hvori Guds navn hyppigt nævnes, blive ødelagt. Gud hjælper den, der hjælper Ham. Gud er stærk og mægtig. (Sura al-Hajj, 40)

Dette vers viser enhver muslim vigtigheden ved at respektere og beskytte Bogens Folks hellige steder.

Faktisk lavede Profeten Muhammad (saas) også kontrakter med hedningene og Bogens Folk. Hedninge blev altid behandlet med retfærdighed, og når de bad om at blive beskyttet, blev deres forespørgsel med det samme accepteret af Muhammad (saas) . Dette betød, at disse samfund søgte Allahs Budbringers (saas) beskyttelse i lyset af et angreb eller en fejlagtig anklage. Gennem sit liv, søgte mange ikke-muslimere og hedninge beskyttelse fra Profeten Muhammad (saas), og han tog dem under sin beskyttelse og forsikrede

deres sikkerhed. I Sura Tawba råder Allah, at forespørgsler fra hedninge, der søger beskyttelse, skal accepteres af troende. Om dette siger Allah det følgende:

Hvis en af dem, der sætter andre ved Guds side, søger beskyttelse hos dig, så giv ham beskyttelse, så han kan høre Guds ord! Og lad ham derpå nå frem til et sted, hvor han er i sikkerhed! ... (Sura at-Tawba, 6)

Jøder og kristne er på grund af deres delte ligheder med muslimer meget tættere på muslimer end de, der ikke har nogen tro på Allah. Hver af disse religioner har sin bog, altså har de fået en bog, sendt ned af Allah. De ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, hvad der er lovligt og ulovligt ifølge deres skrifter, og alle agter de profeter og budbringere, der fulgte med dem. De tror alle på det hinsidige, og et efterliv, hvor de vil skulle stå til regnskab for Allah for alle deres handlinger. Så der er et fælles grundlag, som alt kan forenes på.

At nå frem til en fælles formel

Om Bogens Folk giver Allah muslimerne en befaling i Koranen: at nå frem til en fælles formel:

Sig: "I Skriftens folk! Kom, lad os enes om et ord, der er fælles for os og jer: At vi tjener Gud alene, at vi ikke sætter noget andet ved Hans side, og at ingen af os tager andre til herrer foruden Gud"! Hvis de så vender sig bort, skal I sige: "Vær I vidner til, at vi overgiver os til Gud!" (Sura Al 'Imran, 64)

Dette er faktisk vores kald til kristne og jøder: Som folk, der tror på Allah og følger Hans åbenbaringer, lad os enes om en fælles formel – ”tro”. Lad os elske Allah, Som er vores Skaber og Herre, og følge Hans bud. Og lad os bedet til Allah om at lede os på en endnu rettere vej.

Når muslimer, kristne og jøder enes om en fælles formel på denne måde, når de forstår, at de er venner og ikke fjender, når de ser, at den sande fjende er nægtelsen af Allah, så vil verden blive et meget anderledes sted. Krigene i mange dele af verden, fjendskab, frygt og terroristangreb vil slutte, og en ny civilisation baseret på kærlighed, respekt og fred vil etableres på denne ”fælles formel”.

Der er vigtige fakta, muslimer må overveje. Hvad Allah lærer os i Koranen om forskellige folk og trosretninger er klart:

- * Koranens moral ekskluderer enhver form for racisme.
- * Det befales i Koranen, at en moderat og venlig attitude må vedholdes overfor andre religioner.

Det er tydeligt, at nogle af de jøder, der levede i fortiden, har begået mange fejl, som nævnes og kritiseres i Koranen. Men alt dette må ikke af muslimer ses som en grund til at føle fjendskab overfor alle jøder. Forbrydelserne begået af nogle jøder på grund af ateistiske ideologier kan ikke tilskrives judaisme og den jødiske nation.

Igen er et grundlæggende udsigtspunkt beskrevet i Koranen ikke at dømme folk, bare fordi de hører til en anden race, nation eller religion. I hvert samfund er det gode mennesker såvel som onde. Denne differentiation er erklæret i Koranen. For eksempel er der, lige efter at nævne den rebelske natur – overfor Allah og Hans religion – hos nogle mennesker blandt jøder og kristne, refereret til en undtagelse, og der siges således:

[Men] De er ikke ens. Blandt Skriftens folk findes et fællesskab, der står op i nattens timer for at læse Guds tegn op, og de kaster sig ned i bøn. De tror på Gud og den yderste dag; de påbyder det rette og forbyder det forkastelige; de kappes om de gode ting. De er blandt de retfærdige. De vil ikke få utak for det gode, de gør. Gud kender de gudfrygtige. (Sura Al'Imran, 113-115)

I et andet vers befaler Allah:

Til ethvert fællesskab har Vi sendt en udsending: "Tjen Gud, og hold jer fra afguderne!" Nogle af dem har Gud retledt; for andre gik vildfarelsen i opfyldelse. Drag omkring i landet og se, hvilken ende det tog med dem, der kaldte det for løgn! (Sura an-Nahl, 36)

Allah viste for alle budbringere, at Han er den Unikke, og at der ikke er andre end Ham, Som folk skal tilbede, tjene og adlyde. Det guddommelige budskab, bragt til folket af Allah gennem Sine budbringere, er blevet kommunikeret til folk siden menneskets skabelse. Nogle samfund har accepteret budskabet og fulgt den rette sti, mens andre har nægtet og er drejet fra den. Dette gælder også for nutiden. Nogle folk vil gå til den retfærdige side, hvor nogle andre vil fordybe sig i ondt. Dette er Allahs lov. De, der tror, burde også vedtage sig sådan et synspunkt og aldrig glemme, at der kan være reelle, fromme mennesker, som frygter Allah blandt medlemmerne af alle religioner, såvel som de, der er langt væk fra de religiøse grundsætninger.

Vores håb er, at en verden vil etableres, hvor i folk vil være i stand til at leve sammen i fred, lige meget hvilken race eller religion de tilhører, hvor enhver racistisk perversion vil afvises, alles ret vil beskyttes og alle vil blive respekteret. Kampen, der vil skulle finde sted på intellektuelle grundlag imod alle antireligiøse ideologier, vil forhåbentlig etablere den fred, der længes efter. Om dette siger Allah det følgende i Koranen:

De, der er vantro, er venner indbyrdes. Hvis ikke I forholder jer på samme måde, vil der blive fristelse til frafald i landet og alvorligt fordærv. (Sura al-Anfal, 73)

Hvorfor var der ikke i slægtleddene før jer nogle med bestandighed, der kunne forbyde fordærvet på jorden, bortset fra få iblandt dem, som Vi frelste? De, der handlede uret, fulgte det vellevned, der omgav dem. De forbrød sig. (Sura Hud, 116)

ISLAM HAR BRAGT FRED OG HARMONI TIL MELLEMOESTEN

Historie har altid været vidne til fred, retfærdighed og kærlighed i lande regeret af muslimske administratorer, når de fulgte Koranens vejledning. Normerne i de erobrede lande under Profeten Muhammads (saas) levetid er meget vigtige eksempler, og retfærdige administratorer, der fulgte efter ham, som fulgte i Allahs budbringers fodspor og aldrig veg bort fra Koranens moral, etablerede fredelige samfund. Den sande retfærdighed, retskaffenhed og ærlighed beskrevet i Koranen stod ved på disse administratorers tid, og udgjorde derved en rollemodel for de efterfølgende generationer, der kom.

Landet Palæstina og hovedstaden Jerusalem, hvor medlemmer af de tre guddommelige religioner bor sammen, er vigtige på den måde, at de viser, hvordan muslimer bringer fred og stabilitet til de lande, de regerer. Faktisk har muslimer i de fleste af de sidste 1400 år bragt fred til Jerusalem og Palæstina.

Freder og retfærdigheden bragt til Palæstina af kaliffen Omar (ra)

Jerusalem var jødernes hovedstad indtil e. Kr. 71. Det år foretog den romerske hær et stort overfald på jøderne og forviste dem fra området med den største brutalitet. Som tiden for den jødiske diaspora begyndte, blev Jerusalem og det omgivende område et forladt land.

Men Jerusalem blev igen et center for interesse med accepten af kristendommen under den romerske kejser Konstantin. Romerske kristne byggede kirker i Jerusalem. Forbuddene for, at jøder kunne slå sig ned i regionen, blev fjernet. Palæstina forblev romersk (Byzantinsk) territorium indtil det 7. århundrede. Perserne erobrede regionen i en kort tid, men Byzantinerne generobrede det senere.

Et vigtigt vendepunkt i Palæstinas historie kom i året 637, da det blev erobret af Islams hære. Dette betød ny fred og harmoni i Palæstina, som i århundreder havde været scene for krige, landsforvisning, plyndring og massakre, og som mødte ny brutalitet hver gang det skiftede hænder, en hyppig forekomst. Ankomsten af islam var begyndelsen på en tid, hvor folk med forskellige trosretninger kunne leve i fred og harmoni.

Palæstina blev indtaget af Hazrat Omar (ra), den anden kalif efter Profeten (saas) selv. Ankomsten af kaliffen til Jerusalem, den medfølelse, modenhed og venlighed han viste overfor folk med forskellige tro, introducerede den smukke tid, der begyndte. Karen Armstrong beskriver Hazrat Omars (ra) indtagelse af Jerusalem med disse udtryk i sin Bog *Holy War*:

Kaliffen Omar kom til Jerusalem anbragt på en hvid kamel, eskorteret af byens dommer, den græske patriark Sophronius. Kaliffen bad om omgående at blive bragt til templet Mount, og der knælede han i bøn på stedet, hvor hans ven Mohammed havde gjort sin Natte Rejse. Patriarken så på med rædsel: dette, tænkte han, må være Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som Profeten Daniel havde forudset ville komme til Templet: dette må være Antikrist, som ville bebude de Sidste Dag. Derefter bad Omar om at se de kristne skrin og, mens han var i Den Hellige Gravs Kirke, kom tiden til den muslimske bøn. Høfligt inviterede Patriarken ham til at bede, hvor han var, men Omar afslog høfligt. **Hvis han knælede til bøn i kirken, forklarede han, ville muslimer ønske at mindes denne begivenhed ved at opsætte en moske der, og det ville betyde, at de ville blive nødt til at nedrive den Hellige Grav.** I stedet gik Omar for at bede et stykke væk fra kirken, og, rigtig nok, lige overfor den Hellige Grav er der stadig en lille moske dedikeret til kaliffen Omar.

Omars anden store moske blev opsat på Templet Mount for at markere den muslimske erobring sammen med moskeen al-Aqsa, som minder Mohammeds Natterejse. I årevis havde kristne brugt stedet for det ødelagte jødiske tempel som byens skraldeplads. Kaliffen hjalp sine muslimer med at fjerne skraldet med sine egne hænder, og der rejste muslimer deres to helligdomme for at etablere islam i den tredje mest hellige by i den islamiske verden.²⁰

Med den muslimske erobring af Jerusalem blev byen et sikkert tilflugtssted, hvor alle tre religioner kunne sameksistere i fred. John L. Esposito skriver:

Da det arabiske hære overtog Jerusalem i 638, besatte de et center, hvis helligdomme havde gjort det til et stort pilgrimssted i kristendommen. Kirker og den kristne befolkning blev ikke antastet. Jøder, for længst forbudt fra at leve der af kristne regenter, fik lov til at komme tilbage, leve og tilbede i Salomon og Davids by.²¹

Aftalen – som nævnes på tidligere sider – som kaliffen Omar (ra) havde underskrevet med Jerusalems Patriark, da han kom til Jerusalem, som et tegn på hans medfølelse.

Kort sagt bragte muslimer civilisationen til Jerusalem og hele Palæstina. I stedet for trosretninger, der ikke viste nogen respekt for andre menneskers hellige værdier, og som dræbte dem blot på grund af forskel i tro, regerede islams retfærdige, tolerante og moderate kultur. Efter Hazrat Omars (ra) indfangning levede muslimer, kristne og jøder sammen i fred og harmoni i Palæstina. Muslimer prøvede aldrig at bruge tvang til at få andre til at konvertere, selvom nogle ikke-muslimer, som så, at islam var den sande religion, gjorde det af egen vilje.

Freden og harmonien i Palæstina varede så længe, som muslimerne regerede regionen. Men ved slutningen af det 11. århundrede kom en erobrende magt til regionen udefra, og Jerusalems civiliserede land blev barbarisk og brutalt plyndret, på en måde aldrig før set. Disse barbarer var korsfarerne.

Korsfarernes brutalitet

Mens medlemmer af alle tre religioner levede fredeligt sammen i Palæstina, besluttede de kristne i Europa sig for at organisere et korstog. Efter et kald af Pave Urban II den 27. november 1095 ved Rådet af Clermont, satte mere end 100.000 folk fra hele Europa af sted til Palæstina for at befri det Hellige land fra muslimerne og finde Østens sagnomspundne rigdom. Efter en lang og trættende rejse og meget plyndring og slagting undervejs, nåede de Jerusalem i 1099. Byen faldt efter en belejring på næsten fem uger, og korsfarerne rykkede ind. Og de udførte en brutalitet, som verden sjældent havde set mage til. Alle muslimer og jøder i byen blev sat for sværdet.

Freden og harmonien i Palæstina, som havde varet siden Hazrat Omar (ra), endte i forfærdelig slagting. Korsfarerne brød alle de etiske love i kristendommen, en religion af fred og medfølelse, og spredte terror i kristendommens navn.

Saladins retfærdighed

Den barbariske korsfarer hær gjorde Jerusalem til deres hovedstad og etablere en latinsk kongedømme, hvis grænser strakte sig fra Palæstina til Antioch. Men korsfarerne, der bragte brutalitet til Palæstina, varede ikke længe. Saladin samlede alle de muslimske kongedømmer og besejrede korsfarerne ved kampen ved Hattin i 1187. Efter krigen blev de to ledere af korsfarernes hær, Reynald af Chatillon og Kong Guy, bragt til Saladins. Saladin henrettede Reynald af Chatillon, som var blevet kendt for den forfærdelige brutalitet, han havde begået mod muslimer, men han lod Kong Guy gå, da han ikke havde begået de samme forbrydelser. Palæstina så endnu en gang retfærdighedens sande betydning.

Øjeblikkeligt efter Hattin, og på den samme dag, da Profeten Muhammad (saas) var blevet taget fra Mekka til Jerusalem på en nat, på opstigningens dag, kom Saladin til Jerusalem og befriede det fra 88 år med korsfarenes besættelse. Da korsfarerne tog byen 88 år tidligere, havde de dræbt alle muslimerne i den, og af den grund var de bange for, at Saladin ville gøre det samme mod dem. Men han rørte ikke en eneste kristen i byen. Endvidere beordrede han blot de latinske (katolske) kristne at forlade den. De ortodokse kristne, som ikke var korsfarere, fik lov til at leve i byen og tilbede, som de ønskede. Med John L. Espositos ord: "Den muslimske hær var lige storsindet i sin sejr som den havde været ihærdig i deres kamp. Civile blev skånet, kirker og helligdomme blev generelt ikke rørt... Saladin var tro mod sine ord og medfølelse overfor nonkombattanter." ²²

Karen Armstrong beskriver Jerusalems anden indfangning med disse ord:

Den 2. oktober 1187 kom Saladin og hans hær til Jerusalem som erobrere, og i de næste 800 år skulle Jerusalem forblive en muslimsk by. Saladin holdt sit ord og erobrede byen ifølge de højeste, islamiske idealer. Han tog ikke hævn for de 1099 massakrer, som Koranen anbefalede (16:127), og nu hvor den fjendskab var slut, endte han mordene (2:193-194). Ikke en eneste kristen blev dræbt, og der var ingen plyndring... Løsepengene var bevidst meget lave... Saladin... løste mange af dem frit, som Koranen opfordrede... Hans bror Al-Adil blev så bedrøvet over fangernes skæbne, at han bad Saladin om tusind af dem til eget brug og løsladte dem så på stedet... Alle de muslimske ledere blev forargede over at se de rige kristne, der slap fri med deres rigdom, som kunne være blevet brugt på at løslade alle fangerne... [Patriarken] Heraclius betalte sin ti dinar dyre løsesum ligesom alle andre og fik endda en speciel eskorte til at sikre hans skat under rejsen til Tyre.²³

Kort sagt behandlede Saladin og muslimerne under hans befaling de kristne med stor barmhjertighed og retfærdighed, og viste dem endda mere medfølelse end deres egne ledere havde gjort. Ikke kun de kristne men også jøderne opnåede fred og sikkerhed ved muslimernes erobring af Jerusalem. Den velkendte spansk-jødiske poet Yehuda al-Harizi udtrykte sine følelser således i et af sine værker:

Gud... besluttede, at fristedet ikke længere skulle hvile i Esaus sønners hænder... Altså i året 4950 af Skabelse [e. Kr. 1190] vækkede Gud prinsen af Ishmaelites' [Salah al-Din] ånd, en fornuftig og modig mand, som kom med hele sin hær, belejrede Jerusalem, tog det og fik det proklameret gennem hele landet, at han ville modtage og acceptere racen Ephraim, hvor end de kom fra. Og så kom vi fra alle verdens hjørne for at bosætte os her. Vi lever nu i skygge af fred. ²⁴

Efter Jerusalem fortsatte korsfarenes deres brutalitet og muslimerne deres retfærdighed i andre byer i Palæstina. I 1194, fik Richard the Lionheart, som udstilles som en stor helt i britisk historie, 3000 muslimer, hvoriblandt der var mange kvinder og børn, køligt henrettet i Castle Acre. Selvom muslimerne bevidnede denne brutalitet, tyede de aldrig til de samme metoder. De fulgte Allahs bud: "**Forbitrelse mod folk, fordi de holdt jer borte fra det fredhellige bedehus, skal ikke få jer til at begå overtrædelser!**" (Sura al-Ma'ida, 2) og brugte aldrig vold imod uskyldige civile. De tog aldrig unødvendig vold i brug, ikke engang imod korsfarenes hære, som de besejrede.

Korsfarenes brutalitet og muslimernes retfærdighed viste endnu engang den historiske sandhed: **en administration bygget på islams principper tillod folk af forskellig tro at leve sammen.** Dette faktum fortsatte med at blive demonstreret i 700 år efter Saladin, især under den Osmanniske periode.

Det Osmanniske imperiums retfærdige og medfølende styre

I 1514 indtog Sultan Selim Jerusalem og det omgivende område, og omkring 400 år med Osmannisk styre i Palæstina begyndte. Som i andre Osmanniske stater skulle denne periode gøre, at Palæstina kunne nyde fred, stabilitet og forskellige trosretningers sameksistens.

Det osmanniske imperium blev administreret under, hvad der er kendt som "nation (hirse) systemet", hvor den fundamentale egenskab var, at folk med forskellig tro fik lov til at leve ifølge deres egne trosretninger og endda lovlige systemer. Kristne og jøder, beskrevet i Koranen som Bogens Folk, fandt medfølelse, sikkerhed og frihed i osmanniske lande.

Den vigtigste grund til dette var, at selvom det osmanniske imperium var en islamisk stat administreret af muslimer, havde det intet ønske om at tvinge sine beboere til at følge islam. Modsat sigtede den osmanniske stat efter at give fred og sikkerhed til ikke-muslimer, og at styre dem på en sådan måde, at de ville være tilfredse med islamisk styre og retfærdighed.

Andre store stater på samme tid havde meget ondere, og undertrykkende regeringer med utolerante synspunkter. Kongedømmet Spanien kunne ikke tolerere eksistensen af muslimer og jøder på den spanske halvø og udførte stor vold på begge samfund. I mange andre europæiske lande blev jøder undertrykket for bare at være jøder (for eksempel blev de tilfangetaget i ghettoer), og var nogle gange ofre for masseslagteri (pogromer). Kristne kunne ikke engang komme ud af det med hinanden: kampen mellem protestanter og katolikker i det 16. og 17. århundrede forvandlede Europa til et blodbad. 30-årskrigen mellem 1618 og 1648 var et resultat af denne katolsk-protestantiske konflikt. Som resultat af den krig blev Centraleuropa til en slagmark, og alene i Tyskland blev en tredjedel af befolkningen på 15 millioner dræbt.

I sådan et miljø er det en ubestrideligt vigtig sandhed, at det osmanniske styre var overordentligt human.

Mange historikere og politiske videnskabsmænd har givet opmærksomhed til dette faktum. En af disse er Columbia Universitets verdenskendte ekspert på Mellemøsten, Professor Edward Said. Oprindeligt fra en Jerusalem kristen familie, fortsatte han sin research langt fra sit hjemland på amerikanske universiteter. I et interview i den israelske avis Ha'aretz anbefalede han det "osmanniske nation system", hvis en permanent fred skulle bygges i Mellemøsten. Det han sagde var:

Et jødisk mindretal kan overleve på den måde, andre mindretal i den arabiske verden overlevede. ... Det virkede ganske godt under det osmanniske imperium med sit hirsesystem. Det, de havde da, virker meget mere human end det, vi har nu.²⁵

Historie afslører, at islam er det eneste trossystem, der har haft en retfærdig, tolerant og medfølelse måde at regere på i Mellemøsten. Den Osmanniske fred, som sluttede ved det osmanniske imperiums tilbagetrækningen fra regionen, er stadig ikke blevet erstattet.

Af denne grund er måden, hvorpå man kan opnå fred i Mellemøsten, at introducere den Osmanniske model karakteriseret af medfølelse og kompromis, de to fundamentale læresætninger i Koranen. Islam, fulgt sandt, er løsningen til al slags vold, konflikt, krig og terror og en garanti af fred, retfærdighed og medfølelse.

TERRORISMES SANDE RØDDER: DARWINISME OG MATERIALISME

De fleste tror, at evolutionsteorien først blev fremsat af Charles Darwin og hviler på videnskabeligt bevis, observationer og eksperimenter. Men sandheden er, at Darwin ikke var ophavsmand, og teorien bygger ikke på videnskabelige beviser. Teorien består af en adaptation af det urgamle dogme, materialistisk filosofi, til naturen. Selvom det ikke bakkedes op af videnskabelige opdagelser, støttes teorien blindt i navnet af materialistisk filosofi. (se Harun Yahya, *The Evolution Deceit*, Taha Publishers, 1999)

Denne fanatisme har resulteret i alle slags ulykker. Sammen med spredningen af darwinisme og den materialistiske filosofi, det støtter, er svaret til spørgsmålet "Hvad er et menneske?" blevet ændret. Folk, der plejede at svare: "Mennesker blev skabt af Allah og må leve ifølge den smukke moral, Han lærer", er nu begyndt at tro at "Mennesket kom til ved tilfælde og er et dyr, der udvikledes ved hjælp af kampen for overlevelse." Det er en dyr pris at betale for denne store vildledelse. Voldelige ideologier som racisme, fascisme og kommunisme, og mange andre barbariske verdenssyn baseret på konflikt, har alle fået styrke fra denne vildledelse.

Denne del af bogen vil undersøge den ulykke darwinisme har bragt til verden og afsløre dens tætte forbindelse med terrorisme, et af vor tids vigtigste globale problemer.

Kampen mod terror vil lykkes ved at fortælle folk om darwinismens ugyldighed

Adnan Oktar: Hvis der ikke er nogen rationel kampagne mod darwinister, så vil PKK aktivitet i Tyrkiet vokse, Allah forbyde det. De vil indgå i seriøse aktiviteter rettet mod at splitte den del af landet ad. De vil også have styrket grunden for den påståede organisation Ergenekon. **Den eneste løsning er, at darwinisme elimineres fra Tyrkiet og regionen og hele Mellemøsten, som erklærer støtte gennem intellektuel og kulturel aktivitet med ægte bevis og ægte videnskab. Men ødelæggelserne vil vare så længe, som dette ikke gøres.** Modvilje til at indgå i diskussion eller gøre ballade kan man ikke bruge til noget. De fjernede en artikel fra Bilim ve Teknik magasin forleden dag og erstattede den med det samme med et langt skrivi om evolution, et stykke der støttede evolution. De pralede bogstaveligt talt af evolution, og det er forfærdelig ydmygende, meget slemt. Det er meget forkert at gøre sådanne indrømmelser og falde i sådan en tilstand, det er totalt upassende. Det rigtige at gøre ville have været at udbringe en speciel udgivelse om darwinisme, 30 eller 40 sider, og have snakket om darwinisme i det. De kunne have givet 40 andre sider til ægte videnskab, til antidarwinistiske redegørelser, der viser darwinismens løgne. Det ville være rigtig videnskab. Men du kommer ingen vegne, hvis du er frygtsom overfor darwinister, hvis du siger disse folk producerer rapporter i pressen, og hvis du siger, vi burde producere darwinistiske redegørelser på samme måde, som de gør. Bagefter vil komme marxistiske dialektik, så Lenins ideer om at dræbe soldater og politi, og slutresultatet vil være meget skadende. Jeg har allerede sagt dette før, **marxisme og darwinisme går hånd i hånd, ligesom med fascisme. Hvis en person eller en institution eller en regering vil sætte en stopper for terror og arbejde ærligt, må de slutte darwinisme fuldstændig i regionen. Ikke ved at forbyde darwinisme, men ved at beskrive det detaljeret. For vi kan ikke kommunikere til folket, hvad der er galt med dem, på nogen anden måde.** Vi må først beskrive darwinisme i detaljer, så det kan ses, hvor forvrænget det er. Deres tricks og deres løgne må så afsløres en efter en. For eksempel må man påpege fossilerne produceret af darwinister og så forklare, hvordan der ikke er nogen fossiler af overgangsforme. Hvordan de alle er perfekte, regulære og symmetriske livsformer. Hvordan darwinister afbilleder afdøde livsformer som

overgangsformer, og så må man vise folk sandheden, fossilerne der beviser Skabelse. Det ville være ærligt arbejde. Men at være frygtsom overfor darwinister og sige, de har ret, og aldrig nævne Skabelse, at sige man vil holde sin mund, det er bare at indrømme nederlag. Det er et nederlag i videnskabens navn, og et meget uærligt indtryk... For det ville være at handle ud fra frygt. Man burde handle ærligt. **Siger jeg til nogen, de ikke skal diskutere darwinisme? Det bør faktisk beskrives uddybende. Darwinisme kunne endda blive undervist i skoler som specielle timer. Et filosofikursus i gymnasiet. Vi havde det på gymnasiet på min tid. Det burde være en filosofi i gymnasiet på 1., 2. og 3. år. Det burde endda undervises i folkeskolen. Et af de største emner i filosofitimerne burde være den marxistiske tanke, kapitalistisk tanke og darwinisme. Disse burde diskuteres detaljeret. Man må så fremvise deres løgne, uopløselige dilemmaer og bedrageri i same bog, i filosofi bogen, på en måde, der er fuldstændig fri og åben for debat og baseret på videnskabeligt bevis.** Vi siger, at ting ikke kan komme til ved tilfælde, for eksempel. De siger, jo det kan de. De siger, at de ikke i noget tilfælde taler om tilfælde. Hvad taler du så om, spørger vi. De siger det ikke er tilfælde, men hvis vi presser dem, vil de indrømme, at det er det. Kom nu! Du spilder vores tid og alle andres tid og opfordrer de uvidende til at gøre oprør. Jeg mener, hvilken slags uddannelse får de, der kaster sten på politiet, som skaber ravage, som følger marxisme og leninisme? Hvis du underviser darwinisme er der intet andet alternativ. Hvis en person er en darwinist vil han være enten fascist eller kommunist. Der er ingen anden vej. Det er generelt, hvordan det foregår omkring i verden. (Kanal Urfa TV, 5 December 2009)

Den darwinistiske løgn: "Livet er konflikt"

Darwin startede med et simpelt bedrag, da han udviklede sin teori: "udviklingen af levende ting afhænger af kampen for overlevelse. De stærke vinder kampen. De svage er fordømt til besejring og glemsel."

Ifølge Darwins uvidenskabelige synspunkt, er der en hensynsløs kamp for overlevelse og en evig konflikt i naturen. De stærke vinder altid over de svage, og det gør, at udvikling kan finde sted. Den undertitel, han gav til sin bog "*The Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*", indkapsler dette synspunkt.

Endvidere foreslog Darwin, at 'kampen for overlevelse' også gjaldt mellem menneskelige racemæssige grupper. Ifølge den fanatiske påstand var 'foretrukne racer' sejrende i kampen. Foretrukne racer var i Darwins synspunkt hvide europæere. Afrikanere eller asiater var faldet bagud i kampen for overlevelse. Darwin gik længere og foreslog, at disse racer snart ville tabe "kampen for overlevelse" fuldstændig, og derfor forsvinde:

I en fremtidig tid, ikke ret langt borte målt i årtier, vil den civiliserede menneskerace næsten helt sikkert udrydde og erstatte de vilde racer i hele verden. På samme tid vil anthropomorphous aberne... uden tvivl blive udryddet. Afstanden mellem mennesket og hans nærmeste allierede vil så blive større, for det vil gribe ind mellem en mand på et mere civiliseret niveau end den kaukasiske, som vi kan håbe på, og en abe så lav som bavianen, i stedet for som nu mellem negeren eller australieren og gorillaen.²⁶

Den indiske antropolog Lalita Vidyarthi forklarer, hvordan Darwins evolutionsteori pålagde racisme på samfundsvidenskaben:

Hans (Darwins) teori om, at den stærkeste overlever, blev budt varmt velkommen af de samfundsvidenskabelige på den tid, og de troede, at menneskeheden havde opnået diverse niveauer af evolution, som kulminerede i den hvide mands civilisation. Ved den anden halvdel af det nittende århundrede, var racisme accepteret af størstedelen af vestlige videnskabsmænd som et faktum.²⁷

Darwins inspirationskilde: Malthus' hensynsløshedsteori

Darwins inspirationskilde til dette emne var den britiske økonom Thomas Malthus' bog *An Essay on the Principle of Population*. Overladt til dem selv, regnede Malthus ud, at den menneskelige befolkning ville stige hurtigt. Efter hans synspunkt var de største indflydelser, som holdt befolkningen under kontrol, katastrofer såsom krig, hungersnød og sygdom. Kort sagt, ifølge denne brutale påstand, måtte nogle mennesker dø for at andre kunne leve. Eksistens begyndte at betyde "permanent krig."

I det 19. århundrede var Malthus' ideer bredt accepteret. Især den intellektuelle europæiske overklasse støttede hans grusomme ideer. I artiklen "**The Scientific Background of the Nazi 'Race Purification' Programme**" er vigtigheden af det 19. århundredes Europa knyttet til Malthus' syn på befolkning beskrevet på denne måde:

I den første halvdel af det nittende århundrede mødtes medlemmer af de ledende klasser i hele Europa for at diskutere det nylig opdagede "befolkningsproblem" og for at udtænke metoder til at gennemføre det Malthusianske mandat for at øge de fattiges dødelighed: **"I stedet for at anbefale renlighed til de fattige, burde vi opfordre modstridende vaner. I vores byer burde vi lave gaderne smallere, mase flere mennesker ind i husene og kræve tilbagevendelsen af pesten. På landet burde vi bygge vores byer nær stillestående pøler og især opfordre beboelse i alle sumpede og usunde situationer," og så videre.**"²⁸

Som følge af denne grusomme politik ville de svage og de, som tabte kampen om overlevelse, blive elimineret, og som resultat ville den hurtige befolkningsvækst balancere. Denne såkaldte "undertrykkelse af de svage" politik blev faktisk ført ud i det 19. århundredes England. En industriel ordre blev oprettet, hvor børn på otte og ni blev sat til at arbejde seksten timer om dagen i kulminerne, og tusinder døde af de forfærdelige forhold. "Kampen for overlevelse", krævet af Malthus' teori, førte til, at millioner af briter levede liv fyldt med lidelse.

Påvirket af disse afvigende ideer anvendte Darwin dette konflikt koncept til hele naturen og foreslog, at de stærke og de bedst tilpassede kom sejrende ud af denne krig og forestillede eksistens. Endvidere påstod han, at den såkaldte kamp for overlevelse var en berettiget og uforanderlig naturlov. På den anden side indbød han folk til at forlade deres religiøse tro ved at benægte Skabelsen og derved underminere alle etiske værdier, som måske kunne vise sig som en forhindring til hensynsløsheden i "kampen for overlevelse".

Menneskeheden har betalt en dyr pris i det 20. århundrede for formidlingen af disse afstumpede synspunkter, som fik folk til at handle med hensynsløshed og ondskab.

Darwinismens rolle i at lægge grundlaget til 1. verdenskrig

Da darwinisme dominerede europæisk kultur, begyndte effekterne af fejlslutningen om overlevelseskampen at opstå. Kolonialistiske europæiske nationer især begyndte at udstille de nationer, de koloniserede, som såkaldte ”evolutionære baglæns nationer” og så til darwinisme for retfærdiggørelse.

Den blodigste politiske effekt af darwinisme var udbruddet af 1. verdenskrig i 1914.

I sin bog *Europe Since 1870*, forklarer den velkendte britiske professor i historie James Joll, at en af faktorerne, der lagde grunden for 1. verdenskrig, de europæiske regenters tro på darwinisme på den tid.

...det er vigtigt at forstå, hvor bogstaveligt doktrinen om overlevelseskampen og om den bedst egnede overlever blev taget af hoveddelen af Europas ledere i årene, der kom før første verdenskrig. Den østrig-ungarske stabschef, Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, skrev for eksempel i sine erindringer efter krigen:

Filantropiske religioner, moralske læresætninger og filosofiske doktriner kan bestemt nogle gange tjene til at **svække menneskehedens kamp for eksistens** i den groveste forstand, men de vil aldrig lykkes i at fjerne det som et drivende motiv for verden... **Det er i overensstemmelse med dette store princip, at katastroferne ved verdenskrigen kom til som resultat af de drivende kræfter i staters og folks liv, som en tordenstorm, der af sin natur må aflade sig selv.**

Set overfor denne slags ideologisk baggrund, bliver Conrads insisteren på nødvendigheden for en forebyggende krig for at bevare det østrig-ungarske monarki forståeligt.

Vi har også set, hvordan disse synspunkter ikke var begrænset til militære figurer, og at Max Weber for eksempel var meget bekymret med den internationale kamp for overlevelse. Igen skrev Kurt Riezer, den personlige assistent og fortrolige for tyske kansler Theobald von Bethmann-Hollweg i 1914:

Evig og absolute fjendskab er fundamentalt iboende i forhold mellem folk, og den **fjendskab, som vi observerer over alt...** er ikke resultatet af en perversion af menneskelig natur, **men er essensen af verdenene og livets kilde selv.**²⁹

Friedrich von Bernhardi, en general i første verdenskrig, lavede en lignende forbindelse mellem krig og krigens love i naturen. ”Krig” erklærede Bernhardi ”er en biologisk nødvendighed”: det ”er så nødvendigt som kampen mellem naturens elementer”: det ”giver en biologisk retfærdig beslutningen, siden dens beslutning hviler på tings egentlige natur.”³⁰

Som vi har set brød første verdenskrig ud, fordi europæiske tænkere, generaler og administratorer, som så krig, blodsudgydelse og lidelse som en slags udvikling, og mente de var en uforanderlig naturlov. Den ideologiske rod, der trak hele den generation til ødelæggelse, var intet andet en Darwins koncepter om ”kampen for overlevelse” og ”foretrukne racer”.

Første verdenskrig efterlod 8 millioner døde, hundredvis af ødelagte byer og millioner af sårede, forkrøblede, hjemløse og arbejdsløse.

Den grundlæggende årsag til 2. verdenskrig, som brød ud 21 år senere og efterlod 55 millioner døde, var også baseret på darwinisme.

Hvad "jungleloven" førte til: Fascisme

Som darwinisme førte til racisme i det 19. århundrede, udgjorde den basen til en ideologi, som skulle udvikle sig og drukne verden i blod i det 20. århundrede: nazisme.

En stærk darwinistisk indflydelse kan ses i nazi ideologier. Når man undersøger denne teori, som fik form af Adolf Hitler og Alfred Rosenberg, falder en over koncepter som ”naturlig selektion”, ”sektiv parring” og ”kampen for overlevelse mellem racerne”, som er gentaget utallige gange i Darwins værker. Da han kaldte sin bog *Mein Kampf* (min kamp), var Hitler inspireret af den darwinistiske kamp for overlevelse og princippet af sejren gik til den stærkeste. Han taler især om kampen mellem racerne:

Historie ville kulminere i et nyt årtusindskifts imperium af enestående pragt, baseret på et nyt racemæssigt hierarki ordineret af naturen selv.³¹

Ved 1933 Nürnberg parti forsamlingen, proklamerede Hitler at ”en højere race underkaster en lavere race ... en ret som vi ser i naturen og som kan opfattes som den eneste tænkelige ret.”³²

At nazisterne var påvirket af darwinisme er et faktum, som næsten alle historikere, der er eksperter på området, accepterer. Historikeren Hickman beskriver darwinismes indflydelse på Hitler som følgende: (Hitler) var en fast troende og prædiker af evolution. Hvor end dybdegående og kompleks han psykose var, er det sikkert at [konceptet om kamp var vigtigt fordi]... hans bog *Mein Kampf*, tydeligt fremsatte et antal evolutionistiske ideer, især de, der fremhæver kamp, de bedst egnedes overlevelse og udryddelsen af de svage for at skabe et bedre samfund.³⁴

Hitler, som kom frem med disse synspunkter, førte verden til vold, som aldrig før havde været set. Mange etniske og politiske grupper, og især jøderne, blev udsat for forfærdelig ondskab og slagting i nazi koncentrationslejrene. 2. verdenskrig, som begyndte med nazi invaderingen, kostede 55 millioner liv. Det, der ligger bag den største tragedie i verdenshistorien, var darwinismes koncept om ”kampen for overlevelse.”

Den blodige alliance: Darwinisme og kommunisme

Mens fascister er fundet på højrefløjen af social darwinisme, er venstrefløjen besat af kommunister. Kommunist har altid været blandt de hårdeste forsvarere af Darwins teori.

Forholdet mellem darwinisme og kommunisme går tilbage til grundlæggerne af begge disse ”ismer”. Marx og Engels, grundlæggerne af kommunisme, læste Darwins *The Origin of Species*, så snart den udkom, og var forbløffede over dens ’dialektiske materialistiske’ attitude. Korrespondancen mellem Marx og Engels viste, at de så Darwins teori som at ”indeholde basis i naturlig historie for kommunisme”. I sin bog *The Dialectics of Nature*, som han skrev under indflydelse af Darwin, var Engels fuld af ros til Darwin og forsøgte at lave sit eget bidrag til teorien i kapitlet ”The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man”.

Russiske kommunister, som fulgte i Marx’ og Engels’ fodspor, som Plekhanov, Lenin, Trotsky og Stalin, var alle enige med Darwins evolutionsteori. Plekhanov, som ses som grundlæggeren af russisk kommunisme, betragtede marxisme som ”**Darwinisme i sin tilpasning til samfundsvidenskab**”.³⁵

Trotsky sagde, ”**Darwins opdagelse er den højeste dialektiske triumf i hele feltet for organisk materiale.**”³⁶

Darwinistisk uddannelse spillede en stor rolle i skabelsen af kommunistiske kadre. For eksempel, historikere anerkender den kendsgerning, at **Stalin var religiøs i sin ungdom men blev ateist hovedsagligt på grund af Darwins bøger.**

Mao, som grundlagde det kommunistiske styre i Kina og dræbte millioner, erklærede åbent at ”**kinesisk socialisme er bygget op om Darwin og evolutionsteorien.**”³⁷

Harvard University historikeren James Reeve Pusey går i detaljer omkring Darwinismes effekt på Mao og kinesisk kommunisme i hans research bog *China and Charles Darwin*.

Kort sagt er der et ubrydeligt link mellem evolutionsteorien og kommunisme. Teorien påstår, at levende ting er resultatet af tilfældighed og giver en såkaldt videnskabelig støtte til ateisme. Kommunisme, en ateistisk ideologi, er af den grund tæt knyttet til darwinisme. Endvidere foreslår evolutionsteorien, at udviklingen i naturen er mulig takket være konflikt (med andre ord ”kampen for overlevelse”) og støtter konceptet dialektik, som er grundlæggende for kommunisme.

Hvis vi tænker på det kommunistiske koncept ”dialektisk konflikt”, som dræbte ca. 120 millioner i det 20. århundrede, som en ”dræbermaskine”, så kan vi bedre forstå dimensionerne af den katastrofe, Darwinisme skabte på planeten.

Darwinisme er årsagen til terror, men islam er løsningen til terror

Adnan Oktar: Alle de, der begik 11. september angrebene, var folk, der havde fået en darwinistisk, materialistisk og ateistisk uddannelse, som var blevet uddannet i Europa og som havde materialistiske synspunkter. Deres identitetskort beskrev dem måske som muslimer, men det er irrelevant... Der plejede at være kommunister i Palæstina, der plejede at være kommunister i Syrien og der plejede at være kommunister i Irak, men Alhambulliah er alle disse lande nu blevet meget andægtig. **Men det gør ingen forskel, om en, der er blevet opdraget som marxist og som har fået en venstreorienteret, darwinistisk, materialistisk uddannelse, hedder Hassan eller Mehmet. En materialist er en materialist. Der er derfor ingen mening i at tilskrive det muslimer. Med andre ord, når vi ser på de folk, der begår terroristhandlinger af alle slags, ser vi uundgåeligt, at de har fået en darwinistisk uddannelse. Vi ser, de har fået en materialistisk uddannelse. Kan nogen, der frygter Allah, der elsker Allah af hele sit hjerte, der tror på Efterlivet og som tror på Paradis og Helvede, om mulig bombe uskyldige kvinder og børn? Hvilken slags mod er det? Kunne nogen, der frygter Allah, have styrken til at gøre det? De kunne ikke engang forestille sig en sådan ting. Det ville aldrig falde dem ind, og slet ikke ville de udføre det. Folk, der gør disse ting, er generelt af den slags, jeg har beskrevet, folk der har fået en religiøs uddannelse men som har darwinistiske, materialistiske synspunkter. Vi kan ikke lægge dette på islam. Årsagen til terror er darwinisme og materialisme. Der er marxisme-leninisme. Terror er en forudsætning for leninistisk tankegang. Marxisme er teoretisk kommunisme og leninisme anvendes på kommunisme. Det er kommunistisk tanke i aktion. Lenin siger, at måden man sætter det i gang, er gennem terror. Lenin kan ikke forestille sig kommunisme uden terror. Terror er essentiel i klassisk marxistisk og leninistisk tankegang. Disse folk gør bare, hvad der er nødvendigt.**

Se, de er tidligere medlemmer af Baath partiet og folk trænet af dem. Irakiske og syriske Baathister modtog alle en marxist-leninistisk og stalinistisk uddannelse. Irak er især befængt med Stalinister. Vold er en af hovedelementerne i stalinisme. Der er ingen stalinisme uden vold. Iraks statshoved Saddam prøvede at modellere sig selv på Stalin og var en stor fan af Stalin. Han havde marxist-leninistiske synspunkter. Han udtrykte sin beundring for Stalin mange gange. Og hans normer var dem fra stalinisme. Masse slagting, at dræbe et stort antal mennesker, er en af Stalins metoder. På grund af sin beundring af ham, gjorde han det samme. Baathistiske tropper, nogle Baathistiske folk, var spredt blandt offentligheden. De udfører stadig disse angreb. At sige, de vil gå til paradiset, er en overfladisk tilføjelse. Ingen, der frygter Allah og tror på paradiset og helvede, kan dræbe små børn og lignende. Han kan ikke dræbe uskyldige. Der er en lov om krig i islam. Og dette skrives i Koranen. Det er nedfældet i vores Profets (saas) Sunna. Krige er til forsvar, og kvinder og børn må ikke røres. Aldrig... Krig mod et land skal erklæres. Krig skal være lovlig, en kamp i et

lovligt rammeværk. Fredsaftaler med et land, man har underskrevet fredsaftaler med, er ubrydelige: det er uacceptabelt for tre eller fire mennesker at sige, de har erklæret krig. Og angreb på børn og lignende er især uacceptabelt. De må lades alene. **Islam kan spredes gennem folks sind med kultur, viden, kærlighed, hengivenhed og kunst. Ikke gennem overgreb. Ikke gennem blodsudgydelse.** Vores Profet (saas) ville gå til Ukaz markedet, og folk ville fornærme det dejlige, strålende individ. De ville kaste torne på hans vej. De kastede kamelindvolde efter ham. Men han prædikede stadig budskabet. Han beskrev islam og Koranen. Han gjorde det med kærlighed, utrætteligt og i årevis. Til sidst, som du ved, var han ikke i stand til at modstå presset og gik på Hegira. Han fortsatte med at prædike på de steder, han besøgte på Hegira. Alle Profeternes (saas) krige var forsvarende krige. Krige af selvforsvar. Han gik aldrig noget sted og tog kontrol over det ved våbenmagt. Han kæmpede altid forsvarende krige. (Azernews, 23. Oktober 2008)

Dialektisk konflikt fremmer ikke udviklingen af samfund, det ødelægger dem

Som vi tidligere lærte, foreslog darwinisme, at kampen mellem levende ting er årsagen til deres udvikling og fik såkaldt videnskabelig valuta for filosofien om dialektisk materialisme.

Som det kan forstås fra navnet, hviler dialektisk materialisme på ideen om ”konflikt”. Karl Marx, grundlæggeren af denne filosofi, opformede ideen, at ”**hvis der ikke var nogen kamp og modstand, ville alt forblive som det der.**” Et andet sted sagde han ”**Kraft er jordmorderen til ethvert gammelt samfund, gravid med et nyt.**”³⁸ Ved at sige dette, opfordrede han folk til vold, krig og blodsudgydelse for at de kunne udvikle sig.

Den første til at anvende Marx’ teori politikens sfære var Lenin. Ved at fremme ideen, at ”fremgang kommer som et resultat af modstanders konflikter”, var Lenin fortalende for, at folk med modstridende ideer skulle være i konstant konflikt. Lenin sagde også gentagne gange, at denne konflikt ville kræve blodsudgydelse, altså terrorisme. Et stykke af Lenin med titlen ”*Guerrilla Warfare*”, som først blev udgivet i *Proletary* i 1906, elleve år før den Bolsjevikiske Revolution, viser de terroristiske metoder, han har taget til sig:

Fænomenet, som vi er interesseret i, er den bevæbnede kamp. Det udføres af individer og af små grupper. Nogle hører til revolutionære organisationer, mens andre (størstedelen i visse dele af Rusland) ikke hører til nogen revolutionære organisationer. Bevæbnet kamp forfølger to forskellige mål, som strengt må adskilles: for det første tilfælde **sigter denne kamp mod at myrde individer, chefer og underordnede i hæren og politiet; i det andet tilfælde sigter det mod konfiskeringen af monetære midler både fra regeringen og fra private personer.** De konfiskerede midler går til dels til partiets kasse, til dels til det specielle formål at bevæbne og forberede til en opstand, og til dels til vedligeholdelsen af personer engageret i den kamp, vi beskriver.³⁹

I det tyvende århundrede var en af de mest velkendte ideologier til at modstå kommunisme, fascisme. Det interessante er, at selvom fascisme erklærede sig modstridende til kommunisme, troede det lige så meget som kommunisme på konceptet om kamp. Kommuniste troede på nødvendigheden på klassekampen: fascister ændrede blot kampens arena og koncentrerede ideen om kampen mellem racer og nationer. For eksempel skrev den tyske historiker Heinrich Treitschke, en af de vigtigste kilder for nazistiske ideer og en prominent racist: ”**nationer kunne ikke trives uden intens konkurrence, ligesom Darwins kamp for overlevelse.**”⁴⁰ Hitler sagde også, at han havde fået inspiration fra Darwins forståelse for kamp:

Hele Naturens verden er en mægtig kamp mellem styrke og svaghed – en evig sejr for de stærke over de svage. Der ville ikke være andet end forfald i hele naturen, hvis dette ikke var tilfældet. Han, der vil leve, må kæmpe. Han, der ikke ønsker at kæmpe i denne verden, hvor permanent kamp er livets lov, har ikke retten til at eksistere.⁴¹

Disse to social darwinistiske ideologier troede, at for at samfund skal vokse sig stærkt, er kamp og blodsudgydelse nødvendigt; hvad de skabte i det 20. århundrede er velkendt. Utallige uskyldige mennesker døde, utallige andre blev såret eller lemlæstet, nationale økonomier faldt sammen, penge der plejede at blive brugt på sundhed, research, teknolog, uddannelse og kunst blev brugt på våben, på forbindelser til at pleje sårene forårsaget af de våben og til at genopbygge ødelagte byer. Det blev tydeligt, som tiden gik, at den kamp og terror ikke promoverede menneskelig udvikling, men ødelæggelse.

Der er bestemt modsigelser i denne verden. Ligesom i naturen er der lys og mørke, dag og nat, varm og kold, så der er også modsigelser i at anvende disse ideer. Men en modsigelse af ideer nødvendiggør ikke konflikt. Modsat, hvis modsigelserne tilgås med fred, forståelse, kærlighed, medfølelse og barmhjertighed, kan gode resultater opnås. Alle der sammenligner sin egen ide med en anden kan udvikle sin egen eller se manglerne og afhjælpe dem. De, der forsvarer modstridende holdninger, kunne have en udveksling af ideer i

en samtale eller indgå i en konstruktiv kritik. Kun den form for ærlig, tilgivende, fredelig og ydmyg person, der er i overensstemmelsen med Koranens moralske lære, kan udvikle denne tilgang.

At dræbe en person eller skade ham, fordi han har andre ideer, tror på en anden religion eller tilhører en anden race, er en enorm ondskabshandling. Kun af denne grund har sønner og døtre af det samme fædreland gennem hele historien kæmpet mod hinanden til døden, og dræbt hinanden uden medlidenhed. Eller folk af forskellige race eller nationalitet, inklusiv kvinder og børn, er blevet slået i flæng. Den eneste person, der kunne gøre sådan noget, er en, der ikke har nogen respekt for et menneske, og som opfatter personen foran ham som blot et intelligent dyr; det er en, der ikke tror på, at han vil skulle stå til regnskab overfor Allah for, hvad han har gjort.

Den bedste og sandeste attitude at have overfor modstridende ideer vises i Koranen. Sammenstød af ideer er opstået gennem historien, og et af de mest velkendte eksempler på dette er kontrasten mellem Moses (as) og hans samtidig Faraos. På trods af Faraos ondskab og aggressivitet, sendte Allah Profeten Moses (as) for at invitere ham til Allahs religion, og Han forklarede den metode, som Profeten Moses (as) skulle bruge:

Gå til Faraos! Han handler overmodig. Tal mildt til ham! Måske vil han lade sig påminde eller føle frygt!" (Sura Ta Ha, 43-44)

Profeten Moses (as) adlød Allahs befaling og forklarede ægte religion for ham i detaljer. For at stoppe Faraos nægtelse af Allah og hans ondskab på folk, forklarede Profeten Moses (as) tålmodigt ethvert spørgsmål. Men Faraos viste en fjendtlig attitude overfor Profeten Moses' (as) ædle karakter og tålmodig, truede med at dræbe ham og de, der delte hans ideer. Men det var ikke Faraos attitude, der sejrede: modsat blev han og hans folk druknet. Profeten Moses (as) og hans folk var sejrende.

Som dette eksempel viser, kommer en idé sejr eller kampen for udvikling ikke til ved fjendtlighed eller aggression. Mødet mellem Profeten Moses (as) og Faraos giver en lektie fra historien: det er ikke de, der er på påstanden og ondskabens side, der sejrer, men de, der er på fredens og retfærdighedens side. Udøvelsen af fine moralske principper modtager sin belønning både i denne verden og i efterlivet.

Darwinisme og terrorisme

Som vi indtil videre har set, er darwinisme ved roden af diverse voldelige ideologier, som har skabt katastrofe for menneskeheden i det 20. århundrede. Det grundlæggende koncept bag denne forståelse og metode er **"slås imod alle, der ikke er en af os."** Der er forskellige overbevisninger, verdenssyn og filosofier i verden. Det er meget naturligt, at alle disse diverse ideer har træk, der strider mod hinanden. Men disse forskellige parter kan se på hinanden på en af to måder:

1) De kan respektere eksistensen af de, som ikke er som dem, og forsøge at skabe dialog med dem og derved bruge en human metode. Denne metode stemmer overens med moraliteten i Koranen.

2) De kan vælge at kæmpe mod andre og forsøge at sikre en fordel ved at skade dem - med andre ord at opføre sig som et vildt dyr. Denne metode bruges af materialisme, altså irreligiøsitet.

Den rædsel, vi kalder "terrorisme", er intet andet end en erklæring af det andet synspunkt.

Når vi ser på forskellen mellem disse to tilgange, kan vi se, at ideen om **"mennesket som et kæmpende dyr"**, som darwinisme underbevidst pålagde folk, er særligt indflydelsesrig. Individuer og grupper, som vælger den slags konflikt har måske aldrig hørt om darwinisme og principper i den ideologi. Men når alt kommer til at, er de enige i et synspunkt, hvor den filosofiske base hviler hos Darwinisme. Det, der leder dem til at tro på rigtigheden i dette synspunkt, er Darwin-baserede slogans som "I denne

verden overlever de stærke”, ”store fisk sluger de små”, ”krig er en dyd” og ”mennesket gør fremskridt ved at føre krig”. Tag darwinismen væk, og så er disse intet andet end tomme slogans.

Når darwinisme er fjernet, er der faktisk ingen ’konflikt’ filosofi tilbage. De tre guddommelige religioner, som de fleste i verden tror på, Islam, Kristendom og Jødedom, er alle imod vold. Alle tre religioner ønsker at bringe fred og harmoni til verden og er imod, at uskyldige bliver dræbt og udsat for ondskab og tortur. Konflikt og vold overtræder den moral, som Allah har fremsat for mennesket, og er unormale og uønskede koncepter. Men darwinisme ser og skildrer konflikt og vold som naturlige, retfærdiggjorte og korrekte koncepter, som skal eksistere.

Af denne grund kan du være sikker på, at hvis folk begår terrorisme ved brug af koncepter og symboler fra Islam, Kristendom eller Jødedom, er de ikke muslimske, kristne eller jøder. De er ægte sociale darwinister. De gemmer sig under en kappe af religion, men de er ikke sande troende. Selv hvis de påstår at tjene religion, er de egentlig modsat religion og troende. Det er fordi de hensynsløst begår en forbrydelse, som religion forbyder, og på en måde, hvor de formørker religion i folks øjne.

Derfor er roden til den terrorisme, der plager vores planet, ikke i nogle af de guddommelige religioner men i ateisme og udtrykket for ateisme i vores tid: Darwinisme og materialisme.

Enhver person, der ønsker fred, må anerkende farerne ved darwinisme

Løsning til en kamp mod et specifikt problem ligger i at slippe af med de ideer, som dette problem fundamentalt afhænger af. For eksempel vil skraldet blive ved med at stinke, lige meget hvor meget man stræber efter at holde omgivelserne til skraldespanden rene. Alle løsninger vil være kortsigtede. Den sande løsning ligger i en grundig rengøring af skraldets kilde, at fjerne skraldet helt. I stedet for er det som at bruge årevis på at avle giftige slanger på en gård, så slippe dem fri, undre sig over hvorfor de begynder at bide folk, og så at forsøge at fange dem ind igen. Det vigtige er ikke at avle dem til at starte med.

Som resultat, i kampen mod terrorisme, udgør det ikke en varig og permanent løsning at lede efter terrorister en for en og forsøge at gøre dem ineffektive. **Den eneste måde totalt at udrydde terrorismens trussel fra jordens overflade på er at identificere de grundlæggende kilder, der yngler terrorister, og fjerne dem. Hovedkilden til terrorisme, på den anden hånd, er fejlagtige ideologier og uddannelse modtaget i lyset af disse ideologier.**

I vores dage er darwinisme i næsten alle verdens lande inkorporeret i skolelæseplaner og betragtes som et videnskabeligt faktum. Unge mennesker læres ikke, at de er skabt af Allah, at de er skænket en ånd, viden og samvittighed. De fortælles ikke, at de vil skulle stå til redskab for deres handlinger på Dommедag, og følgelig straffes i helvede eller belønnes med paradiset i al evighed. Modsat fortælles de om de løgne, at de er skabninger, hvis forfædre var dyr, som på en eller anden vis kom til ved nogle tilfældige tilfælde. Under sådan indoktrinering antager de, at de er nogle omstrefjende skabninger, som ikke står til ansvar for Allah og ser deres fremtid – altså deres overlevelse – som at være sejrende i kamp. Efter dette stadie bliver det ganske let at hjernevaske disse folk, som allerede er blevet indoktrineret gennem hele deres skoleliv og at omvende dem til fjender af menneskeheden, onde nok til at myrde uskyldige børn. Sådanne unge folk kan let tiltrækkes af enhver afvigende ideologi: de kan handle under indflydelse af terroristerne konditionering og indgå i ufatteligt onde og voldelige gerninger. De kommunistiske, fascistiske og racistiske terroristgrupper, der har været til siden det 19. århundrede, er produkter af dette slags uddannelsessystem.

Den anden store skade, som dette uddannelsessystem udretter, er at fuldstændig fjerne religion fra uddannelse, og begrænser derved sfæren af religion til verdens uuddannede folk. Altså, mens de, der har

adgang til uddannelse er totalt fjernet fra religion takket være darwinistisk-materialistisk drypning, bliver religion noget særegent for de uuddannede. Dette skaber udvikling af overtro og fejlagtige ideer, og tillader dem, der fremsætter ideer totalt modsat religion i religionens navn, let at tage kontrol.

De nylige begivenheder på 11. september er det tydeligste eksempel på dette. Ingen, der frygter Allah, elsker Ham og forventer at stå til regnskab for sine handlinger i efterlivet, kan begå enhver gerning, der vil efterlade tusindvis af uskyldige døde eller skadede og gøre tusindvis af børn forældreløse. Sådan en person ved, at han vil stå til regnskab for Allah for enhver person, han har udsat for ondskab, og de vil alle blive en kilde til pine for ham i helvede.

For at konkludere er måden, hvorpå man stopper terroristhandling, at sætte en stopper for darwinistisk-materialistisk uddannelse, at uddanne ung folk gennem en læseplan baseret på sande videnskabelige fund, og at indgyde dem frygten for Allah og begæret efter at opføre sig klogt og omhyggeligt. Frugterne af sådan en uddannelse vil være et samfund udgjort af fredelige, troværdige, tilgivende, medfølelse, venlige og humane mennesker.

KONKLUSION: ANBEFALINGER TIL DEN VESTLIGE VERDEN OG MUSLIMER

I dag bekymrer den Vestlige verden sig om organisationerne, der burger terror under dække af islam, og denne bekymring er ikke malplaceret. Det er tydeligt, at de, der udfører terror, og deres tilhængere, burde retsforfølges ifølge internationale juridiske kriterier. Men et mere vigtigt punkt at overveje er de langsigtede strategier, der skal forfølges for at opdage varige løsninger til disse problemer.

Bedømmelserne overfor afslører, at terror ikke har nogen plads i islam, og at det er en forbrydelse begået imod menneskeheden. De viser endvidere konceptet ”islamisk terrors” selvmodsiggende natur. Dette giver os et vigtigt udsigtspunkt:

1) Tiden forud kræver, at alle lande handler med forsigtighed, sensitivitet og visdom. Det dystre scenarie, der udfolder sig med ”Civilisationernes sammenstød”, er et, der skader hele verden, og som ingen har fordel af. Verdenssamfundet som helhed må tage muligheden for at leve side om side i fredelig udveksling, at lære fra hinanden, studere hinandens historie, bedrifter indenfor religion, kunst, litteratur, filosofi, videnskab, teknologi og kultur, alt der gensidigt beriger hinandens liv.

2) **Aktiviteterne, der tjener præsentationen af det sande islam, må spredes vidt.** Løsningen til at overvinde radikale fraktioner i islamiske lande bør ikke være ”tvungen sekularisering”. Modsat vil sådan en politik fostre flere reaktioner fra masserne. Løsningen er formidlingen af det sande islam og fremkomsten af en muslimsk model, som omfavner Koranens værdier så som menneskerettigheder, demokrati, frihed, høj moral, videnskab, spiritualitet, æstetik, og som tilbyder glæde og velsignelse til menneskeheden. Muslimer skal forklare og leve efter de moralske værdier befalet i Koranen og som eksemplificeret af Muhammad (saas), Allahs Budbringer. Muslimer har ansvaret for at fjerne islam fra hænderne på dem, der misanvender det, (som fører til videre misforståelse af islam) og placere det i hænderne på dem, der lever efter islamiske dyders lære og efter Muhammads (saas), Allah Budbringers, eksempel.

3) Kilden til terrorisme ligger i uvidenhed og snæversynethed, og løsningen til terrorisme er uddannelse. Til cirklene, der sympatiserer med terror, burde det gøres klar, at terrorisme er helt imod islam og at det kun skader islam, muslimer og menneskeheden som helhed.

4) Langsigtede kulturelle løsninger skal bruges for at bekæmpe terrorisme, som har sine rødder i kommunistiske, fascistiske og racistiske ideologier. I dag i lande i hele verden danner darwinistiske forskrifter basis for uddannelsessystemet. Men som vi tidligere har understreget, er darwinisme en fejlagtig ideologi, der ser mennesket som et dyr, der kun udvikler sig ved at slås for overlevelse – noget, der udgør den sandsynlige basis for al form for terrorisme. En ideologi, der forudser, at kun de, der har magt, vil overleve, og opfatter krig som en dyd, er som en kæmpe morads, der aldrig vil stoppe med at bringe ulykke til verden. Når dette er tilfældet er der, udover det retslige og andre metoder, der vil introduceres for at bekæmpe terrorisme, også behov for en energisk uddannelseskampagne, der lanceres over hele verden. Afsløring af sandheden bag bedraget ved darwinisme og materialisme og instruktion i de gode værdier, Allah har vist til folket, skal være fundamentet i denne uddannelse. Fred og stabilitet kan kun opnås gennem at leve efter de gode værdier i sand religion. Uden at dræne moradserne er det ikke muligt at frigøre verden fra ulykker.

Vores håb er, at disse metoder vil hjælpe verden med at slippe for terrorisme og alle andre snæversynede, brutale, barbariske strukturer. Med den kristne kultur, der repræsenterer, siden USA definerer sig selv som ”en nation under Allah”, burde det være en ven af muslimerne. I Koranen gør Allah opmærksom på dette

faktum og fortæller os, at kristne er de, der er **"mest venligt stemt over for dem, der tror "**. (Surat al-Ma'ida, 82)

I historien er nogle uvidende folk (for eksempel korsfarerne) mislykkedes med at forstå dette faktum og har skabt konflikt mellem disse to religioner. For at forhindre gentagelsen af dette scenarie, som propageres med motto som "Civilisationernes Sammenstød" eller "Hellig Krig mod Vesten", må sande kristne og muslimer mødes og samarbejde.

Ja, udviklingen, der fandt sted i kølvandet på disse sørgelige begivenheder, indikerer, at frøene fra dette samarbejde allerede er blevet sået. Denne alvorlige terroristhandling, som har ført kristne og muslimske samfund tættere sammen, gjorde, at mange kristne kom til at vide mere om islams religion og opfordrede muslimer til at gøre større indsats for at kommunikere sand islamisk moral, som beskrevet i Koranen.

Alle disse udviklinger har det glade budskab, at folk vil forstå islamiske værdier bedre og være i stand til at rense sig selv for enhver fordom, de har haft. Ved Allahs Vilje vil det 21. århundrede være tiden, hvor folk i sandhed ved anerkende, at formidlingen af islams værdier er den unikke måde at opnå den fred på planeten, som vi længes meget efter.

Han er Gud; Skaberen; Ophavsmanden; Formgiveren. Ham tilkommer de skønneste navne. Alt i himlene og på jorden lovpriser Ham. Han er Den Mægtige og Den Vise. (Sura al-Hashr, 24)

MISFORTOLKNINGEN AF EVOLUTION

Darwinisme, med andre ord evolutionsteorien, blev fremsat med målet om at benægte Skabelsesfaktummet, men er i sandhed ingenting en fejlagtig, uvidenskabeligt vrøvl. **Denne teori, som påstår, at liv opstod ved tilfælde fra livløst materie, blev ugyldiggjort af det videnskabelige bevis for mirakuløs orden i universet og i levende ting, ligesom opdagelsen af omkring 300 fossiler, der afslører, at evolution aldrig skete. På denne måde bekræftede videnskaben det faktum, at Allah skabte universet og de levende ting i det.** Den propaganda, der udføres i dag for at holde evolutionsteorien i live, er alene baseret på forvrængningen af videnskabelige fakta, forudindtagede fortolkninger, og løgne og usandheder forklædt som videnskab.

Men denne propaganda kan ikke skjule sandheden. Faktummet, at **evolutionsteorien er det største bedrag i videnskabens historie**, er blevet udtrykt mere og mere i den videnskabelige verden over de sidste 20-30 år. Research udført efter 1980'erne har især afsløret, at darwinismens påstande er totalt ubegrundede, noget der er blevet erklæret af et stort antal videnskabsmænd. I USA især anerkende mange videnskabsmænd fra så forskellige områder som biologi, biokemi og palæontologi ugyldigheden ved darwinisme og bruger Skabelsesfaktummet for at redegøre for livets oprindelse.

Vi har undersøgt evolutionsteoriens kollaps og beviserne for Skabelse i stor videnskabelig detalje i mange af vores værker og fortsætter stadig med at gøre dette. Givet dette emnes enorme vigtighed, vil det være til stor fordel af opsummere det her.

Darwinismens videnskabelige kollaps

Som et hedensk doktrin, der går så langt tilbage som det gamle Grækenland, blev evolutionsteorien udviklet ekstensivt i det 19. århundrede. Den vigtigste udvikling, som gjorde det til hovedemnet i videnskabens verden, var Charles Darwins *The Origin of Species*, udgivet i 1859. I denne bog, modsatte han sig, med sine egne øjne, det faktum, at Allah skabte forskellige levende arter på jorden separat, for han påstod fejlagtigt, at alle levende væsner har en fælles forfader og diversificerede sig over tiden gennem små forandringer. **Darwins teori var ikke baseret på nogen konkrete videnskabelige fund; som han også accepterede, var det bare en "formodning".** Endvidere, som Darwin indrømmede i det lange kapitel i sin bog med titlen "**Difficulties on the Theory**", slog teorien fejl overfor mange kritiske spørgsmål.

Darwin investerede alle sine håb på nye videnskabelige opdagelser, som han forventede ville løse disse vanskeligheder. Men i kontrast til hans forventninger, udvidede videnskabelige fund dimensionerne af disse vanskeligheder. Videnskabens sejr over darwinisme kan opsummeres under tre grundlæggende emner:

- 1) Teorien kan ikke forklare, hvordan liv opstod på Jorden.
- 2) Ingen videnskabelige fund viser, at de "evolutionære mekanismer" foreslået af teorien har nogen evolutionær kraft overhovedet.
- 3) Den fossile optegnelse beviser det totalt modsatte af, hvad teorien foreslår.

I denne sektion vil vi undersøge disse tre grundlæggende pointer i generel udlægning:

Det første uovervindelige trin: Livets oprindelse

Evolutionsteorien postulerer, at alle levende arter udviklede sig fra en enkelt levende celle, der opstod på den primitive jord for 3,8 milliarder år siden. Hvordan en enkelt celle kunne generere millioner af komplekse levende arter og, hvis en sådan evolution virkelig foregik, hvorfor spor ikke kan observeres i den fossile optegnelse, er nogle af de spørgsmål, som teorien ikke kan svare. Men først og fremmest må vi spørge: **hvordan opstod denne "første celle"?**

Siden evolutionsteorien uvidende benægter Skabelse, vedholder den at den "første celle" opstod som et produkt af blindt tilfælde indenfor naturens love, uden nogen plan eller arrangement. Ifølge teorien må livløst materiale have produceret en levende celle som resultat af tilfælde. Sådant en påstand er dog i uoverensstemmelse med biologiens mest uangribelige love.

"Liv kommer fra liv"

I sin bog henførte Darwin aldrig til livets oprindelse. Den primitive forståelse for videnskab på hans tid hvilede på formodningen om, at levende væsener havde en meget simpel struktur. Siden middelalderen, blev den spontane produktion, som påstår at ikke-levende materialer satte sig sammen og dannede levende organismer, bredt accepteret. Det var almindeligt antaget, at insekter kom til fra madrester, og mus fra korn. Interessante eksperimenter blev udført for at bevise denne teori. Noget korn blev lagt på et beskidt tøjstykke, og det blev antaget, at mus ville opstå fra det efterhånden.

På samme måde blev det formodet, at udviklingen af maddiker i råddent kød var bevis for spontan produktion. Men **man forstod senere, at orme ikke spontant kom til på kød, men blev båret dertil af fluer i form af laver, usynlige for det blotte øje.**

Selv da Darwin skrev *The Origin of Species*, var antagelsen om, at bakterier kunne komme til fra livløst materiale bredt accepteret i hele videnskabens verden.

Men fem år efter udgivelsen af Darwins bog, meddelte Louis Pasteur sine resultater efter lange studier og eksperimenter, som modbeviste spontant produktion, et kerneelement i Darwins teori. I sin triumferende forelæsning på Sorbonne i 1864, sagde Pasteur: **"Aldrig vil doktrinen om spontant produktion genopstå fra dette simple eksperiments dødsstød."**¹

I lang tid modsatte fortalere for evolutionsteorien disse fund. Men som videnskabens udvikling opklarede den komplekse struktur i cellen hos et levende væsen, mødte ideen om, at liv kunne komme til ved tilfælde, et endnu større dødvande.

Det tyvende århundredes resultatløse indsatser

Den første evolutionist, som bragte emnet om livets oprindelse op i det tyvende århundrede, var den kendte russiske biolog Alexander Oparin. Med forskellige teser, som han fremsatte i 1930'erne, prøvede han at bevise, at en levende celle kunne opstå ved tilfælde. Disse studier var dog dømt til at mislykkes, og Oparin måtte komme med følgende indrømmelse:

Desværre, er problemet om cellens oprindelse dog måske det mest obskure punkt i hele studiet om organismers evolution.²

Evolutionistiske tilhængere af Oparin forsøgte at udføre eksperimenter for at løse dette problem. Det bedst kendte eksperiment blev udført af amerikanske kemiker Stanley Miller i 1953. Ved at blande de gasser, han påstod havde eksisteret i den oprindelige jords atmosfære, i en eksperimentopstilling, og tilføje energi til blandingen, syntetiserede Miller flere organiske molekyler (aminosyrer) til stede i proteiners struktur.

Blot få år gik før det blev afsløret, at **dette eksperiment, som blev præsenteret som et vigtigt skridt i evolutionens navn, var ugyldig, fordi atmosfæren brugt i eksperimentet var meget forskellig fra de rigtige forhold på Jorden.**³

Efter en lang stilhed **indrømmede Miller, at det atmosfære medium, han brugte, var urealistisk.**⁴

Alle evolutionisternes indsatser gennem det tyvende århundrede på at forklare livets oprindelse mislykkedes. Geokemikeren Jeffrey Bada fra the San Diego Scripps Institute accepterer dette faktum i en artikel udgivet i *Earth* magasinet i 1998:

I dag, da vi forlader det tyvende århundrede, står vi stadig overfor det største uløste problem, som vi havde, da vi gik ind til det tyvende århundrede: Hvordan opstod livet på Jorden?⁵

Livets komplekse struktur

Den primære grund til, at evolutionsteorien endte i et så stort dødvande om livets oprindelse er, at selv de levende organismer, der siges at være simplest, har enestående komplekse strukturer. Cellen i en levende ting er mere kompleks end alle vores menneskeskabte teknologiske produkter. **I dag kan en levende celle i selv de mest udviklede laboratorier i verden ikke produceres ved at sætte organiske kemikalier sammen.**

De forhold, der kræves for dannelsen af en celle, er for store i kvantitet til at kunne forklares af tilfælde. **Sandsynligheden for, at proteiner, cellens byggesten, syntetiseres tilfældigt, er 1 til 10^{950} for et gennemsnitligt protein bestående af 500 aminosyrer. I matematikken betragtes en sandsynlighed lavere end 1 til 10^{50} som værende praktisk umulig.**

DNA molekylet, som findes i kernen af en celle, og som lagrer genetisk information, er en fantastisk databank. Hvis informationen indkodet i DNA blev skrevet ned, ville det udgøre et gigantisk bibliotek bestående af et estimeret antal af 900 volumener af encyklopædier bestående af 500 sider hver.

Et meget interessant dilemma opstår her: DNA kan kun kopiere sig selv ved hjælp af nogle specialiserede proteiner (enzymer). Men syntesen af disse enzymer kan kun realiseres af informationen indkodet i DNA. Da de begge afhænger af hinanden, må de eksistere på samme tid for kopiering. Dette bringer scenariet om, at liv opstod af sig selv, til en blindgyde. Prof. Leslie Orgel, en anerkendt evolutionist fra University of San Diego, Californien, indrømmer dette faktum i september 1994 udgaven af *Scientific American* magasinet:

Det er ekstremt usandsynligt, at proteiner og aminosyrer, som begge er strukturelt komplekse, opstod spontant på samme sted og samme tid. Stadig virker det også umuligt at have en uden den anden. Og så, ved første øjekast, må man måske konkludere, at hvis livet faktisk aldrig opstod ved kemiske metoder.⁶

Ingen tvivl, hvis det er umuligt for liv at være opstået spontant som resultat af blindt tilfælde, så må de accepteres, at liv blev **“skabt”**. Dette faktum ugyldiggør tydeligt evolutionsteorien, hvis hovedformål er at benægte Skabelse.

Evolutionens opdigtede mekanismer

Det andet vigtige punkt, der negerer Darwins teori er, at begge koncepter fremsat af teorien som ” evolutionære mekanismer” blev fundet at have ingen evolutionær kraft i virkeligheden.

Darwin baserede sin evolution påstand fuldstændig på mekanismen ”naturlig selektion”. Den vigtighed, han pålagde denne mekanisme var tydelig i hans bogs navn: ”*Origin of Species, By Means of Natural Selection...*”

Naturlig selektion vedholder, at de levende ting, der er stærkere og mere tilpassede deres habitats naturlige forhold, vil overleve i kampen for livet. For eksempel, i en hjorteflok under trussel af angreb fra vilde dyr, vil de, der kan løbe hurtigere, overleve. Derfor vil hjorteflokken udgøres af hurtigere og stærkere individer. Men denne mekanisme vil uden tvivl ikke gøre, at hjorte udvikler sig og transformerer sig til en anden levende art, for eksempel, heste.

Derfor **har mekanismen naturlig selektion ingen evolutionær kraft. Darwin var også klar over dette faktum** og måtte sige dette i sin bog *The Origin of Species*:

Naturlig selektion kan intet gøre indtil fordelagtige individuelle forskelle eller variationer sker.⁷

Lamarcks indflydelse

Så hvordan kunne disse “fordelagtige variationer” forekomme? Darwin prøvede at besvare dette spørgsmål fra standpunktet af den primitive forståelse for videnskab på den tid. Ifølge den franske biolog Chevalier de Lamarck (1744-1829), som levede før Darwin, videregav levende væsner de træk, de fik under deres levetid, til den næste generation. Han påstod, at disse træk, som akkumuleredes fra en generation til en anden, gjorde at nye arter blev dannet. For eksempel påstod han, at giraffer udviklede sig fra antiloper; siden de havde svært ved at spise bladene på høje træer, blev deres nakker forlængede fra generation til generation.

Darwin gav også lignende eksempler. I sin bog *The Origin of Species*, for eksempel, sagde han, at nogle bjørne, der gik i vandet for at finde mad, transformerede sig selv til hvaler med tiden.⁸

Men arvets love, opdaget af Gregor Mendel (1822-84) og bekræftet af videnskaben for gener, som blomstrede i det tyvende århundrede, knuste fuldstændig den legende, at opnåede træk blev videregivet til efterfølgende generationer. Altså faldt naturlig selektion bort som en evolutionær mekanisme.

Neodarwinisme og mutationer

For at finde en løsning fremsatte darwinister den ”moderne syntetiske teori”, eller som den mere alment kendes, neodarwinisme, i slutningen af 1930’erne. Neodarwinisme tilføjede mutationer, som er forvirringer dannet i generne hos levende væsner på grund af eksterne faktorer såsom radiation eller replikerings fejl, som ”grunden til fordelagtige variationer” udover naturlig mutation.

I dag er modellen, som darwinister går ind for på trods af deres egen bevidsthed om dens videnskabelig ugyldighed, neodarwinisme. Teorien vedholder, at millioner af levende væsner dannedes som resultat af en proces, hvorved flere komplekse organer i disse organismer (fx ører, øjne, lunger og vinger) gennemgik ” mutationer”, altså genetiske fejl. Stadig er der et ligefremt videnskabeligt faktum, der totalt underminerer denne teori: **mutationer gør ikke, at levende væsner udviklede sig, men modsat er de altid skadelige.**

Grunden til dette er meget simpel: **DNA har en meget kompleks struktur, og tilfældige effekter kan kun skade det.** Den amerikanske genetiker B. G. Ranganathan forklarer det som følger:

For det første er ægte mutationer meget sjældne i naturen. For det andet er de fleste mutationer skadelige, siden de er tilfældige, hellere end ordnede forandringer i geners strukturer; enhver tilfældig forandring i et meget ordnet system vil være negativt, ikke positivt. For eksempel ville der, **hvis et jordskælv rystede en meget ordnet struktur såsom en bygning, være en tilfældig forandring i bygningens ramme, hvilket – efter al sandsynlighed – ikke ville være en forbedring.**⁹

Ikke overraskende er intet eksempel på mutation, som er brugbar, altså som ses at udvikle den genetiske gode, blevet observeret indtil nu. Alle mutationer har vist sig at være skadelige. Det blev forstået, at mutation, som præsenteres som en "evolutionær mekanisme", faktisk er en genetisk hændelse, der skader levende ting og efterlader dem skadede. (Den mest gængse effekt af mutation hos mennesker er kræft.) Selvfølgelig kan en ødelæggende mekanisme ikke være en "evolutionær mekanisme". Naturlig selektion, på den anden side, "kan ikke selv gøre noget" som Darwin også accepterede. Dette faktum viser os, at **der ikke er nogen "evolutionær mekanisme" i naturen.** Siden ingen evolutionær mekanisme eksisterer, kan ingen sådan opdigtet proces kaldet "evolution" have fundet sted.

Den fossile optegnelse: Ingen tegn på overgangsformer

Det tydeligste bevis for, at scenariet foreslået af evolutionsteorien ikke fandt sted, er den fossile optegnelse.

Ifølge denne teoris uvidenskabelige formodning, er enhver levende art udsprunget fra en forgænger. En tidligere eksisterende art blev omdannet til noget andet med tiden, og alle arter er kommet til på denne måde. Med andre ord fortsætter denne transformation gradvist over millioner af år.

Hvis dette havde været tilfælde burde flere overgangsformer have eksisteret og levet under denne lange transformationsperiode.

For eksempel skulle nogle halvt fisk/halvt reptiler have levet i fortiden, som havde fået nogle reptil træk udover de træk fra fisk, de allerede havde. Eller der skulle have eksisteret nogle reptilfugle, som havde fået nogle træk fra fugle udover de reptil træk, de allerede havde. Siden disse ville være i en overgangsfase, skulle de have været handicappede, defekte, forkrøblede levende væsner. Evolutionister henfører til disse opdagede væsner, som de tror har levet i fortiden, som "overgangsformer".

Hvis sådanne dyr virkelig nogensinde eksisterede, skulle der være millioner og endda milliarder af dem i antal og variation. Vigtigst af alt skulle resterne af disse sære væsner være til stede i den fossile optegnelse. I *The Origin of Species* forklarede Darwin:

Hvis min teori er sand, må utallige mellemliggende variationer, der linker alle arterne i den samme gruppe tæt sammen, bestemt have eksisteret... Altså kunne beviser for deres tidligere eksistens kun findes blandt fossile rester.¹⁰

Men **Darwin var godt klar over, at ingen fossiler fra disse overgangsformer endnu var blevet fundet.** Han opfattede dette som en stor vanskelighed for teorien. I kapitlet "Difficulties on the Theory" i sin bog, skrev han:

Hvorfor, hvis arter nedstammer fra andre arter med umærkeligt fine gradueringer, **ser vi ikke overalt disse utallige overgangsformer? Hvorfor er alt i naturen ikke i forvirring, i stedet for at arterne, som vi ser dem, er vel definerede?...** Men da der efter denne teori burde have eksisteret utallige mellemliggende former, hvorfor finder vi så ikke talløse af dem indlejret i jordens skorpe?... Hvorfor, så, er enhver geologisk dannelse og enhver stratum så ikke fuld af sådanne mellemliggende led? Geologi afslører bestemt ikke nogen sådan fint graderet organisk kæde; og dette er, måske, den mest tydelige og alvorlige indvending, som kan ytres imod min teori.¹¹

Darwins håb knust

Men selvom evolutionister har gjort ivrige indsats for at finde fossiler siden midten af det nittende århundrede i hele verden, er **ingen overgangsformer endnu blevet fundet**. Alle fossilerne viser, i strid med evolutionisternes forventninger, at **liv opstod på Jorden lige pludselig og fuldt udviklet**.

En kendt britisk palæontolog, Derek V. Ager, indrømmer dette faktum, selvom han er en evolutionist:

Pointen opstår, at hvis vi undersøger den fossile optegnelse detaljeret, om det gælder rækkefølge eller arter, **finder vi – igen og igen – ikke gradvis evolution, men den pludselige eksplosion af en gruppe på bekostning af en anden.**¹²

Dette betyder, at i **den fossile optegnelse, opstår alle levende arter pludseligt som fuldt udviklede uden nogen mellemliggende former i mellem**. Dette er lige modsat Darwins formodninger. Det er også meget tydeligt bevis for, at **alle levende ting er skabt**. Den eneste forklaring på, at en levende art opstår pludseligt og komplet i enhver detalje uden nogle evolutionære forfædre er, at den blev skabt. Dette faktum indrømmes også af den vidt kendte evolutionistiske biolog Douglas Futuyma:

Skabelse og evolution, sammen, udtømmer de mulige forklaringer for oprindelsen af levende ting. Organismer opstod enten på jorden fuldt udviklet, ellers gjorde de ikke. Hvis de ikke gjorde, må de have udviklet sig fra præeksisterende arter via en modifikationsproces. Hvis de opstod i et fuldt udviklet stadie, må de bestemt være blevet skabt af en almægtig intelligens.¹³

Fossiler viser, at levende væsner opstod fuldt udviklet og i et perfekt stadie på Jorden. Dette betyder, at ”arternes oprindelse”, modsat Darwins formodning, ikke er evolution, men Skabelse.

Fortællingen om menneskelig evolution

Emnet, der oftest bringes på banen af fortalere for evolutionsteorien er emnet om menneskets oprindelse. Den darwinistiske påstand vedholder, at dagens mand udvikledes fra en slags abelignende væsen. Under denne påståede evolutionsproces, som angiveligt startede for 4-5 millioner år siden, påstås det, at der eksisterede nogle ”overgangsforme” mellem nutidens mand og hans forfædre. Ifølge dette fuldstændig opdigtede scenarie, er de følgende fire grundlæggende ”kategorier” noteret:

1. Australopitheciner
2. *Homo habilis*
3. *Homo erectus*
4. *Homo sapiens*

Evolutionister kalder slægten, som menneskets påståede abelignende forfædre hørte til, *Australopithecus*, som betyder ”Sydafrikansk abe”. Disse levende væsner er faktisk intet andet end en gammel abeart, der er uddød. Udvidet research gjort på diverse *Australopithecus* prøver af to verdenskendte anatomer fra England og USA, nemlig Lord Solly Zuckerman og Prof. Charles Oxnard, viser, at disse aber tilhørte en almindelig abeart, der uddøde og ikke bar nogen lighed med mennesker.¹⁴

Evolutionister klassificerer det næste niveau af menneskelig evolution som slægten *Homo*, altså ”menneske”. Ifølge denne evolutionistiske påstand, er de levende ting i *Homo* serien mere udviklede end *Australopithecus*. Evolutionister udtænker en fantasifuld evolution opsætning ved at arranger forskellige fossiler fra disse væsner i en særlig rækkefølge. Denne opsætning er opdigtet, fordi det aldrig er blevet bevist, at der er et evolutionært forhold mellem disse forskellige klasser. Ernst Mayr, en af det tyvende århundredes vigtigste evolutionister, anfører i sin bog *One Long Argument*, at ”især historiske [puslespil]

såsom livets eller Homo Sapiens oprindelse, er ekstremt svære og måske endda mangler en endelig, tilfredsstillende forklaring.”¹⁵

Ved at beskrive leddene i kæden som ”*australopitheciner* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*” antyder evolutionister, at hver af disse typer er forfader til den følgende. Men palæantropologers nylige fund har afsløret, at australopitheciner, *Homo habilis* og *Homo erectus* eksisterede i forskellige dele af verden på samme tid.¹⁶

Endvidere har et særligt segment af mennesker klassificeret som *Homo erectus* levet indtil meget moderne tider. *Homo sapiens neanderthalensis* og *Homo sapiens sapiens* (nutidens mand) sameksisterede i samme region.¹⁷

Denne situation indikerer åbenlyst ugyldigheden ved påstanden om, at de er forfædre til hinanden. Den sene Stephen Jay Gould forklarede denne blindgyde for evolutionsteorien, selvom han selv var en af de førende fortalere for evolution i det tyvende århundrede:

Hvad er der sket med vores stige, hvis der er tre sameksisterende slægter af hominider (*A. africanus*, de robuste australopitheciner og *H. habilis*), hvor ingen tydeligt stammer fra hinanden? Endvidere viser ingen af de tre nogen evolutionære tendenser under deres tid på jorden.¹⁸

Kort sagt er scenariet om menneskelig evolution, som ”opretholdes” ved hjælp af diverse tegninger af nogle ”halvt abe, halvt menneske” væsner, der vises i medier og fagbøger, altså, ærligt, ved brug af propaganda, ikke andet end **en fortælling uden videnskabeligt grundlag.**

Lord Solly Zuckerman, en af de mest kendte og respekterede videnskabsmænd i England, som udførte research på dette emne i årevis og studerede *Australopithecus* fossiler i 15 år, konkluderede endeligt, på trods af selv at være evolutionist, **at der faktisk ikke er noget sådan stamtræ, der forgrener sig ud fra abelignende væsner til mennesket.**

Zuckerman lavede også et interessant ”spektrum for videnskab”, der gik fra de, han opfattede som videnskabelige, til de han betragtede som uvidenskabelige. Ifølge Zuckermans spektrum er de mest ”videnskabelige” – altså der hviler på konkret data – områder af videnskaben kemi og fysik. Efter dem kommer de biologiske videnskaber og så de sociale. I den helt anden ende af spektret, som er den del, der betragtes som mest ”uvidenskabelige”, er ”ekstrasensorisk opfattelse” – koncepter som telepati og sjette sans – og til sidst ”menneskelig evolution”. Zuckerman forklarer sin ræsonnement:

Når vi bevæger os væk fra registret for objektiv sandhed ind til de områder for formodet biologisk videnskab, ligesom ekstrasensorisk opfattelse eller fortolkningen af menneskets fossile historie, hvor alt er muligt for de troende [evolutionister] – og hvor den gloende troende [på evolution] nogle gange er i stand til at tro på flere modsigende ting på samme tid.¹⁹

Fortællingen om menneskelig evolution reduceres til intet andet end den forudindtagne fortolkning af nogle fossiler udgravet af særlige folk, der blind adlyder deres teori.

Den darwinistiske formel!

Udover alle de tekniske beviser, vi indtil videre har beskæftiget os med, lad os nu for en gang skyld undersøge, hvilken slags overtro evolutionisterne har med et eksempel så let, at det kan forstås ad børn:

Evolutionær teori påstår, at livet dannes ved tilfælde. Ifølge denne påstand, satte livløse og ubevidste atomer sig sammen for at danne cellen, og så dannede de på en eller anden måde andre levende ting, inklusiv mennesket. Lad os tænke over det. Når vi sætter elementer sammen, der er livets byggesten som karbon, fosfor, nitrogen og kalium, dannes kun en bunke. Lige meget hvilken behandling, den gennemgår, kan denne atomiske bunke ikke danne bare et eneste levende væsen. Hvis du vil, lad os formulere et ”

eksperiment" på dette emne, og lad os undersøge på vegne af evolutionister, hvad de virkelig påstår uden højt at udtrykke "darwinistisk formel":

Lad evolutionister putte masser af materialer, der er til stede i sammensætning af levende ting som fosfor, nitrogen, karbon, oxygen, jern og magnesium op i større tønder. Endvidere, lad dem tilføje ethvert materiale, der ikke eksisterer under normale forhold, men som de tænker nødvendig, op i disse tønder. Lad dem i denne blanding tilføje så mange aminosyrer - som ingen mulighed har for at dannes under naturlige forhold - og så mange proteiner - hvor et enkelt har en sandsynlighed for at dannes på 1 til 10950—som de vil. Lad dem udsætte disse blandinger for så meget fugt, som de vil. Lad dem røre i disse med hvilket som helst teknologisk udviklet apparat, de vil. Lad dem sætte de førende videnskabsmænd ved siden af disse tønder. Lad disse eksperter vente på tur ved siden af tønderne i milliarder og endda billioner af år. Lad dem være fri til at bruge alle slags forhold, de tror, er nødvendige for dannelsen af en levende ting. **Lige meget hvad de gør, kan de ikke producere et levende væsen fra disse tønder, ej heller en professor, der undersøger sin cellestruktur under elektronmikroskopet.** De kan ikke producere giraffer, løver, bier, kanariefugle, heste, delfiner, roser, orkideer, liljer, nelliker, bananer, appelsiner, æbler, dadler, tomater, meloner, vandmeloner, figner, oliven, druer, ferskner, ærtebælg, fasaner, flerfarvede sommerfugle eller millioner af andre levende ting som disse. Faktisk kunne de ikke opnå bare en eneste celle af nogle af dem.

Kort sagt **kan ubevidste atomer ikke danne cellen ved at sætte sig sammen.** De kan ikke tage en ny beslutning og dele denne celle i to, så tage andre beslutninger og danne professoren, som først opfinder elektronmikroskopet og så undersøge deres egen cellestruktur under det mikroskop. **Materie kommer kun til live med Allahs overlegne Skabelse.**

Evolutionær teori, som påstår det modsatte, er en total fejlslutning fuldstændig modsat fornuft. At tænke bare lidt ifølge evolutionisternes påstande beskriver denne virkelighed, ligesom i det ovenstående eksempel.

Teknologi i øjet og øret

Et andet emne, der forbliver ubesvaret af evolutionær teori, er den udmærkede kvalitet af sansning i øjet og øret.

Før vi går videre til emnet om øjet, lad os kort svare på spørgsmålet "hvordan vi ser". Lysstråler, der kommer fra et objekt, falder modsat på øjets nethinde. Her transmitteres disse lysstråler til elektriske signaler af celler, og de når et lille punkt bag i hjernen kaldet visionscentret. Disse elektriske signaler opfattes i hjernens center som et billede efter en række processer. Med denne tekniske baggrund, lad os tænke lidt.

Hjernen er isoleret fra lys. Det betyder, at hjernens inderside er solidt mørke, og lys når ikke stedet, hvor hjernen er placeret. Stedet, kaldet visionscentret, er et solidt mørkt sted, hvor intet lys nogensinde når ind; det kan endda være det mørkeste sted, du nogensinde har kendt. Men du observerer en oplyst, klar verden i dette tasmørke.

Billedet dannet i øjet er så skarpt og distinkt, at selv teknologien i det 20. århundrede endnu ikke har opnået det. Se for eksempel på den bog, du læser, de hænder, du holder den i, løft så dit hoved og kig omkring dig. Har du nogensinde set så skarpt og distinkt et billede som dette noget andet sted? Selv de mest udviklede fjernsynsskærme produceret af de største fjernsynsproducenter i verden kan ikke give dig sådan et skarpt billede. Det er et tredimensionelt, farvet og utrolig skarpt billede. I over 100 år har tusindvis af ingeniører prøvet at opnå denne skarphed. Fabrikker, kæmpe lokaler blev etableret, meget forskning er blevet gjort, planer og designs er blevet lavet for dette formål. Se igen på en fjernsynsskærm

og bogen, du holder i dine hænder. Du vil se, at der er en stor forskel i skarphed og skelnen. Endvidere viser tv-skærmen dig et todimensionelt billede, hvorimod du med dine øjne ser et tredimensionelt perspektiv med dybe.

I mange år har titusindvis af ingeniører prøvet at lave et tredimensionelt TV og nå øjets visionskvalitet. Selvom de har lavet et tredimensionelt fjernsynssystem, er det ikke muligt at se det uden at tage briller på; endvidere er det kun en kunstig tredimension. Baggrunden er mere sløret, forgrunden fremstår som et papirmiljø. Aldrig har det været muligt at producere et skarpt og distinkt syn som øjets. I både kameraet og fjernsynet er der tab af billedkvalitet.

Evolutionister påstår, at mekanismen, der producerer dette skarpe og distinkte billede er blevet dannet ved tilfælde. Hvis nogen nu fortalte dig, at fjernsynet i dit værelse var dannet som et resultat af tilfælde, at alle dets atomer bare satte sig sammen og udgør enheden, der producerer et billede, hvad ville du tro? Hvordan kan atomer gøre, hvad tusindvis af mennesker ikke kan?

Hvis et apparat, der producerer et mere primitivt billede end øjet, ikke kunne være blevet dannet ved tilfælde, så er det mere tydeligt, at **øjet ikke kunne være blevet dannet ved tilfælde**. Den samme situation gælder øret. Det ydre øre samler de tilgængelige lyde op ved øremuslingen og sender dem til mellemøret: mellemøret sender transmitterer lyd vibrationerne ved at forstærke dem; de indre øre sender disse vibrationer til hjernen ved at oversætte dem til elektriske signaler. Ligesom for øjet færdiggøres høresansen i centret for høreelse i hjernen.

Situationen i øjet er også sandt for øret. Det vil sige, at **hjernen er isoleret fra lyd ligesom fra lys**. Det lader ingen lyd ind. Derfor er hjernens inderside fuldstændig stille, lige meget hvor larmende ydersiden er. Ikke desto mindre opfattes de skarpeste lyde i hjernen. **I din hjerne, der er isoleret fra lyd, lytter du til symfonierne fra et orkester og hører alle lydene i et overfyldt sted**. Men hvis lydniveauet i din hjerne blev målt af et præcist apparat i det øjeblik, ville de ses, at en fuldstændig stilhed hersker der.

Som i tilfældet med billederne, er årtier af forsøg blevet gjort på at prøve at generere og reproducere lyd, der er trofast til den originale. Resultaterne af disse forsøg er lydoptagere, hi-fi systemer og systemer til at opfange lyd. På trods af al denne teknologi og de tusindvis af ingeniører og eksperter, der har arbejdet med disse bestræbelser, er ingen lyd endnu blevet opnået, der har samme skarphed og klarhed som lyden, opfattet af øret. Tænk på det mest højteknologiske HI-FI system produceret af det største firma i musikindustrien. Selv i disse apparater mistes noget lyd, når det optages; eller du hører altid en hvislende lyd, før musikken starter. Men lydene, der er produkter af den menneskelige krops teknologi, er utroligt skarpe og tydelige. Et menneskeligt øre opfatter aldrig en lyd ledsaget af en hvislende lyd eller atmosfæretryk som et HI-FI apparat gør; det opfatter lyden, præcis som den er, skarp og tydelig. Det er sådan, det har været, siden **menneskets Skabelse**.

Indtil nu har intet menneskeskabt visuelt eller optage apparat været så sensitivt og succesfuldt i at opfatte sanselig data som øjet og øret gør. Men når det gælder syn og at høre, ligger en meget større sandhed bag alt dette.

Hvem ejer den bevidsthed, der ser og hører inden i hjernen?

Hvem ser på en dragende verden i hjernen, lytter til symfonier og fugles kvinden, og dufter roserne?

Stimuleringerne, der kommer fra en persons øjne, ører og næse, rejser til hjernen som elektrokemiske nerveimpulser. I biologi, fysiologi og biokemi bøger kan du finde mange detaljer om, hvordan dette billede dannes i hjernen. Men du vil aldrig møde det vigtigste faktum: hvem opfatter disse elektrokemiske nerveimpulser som billeder, lyde, lugte og sensoriske begivenheder i hjernen? Der er en bevidsthed i hjernen, der opfatter alt dette uden at have noget behov for et øje, et øre og en næse. Hvem ejer denne bevidsthed? Selvfølgelig tilhører den ikke nerverne, fedtlaget og neuronerne, der udgør hjernen. Det er derfor, darwinistiske materialister, som tror, at alt er udgjort af materie, ikke kan besvare disse spørgsmål.

For denne bevidsthed er ånden skabt af Allah, som hverken behøver øjet til at se billederne eller øret til at høre lydene. Endvidere behøver den ikke hjernen for at tænke.

Alle, der læser denne eksplicite og videnskabelige faktum burde tænke på Almægtige Allah, og frygte og søge tilflugt hos Ham, for Han maser hele universet ind i et bælgmørkt sted på få kubikcentimeter i en tredimensionel, farvet, skygget og lysende form.

En materialistisk tro

Den information, vi indtil videre har præsenteret, viser os, at **evolutionsteorien ikke stemmer overens med videnskabelige fund**. Teoriens påstand om livets oprindelse er uforenelig med videnskab, de evolutionære mekanismer, den foreslår, har ingen evolutionær kraft, og fossiler demonstrerer, at **de krævede overgangsformer aldrig har eksisteret**. Så det betyder bestemt, at evolutionsteorien burde skubbes til side som en uvidenskabelig ide. Dette er måden hvorpå mange ideer, såsom modellen for det jordcentrerede univers, er blevet fjernet fra videnskabens dagsorden gennem historien.

Men evolutionsteorien bevares på videnskabens dagsorden. Nogle folk prøver endda at præsentere kritik rettet mod det som et ”angreb på videnskaben.” Hvorfor?

Grunden er, at denne teori er et uundværligt dogmatisk holdning for nogle cirkler. Disse cirkler er blindt hengivet til materialistisk filosofi og adopterer darwinisme, fordi det er den eneste materialistiske forklaring, der kan fremsættes for at forklare naturens værk.

Interessant nok indrømmer de også dette faktum fra tid til anden. En velkendt genetiker og en udtalt evolutionist, Richard C. Lewontin fra Harvard University, indrømmer, at han ”først og fremmest er en materialist og så en videnskabsmand”:

Det er ikke, at videnskabens metoder og institutioner på en eller anden vis tvinger os til at acceptere en materiel forklaring for den fænomenale verden, men, modsat, at vi tvinges af vores a priori tilslutning til materielle årsager til at skabe et apparat for undersøgelse og et sæt koncepter, der producerer materielle forklaringer, lige meget hvor ulogiske, lige meget hvor mystificerende for de uinitierede. Endvidere er materialisme absolut, så vi kan ikke tillade en Guddommelig [indblanding]... ²⁰

Disse er eksplicite udtalelser om, at **darwinisme er et dogme**, der kun holdes i live for materialismens skyld. Dogmet vedholder, at der ikke er noget væsen uden materie. Derfor siger den, at livløst, ubevidst materie bragte livet til. Den insisterer på, at millioner af forskellige levende arter (altså fugle, fisk, giraffer, tigre, insekter, træer, blomster, hvaler og mennesker) opstod som et resultat af interaktionen mellem materie såsom faldende regn, lynlimt og så videre, ud af livløst materie. Dette er en forskrift modsat både fornuft og videnskab. Men darwinister fortsætter stadig uvidende med at forsvare det bare for ikke at anerkende, med deres egne øjne, Allahs tydelige eksistens.

Enhver, der ikke ser på levende væsners oprindelse med en materialistisk fordom ser denne evidente sandhed: **Alle levende væsner er en Skabers værk**, Som er almægtig og alvidende. **Denne Skaber er Allah**, Som skabte hele universet fra ikke-eksistens, på den mest perfekte måde og formede alle levende væsner.

Evolutionsteorien: Den mest potente fortryllelse i verden

Enhver fri fra fordomme og indflydelsen fra nogen specifik ideologi, som kun bruger sin fornuft og logik, vil klart forstå, at tro på evolutionsteorien, som leder samfunds overtro uden nogen videnskabelig viden eller civilisation til tankerne, er ganske umulig.

Som det ovenover er blevet forklaret, tror de, der tror på evolutionsteorien, at nogle få atomer og molekyler kastet op i et stort kar kunne producere tænkende, forstående professorer, universitetslever, videnskabsmænd som Einstein og Galileo, kunstnere som Humphrey Bogart, Frank Sinatra og Pavarotti, såvel som antiloper, citron træer og nelliker. Endvidere, da videnskabsmændene og professorerne, som tror på dette vås er uddannede mennesker, er det ganske berettiget at tale om denne teori som ”den mest potente fortryllelse i historien”. Aldrig før har nogen anden tro eller ide taget folks fornuft så meget væk, nægtet at lade dem tænke intelligent og logisk og gemt sandheden fra dem, som om, de var blevet blindbundet. Dette er en endnu værre og utrolig blindhed end totem tilbedelse i nogle dele af Afrika, folkene fra Saba, der tilbeder Solen, Profeten Abrahams (as) stamme der tilbeder idoler, de havde lavet med deres egne hænder, eller folkene fra Profet Moses (as), der tilbeder den Gyldne Kalv.

Faktisk er denne situation en mangel på fornuft, Allah udpeger i Koranen. Han afslører i mange vers, at nogle folks sind vil blive lukket, og at de vil være magtesløse for at se sandheden. Nogle af versene er som følger:

Men de, der er vantro, med dem er det lige meget, om du advarer dem eller ej; de vil dog ikke tro. Gud har forsegleet deres hjerte og deres hørelse; over deres blik ligger der et slør. De har en vældig straf i vente. (Sura al-Baqara: 6-7)

...De har hjerte, som de ikke kan forstå med; de har øjne, som de ikke kan se med; de har ører, som de ikke kan høre med. De er som kvæg, blot endnu mere forvildede. De er ikke opmærksomme. (Sura al-A'raf: 179)

Om Vi så åbnede en port til himlen for dem, så de til stadighed kunne stige derop, så ville de dog sige: "Vort blik er omtåget! Nej! Vi er folk, der er blevet forgjort!" (Sura al-Hijr: 14-15)

Ord kan ikke udtrykke præcis, hvor forbløffende det er, at denne fortryllelse kan holde så stort et samfund i trældom, holde folk fra sandheden og ikke blive brudt i 150 år. Det er forståeligt, at nogle få måske tror på umulige scenarier og påstande fulde af stupiditet og uden logik. Men ”magi” er den eneste mulige forklaring på, at folk fra hele verden tror, at ubevidste og livløse atomer pludselig besluttede at sætte sig sammen og danne et univers, der fungerer med et fejlfrit system af organisation, disciplin, fornuft og bevidsthed, planeten Jorden med alle dens egenskaber så perfekt tilpasset liv, og levende ting fyldt med utallige komplekse systemer.

Faktisk afslører Allah i Koranen i episoden med Profeten Moses (as) og Faraos, at nogle mennesker, der støtter ateistiske filosofier, faktisk påvirker andre med magi. Da Faraos blev fortalt om den ægte religion, fortalte han Profeten Moses (as) at møde hans egne magikere. Da Profeten Moses (as) gjorde det, fortalte han dem, at de skulle vise deres evner først. Versene fortsætter:

Han sagde: "Kast I!" Da de kastede, forheksede de menneskenes øjne og forfærdede dem; de frembragte vældig trolddom. (Sura al-A'raf: 116)

Som vi har set, var Faraos magikere i stand til at bedrage alle undtagen Profeten. Moses (as) og de, der troede på ham. Men beviset fremført af Profeten. Moses (as) brød den fortryllelse eller ”opslugte, hvad de havde forfalsket.”

Derpå åbenbarede Vi for Moses: "Kast din stav, og da vil den sluge det, som de løgnagtigt har frembragt!" Da trådte sandheden frem, og det, som de havde lavet, blev til intet. (Sura al-A'raf, 117-118)

Som vi kan se, da folk indså, at en fortryllelse var blevet kastet over dem og at det, de så, bare var en illusion, mistede Faraos magikere al troværdighed. I vor tid vil de også blive ydmyget, når den fulde sandhed kommer ud, og fortryllelsen brydes, med mindre de, der under påvirkning af en lignende fortryllelse tror på disse åndssvage påstande under deres videnskabelige udklædning og bruger deres liv på at forsvare dem, forlader dem. Faktisk indrømmede Malcolm Muggeridge, som var en ateistisk filosof og støtter af evolution i omkring 60 år, men som efterfølgende indså sandheden, at han var bekymret over netop den udsigt:

Jeg selv er overbevist om, **at evolutionsteorien**, specielt i det omfang, den er blevet anvendt, **vil blive en af de største jokes i historiebøger i fremtiden**. Eftertiden vil undre sig over, at så spinkel og tvivlsom en hypotese kunne blive accepteret med den utrolige naivitet, som den er.²¹

Den fremtid er ikke langt væk: I modsætning vil folk snart se, at ”tilfælde” ikke er en gud, og vil se tilbage på **evolutionsteorien som det værste bedrag og den mest forfærdelige fortryllelse i verden**. Den fortryllelse begynder allerede hurtigt at blive løftet fra folks skuldre over hele verden. Mange folk, der ser evolutionsteorien ægte ansigt, undrer sig med forbløffelse over, hvordan det var, de nogensinde blev indfanget af den.

De sagde: "Højlovet være Du! Vi ved kun, hvad Du har lært os. Du er Den Vidende og Den Vise." (Sura al-Baqara, 32)

FODNOTER

1. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, W. H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, p. 4.
2. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (reprint), p. 196.
3. " New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life," *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, 1328-1330.
4. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
5. Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, p. 40.
6. Leslie E. Orgel, " The Origin of Life on Earth," *Scientific American*, vol. 271, October 1994, p. 78.
7. Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, p. 127.
8. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 184.
9. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.
10. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, p. 179.
11. Charles Darwin, *The Origin of Species*, p. 172.
12. Derek A. Ager, " The Nature of the Fossil Record," *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133.
13. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, p. 197.
14. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, Toplinger Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, " The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, 389.
15. " Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, p. 20.
16. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 7 March 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1st ed., J. B. Lipincott Co., New York, 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, p. 272.
17. Jeffrey Kluger, " Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans," *Time*, 23 December 1996.
18. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30.
19. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19.
20. Richard Lewontin, " The Demon-Haunted World," *The New York Review of Books*, January 9, 1997, p. 28.
21. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, p. 43.

Islam fordømmer terrorisme

NOTER

1. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, p. 79-80
2. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, Oxford University Press, 1998, p. 10
3. Ahmad Diya'al-Din al-Kamushkhanawi, *Ramuz al-Ahadith*, Vol 1, 84/8
4. Ahmad Diya'al-Din al-Kamushkhanawi, *Ramuz al-Ahadith*, Vol 1, 76/12
5. *Bukhari* (5778) and *Muslim* (109 and 110), Reported by Muslim - Eng. Trans, Vol. 1, p.62, No. 203
6. Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, p. 25
7. Tabari, *Ta' rikh*, 1, 1850, cited in Majid Khadduri, *War and Peace in the Law of Islam*, Johns Hopkins Press, Baltimore, 1955, p. 102
8. W.H.C. Frend, "Christianity in the Middle East: Survey Down to A.D. 1800", *Religion in the Middle East*, Ed. A.J. Arberry, I-II Cambridge, 1969, Volume I, p. 289
9. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 71-72
10. L. Browne, *The Prospects of Islam*, p. 11-15
11. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 33-34
12. Bernard Lewis, *The Middle East*, Weidenfeld & Nicolson, London, 1995, p. 210
13. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 96
14. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 88-89
15. André Miquel, *L'Islam et Sa Civilisation VIIe - XXe siècle*, Librairie Armand Colin, Paris 1968, p. 244
16. *Gesta Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem*, translated by Rosalind Hill, London, 1962, p. 91
17. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Princeton & London, 1921, p. 261
18. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, p. 262
19. Alan Ereira, David Wallace, *Crusades: Terry Jones Tells the Dramatic Story of Battle for Holy Land*, BBC World Wide Ltd., 1995.
20. The Pact of Najran, Article 6, [http:// www.islamicresources.com/Pact_of_Najran.htm](http://www.islamicresources.com/Pact_of_Najran.htm)

21. Karen Armstrong, *Holy War*, p. 30-31
22. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 58
23. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 56
24. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 59
25. Karen Armstrong, *Holy War*, p. 185
26. Francis E. Peters, *Jerusalem: Holy City in the Eyes of Chroniclers, Visitors, Pilgrims, and Prophets from the Days of Abraham to the Beginnings of Modern Times*, Princeton, Princeton University Press, 1985, p. 363
27. An Interview with Edward Said by the Israeli Newspaper *Haaretz*, Friday, August 18, 2000
28. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
29. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
30. Theodore D. Hall, "The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program", <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
31. James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 164
32. M.F. Ashley-Montagu, *Man in Process*, New York: World. Pub. Co. 1961, pp. 76, 77 cited in Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971, p. 338-339
33. L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
34. J. Tenenbaum., *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, p. 211, 1956; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
35. Peter Chrisp, *The Rise Of Fascism*, Witness History Series, p. 6
36. Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pp. 51–52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101–111, 1999
37. Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History*, Historical Studies on Science and Belief, 1980
38. Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
39. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
40. Karl Marx, *Das Capital*, Vol. I, 1955, p. 603
41. Vladimir Ilich Lenin, *Collected Works*, 4th English Edition, Progress Publishers, Moscow, 1965, Volume 11, p. 216
42. L. Poliakov, *Le Mythe Aryen*, Editions Complexe, Calmann-Lévy, Bruxelles, 1987, p. 343
43. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958., s. 115-116; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
44. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977. p. 2
45. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), p.196

46. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
47. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7
48. Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, v. 40
49. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol 271, October 1994, p. 78
50. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 189
51. Charles Darwin, *The Origin of Species*, p. 184.
52. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
53. Charles Darwin, *The Origin of Species*, p. 179
54. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, vol 87, 1976, p. 133
55. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. p. 197
56. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, vol 258, p. 389
57. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, December 1992
58. Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, p. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272
59. *Time*, November 1996
60. S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, p. 30
61. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, p. 19
62. Richard Lewontin, "Billions and billions of demons", *The New York Review of Books*, 9 January, 1997, p. 28.

RESİMALTI YAZILARI

s.12

Gud påbyder retfærdighed, at handle godt og at give til slægtningene; Han forbyder skamløshed, det forkastelige og vold. Han formaner jer. Måske lader I jer påminde! (Sura an-Nahl, 90)

s.14

If one is looking for the cause of an act of terrorism, one must look for its source in antireligious ideologies. Religion enjoins love, compassion, forgiveness, peace and living according to high moral standards. Terrorism, on the other hand, is on the side of cruelty and violence, causing pain, bloodshed and committing murder.

s.16

Spis og drik af Guds underhold, og lav ikke ulykker på jorden, idet I skaber fordærv! (Sura al-Baqara, 60)

s.18

Et samfund, hvor islamiske moralske værdier i sandhed æres er et samfund karakteriseret af fred, tilgivelse, kærlighed, medfølelse og fælles støtte og glæde.

s.19

Terrorister siger efter at skabe en verden med vold, konflikt, kaos og frygt.

s.20

I Sura al-Ma'ida, vers 32, siger Allah, at hvis nogen dræber nogen uretfærdigt, er det som om han har myrdet hele menneskeheden. At dræbe bare en person er totalt imod Koranens moralske lære.

s.22

Der er åbenbart mange grunde til de terrorhandlinger, som nu har krævet måske hundredtusindvis af liv. De, der begår sådanne handlinger, har ingen frygt for Allah. For dem er moralen påbudt af religion fuldstændig fremmed.

s.26

I islams moralske lære er de vigtigste kvaliteter kærlighed, medfølelse, fælles støtte, selvofting og tilgivelse. I et samfund, hvor denne moral leves som den burde gøres, er det umuligt at finde grundlaget til vold og konflikt.

s.31

Hvis din Herre ville, troede alle på jorden. Vil du tvinge menneskene til at tro? (Sura Yunus, 99)

s.32

Lige meget hvad en anden persons religion eller tro er, om de er jøder, kristne, buddister, hindu, muslimer opfordres i Koranen til at være tilgivende, og til at handle retfærdigt og human overfor dem.

s.33

I 1492 blev de jøder, der nægtede at konvertere, udvist fra Spanien af Kong Ferdinand og Dronning Isabella (ovenfor). Jøderne blev accepteret af det Osmanniske Imperium, en himmel af islamisk retfærdighed og medfølelse.

s.36

Islamisk Moral Forestiller sig et Liv fyldt med Fred, Velvære, Kærlighed og Glæde for alle Mennesker...

s.37

...Mens terrorisme længer efter et samfund hvor vold, frygt, nervøsitet og uorden regerer.

s.39

islamisk moral befaler muslimer at beskytte rettighederne for forældreløse og de i fattigdom og nød, at fælles støtte hinanden og være velvillige overfor hinanden.

s.40

I samfund, hvor islamisk moral følges, sameksisterer kirker, moskeer og synagoger. Dette syn på tre helligdomme i en institution for de hjemløse viser den retfærdighed og stræben efter fred, som er indprentet af læren om islamisk moral.

s.43

De, der truer de civile på livet, og specielt børn, må spørge sig selv: hvilken kriminalitet begik disse børn? Er det, at begå en ond gerning mod uskyldige folk noget, der ikke skal redegøres for overfor Allah?

s.46

...Gud har medfølelse med menneskene, og Han er barmhjertig. (Sura al-Baqara, 143)

s.48

Et kig på nutidens Madinah, byen som Profeten Muhammad (saas) og muslimerne emigrerede til og etablerede deres egen statsdannelse.

s.51

Kaabaen, som næsten to millioner muslimer kommer til hvert år fra de fire verdenshjørner, er et symbol på den fred og medfølelse, der er en integreret del af islamisk lære.

s.53

En af de hovedsaglige grunde til terroristiske bombninger, ildspåsættelser og andre så ondsindede handlinger er at skabe frygt, nervøsitet, usikkerhed og en følelse af panik hos folk.

s.54

I må ikke slå jeres egne ihjel! Gud er barmhjertig imod jer. (Sura an-Nisa', 29)

s.57

Jerusalem, som er hellig for muslimer, jøder og kristne, skal være et sted, hvor alle troende kan mindes Allah med glæde og kærlighed.

s.59

Mange korsfarere blev overrasket over den retfærdige og medfølende attitude udvist af muslimer, selv på slagsmarken. Senere udtrykte de åbenlyst deres beundring i deres erindringer. På billedet over ser vi det Andet Korstog, indviet af Louis VII.

s.61

Muslimsk herredømme i Spanien sluttede i 1492, da Granada blev erobret af Kong Ferdinand og Dronning Isabellas hær. På billedet over afbildedes byens overgivelse.

s.62

Sultan Beyazid II var en hengiven Muslim. Han bød jøderne, som flygtede fra spansk forfølgelse, velkommen, og tilbød dem friheden til at udøve deres religion i muslimske lande.

s.63

Erobringen af Istanbul af Sultan Mehmet Erobreren betød frihed for jøder og heterodokse kristne, som var blevet udsat for undertrykkelse i århundreder af romerske og byzantinske regenter.

Sultan Mehmet Erobreren gav mange indrømmelser til Patriarkatet. Patriarken nød autonomi for den første gang i historien, under tyrkisk regi. På billedet ser vi Sultan Mehmet Erobreren, der modtager Patriarken.

s.66

De, der tror og ikke forvirrer deres tro med uret, kan føle sig i sikkerhed... (Surat al-An'am, 82)

s.69

Under muslimsk herredømme havde muslimer, jøder og ortodokse kristne levet sammen i fred i Jerusalem. Da korsfarerne invaderede Jerusalem (som set ovenfor), udførte de forfærdelige slagterier. Korsfaterne fortsatte med at plyndre mange flere byer og myrde civile, som de gik videre.

s.70

Den 12. september, 1204, gik korsfarerne ind til Konstantinopel, som blev holdt af deres medkristne. De plyndrede og røvede byen selv til den grad, hvor de rev guldet ud af kirkerne.

s.72

Beduinerne var nomadestammer i ørkenen på Profeten Muhammads (saas) tid. På grund af de hårde omstændigheder, de levede i, kom de til at besidde en hård og rå kultur.

s.73

Michael Bakunin

s.78

Terroristorganisationer angriber deres mål uden diskrimination, hvilket vil sige, at uskyldige og forsvarsløse individer dræbes eller såres. Et typisk eksempel på dette var nervegasangrebene i Tokyos metro den 20. marts, 1995.

s.81

Gud befaler jer at udlevere betroet gods til de rette ejermænd og, hvis I dømmes mellem andre, da at dømme retfærdigt. Hvor herligt er det, som Gud formaner jer til! Gud hører alt og ser alt. (Sura an-Nisa', 58)

s.84

For terrorister det en livsstil at dræbe folk, skabe ødelæggelse og ravage. For dem er blodsudgydelse en bevidst handling. De kan skyde uskyldige, kaste en bombe efter børn eller sprænge et hus uden nogen form for medfølelse.

s.87

Terrorister siger efter at skade folk, både fysisk og psykisk for at opnå et særligt mål. Religions moral er dog modsat terrorisme i det, den stræber efter at skabe kærlighed, velvære, glæde og håb i samfundet.

s.88

I Koranens morale lære er det en utrolig ond handling at dræbe en uskyldig person. Allah forbyder terrorhandlinger og fordømmer de, der begår dem.

s.91

Terrorister ser deres destruktive handlinger som propaganda: de håber at sprede frygt ved at ødelægge mennesker og ejendom.

s.92

Gud kalder til fredens bolig og leder, hvem Han vil, til en lige vej. (Surah Yunus, 25)

s.95

I Koranen defineres både kristne og jøder som Bogens Folk, og der er en befaling om, at de skal vise respect, barmhjertighed og venlighed overfor dem. Både kristne og jøder tror på Allah og deler same moralske værdier som muslimer.

s.96

I dag er både muslimerne og Bogens Folk involveret i en udvidende kamp imod umoraliteter såsom seksuel perversion eller stofafhængighed. Hver af disse tre religioner accepterer kyskhed, ærlighed og selvføring som de største dyder.

s.98

Gudløse ideologier såsom fascisme, kommunisme, racisme og anarkisme har bragt ødelæggelse til menneskeheden og har opfordret had i samfund.

s.99

Darwinisme foreslår et samfund, hvori konflikt og vold ses som metoder for udvikling. Men et studie af dens effekter på samfundet afslører, at det Social Darwinistiske projekt kun har bragt smerte og ødelæggelse.

s.1000

Forfølgelsen af jøder gennem historien var kort sagt en konsekvens af racistiske fordomme, som bestemt modsætter sig islam. Ingen muslim bør tolerere uretfærdig eller ond behandling af uskyldige jødisk folk og børn.

s.103

Muslimer vil, at jøder, kristne og de selv skal leve i fred og tilfredshed, behandle hinanden med forståelse, venskab, respekt og medfølelse.

s.105

På Profeten Muhammads (saas) tid, blev en retfærdig og medfølende politik udført overfor Bogens Folk.

s.107

Moskeer, kirker og synagoger er specielle steder til bøn, hvor Allahs navn æres. I Koranen siger Allah, at alle disse helligdomme skal respekteres og bevares.

s.108

Det onde i verden vil forsvinde, når muslimer, kristne og jøder alle tilbeder Allah i fællesskab, og tolererer deres forskelle i overbevisning.

s.109

Alle Troende Skal Bede For Hinanden Og Være I Forening.

s.110

Muzammil Siddiqui, Præsidenten for the Islamic Society of North America, reciterede vers fra Koranen ved Washington National Cathedral mindehøjtideligheden, der blev holdt efter 11. september.

Side: Præsident Bush bad ved siden af en muslimsk imam under en bøn tjeneste ved Washington National Cathedral.

Over: Muslimer og ikke-muslimer bad sammen ved en tjeneste i Dallas.

Bush' besøg på the Islamic Center i Washington.

Efter angrebene den 11. september bad folk med alle sprog og religioner til Allah med empati og solidaritet med ofrene.

s.111

TIME, OKT, 1, 2001

PLANET EASTON, NOV, 2001

TIME, OKT, 1, 2001

Q-NEWS, OKT, 2001

TIME, OKT, 1, 2001

s.112

Scener for respekt: Paven ved et besøg ved Grædemuren i Jerusalem; Europæiske Union kommissær Romano Prodi, der giver en tale ved the Islamic Centre i Bruxelles.

s.117

...Vær retfærdige! Det ligger tættere på guds frygt. (Sura al-Ma'ida, 8)

s.118

Enhver, der medbringer det gode, har noget endnu bedre i vente... (Sura an-Naml, 89)

s.121

Omars Moske

s.123

Under muslimsk herredømme levede muslimer, kristne og jøder sammen i Jerusalem i trivsel og fred.

s.124

Muslimerne og jøderne i Jerusalem blev brutalt massakreret af korsfarerne

s.127

Kong Richard henrettede hensynsløst 3000 muslimske civile i the Castle of Acre, hvor i blandt der var mange kvinder og børn.

s.128

Selvom det Osmanniske Imperium var en muslimsk stat, gav den sine indbyggere religiøs frihed. Altså kunne en fredelig, multikulturel mosaik findes på Osmannisk jord. Som ses på dette billede beskyttede staten sine indbyggere i overensstemmelse med muslimsk moralsk lære, og gav til de fattige uanset hvilken religion de levede efter.

s.129

Katolikkers og protestanters fælles utolerance i det 16. og 17. århundrede fortsætter stadig i nogle lande. De mest uskyldige ofre for disse konflikter har altid været børnene.

s.130

Den Osmanniske løsning til Jerusalem

ZAMAN, 30.8.00

Vi savner Osmannerne

Nostalgi for Osmannerne i Balkan

TÜRKIYE, 15.4.95

Osmannerne rejste og terror begyndte

Modellen for fred i Mellemøsten er det Osmanniske med multikultur, med dens forsonende, retfærdige og tolerante attitude baseret på Koranens moralske lære. Ovenover er nogle klip fra tyrkiske aviser og tidsskrifter om det Osmanniske herredømmes fredelige natur.

s.131

En bredt anerkendt ekspert i Mellemøsten, Edward W. Said

s.132

Gud har medfølelse med tjenerne. (Sura Al 'Imran, 30)

s.134

Thomas Malthus

s.136

Implementeringen i det 19. århundrede af Malthus' tese om nødvendigheden for overlevelseskampen bragte elendighed til de hjælpeløse og fattige børn i England. Men religion sikrer beskyttelsen af børn. Et liv med godhed og dyder, uden nogen elendighed og lidelse, er kun mulig, hvis religionens moralske lære udføres.

s.137

Europe Since 1870 af den engelske professor i historie, James Joll.

s.139

Europæiske filosoffer og politiske ledere i det første årti af det 20. århundrede var besat af den darwinistiske ide om "kampen for overlevelse". Deraf deres entusiasme efter at starte den Store Krig, en forfærdelig katastrofe, der ødelagde mere end 10 millioner liv.

s.141

Fascisme, som er opbygget af darwinistiske koncepter, var skyld i døden på millioner af uskyldige folk. Denne frygtelige ideologi drev mange lande i verden ind i en malstrøm af ødelæggelse og elendighed.

s.142

Nazisme, en blanding af social darwinisme og neohedenskab, har dræbt millioner og spredt frygt i hjerterne hos mange andre.

s.143

Anden Verdenskrig var skyld i 55 millioner menneskers død, efterlod mange andre skadede og hjemløse, og deres liv i ruiner. Krigen ødelagde byer og gjorde, at økonomier kollapsede.

s.145

Kommunistiske ledere, hvis ideer om menneskelige samfund også var baseret på darwinisme, vil gå over i historien ved at have forårsaget forfærdelig lidelse med deres onde politik.

s.146

Kommunisme anvendte den darwinistiske ide om konflikt på klassekonflikten og accepterede derfor mord og blodsudgydelse som legitime kontrolmetoder.

s.149

Det er naturligt, at uenigheder opstår, men de bør ikke være årsagen til konflikt og krig mellem folk. Fælles respekt og medfølelse kan sikre enighed og sameksistens mellem parter i uenighed. Koranens moralske lære tilbyder folk at leve et liv med trivsel og glæde, hvor den dialektiske kamp altid bringer ulykke, ødelæggelse og død.

s.151

Der er måske uenighed mellem stater eller samfund, men konflikt og krig kan aldrig løse problemerne. Som vi fortælles i Koranen, skal alle uenigheder løses via fælles tålmodighed, medfølelse og forståelse.

s.152

Den eneste måde, hvorpå fremtidige generationer kan sikre sig selv et dydigt og tilfredsstillende liv, er via Koranens moralske lære.

s.154

Gud påbyder retfærdighed, at handle godt og at give til slægtningene; Han forbyder skamløshed, det forkastelige og vold... (Sura an-Nahl, 90)

s.159

Han er den, der sender tydelige tegn ned til sin tjener for at bringe jer ud af mørket og frem til lyset. (Sura al-Hadid, 9)

s.164

Han er Gud; Skaberen; Ophavsmanden; Formgiveren... (Sura al-Hashr, 24)

S.166

Charles Darwin

s.167

Med de eksperimenter, han udførte, ugyldiggjorde Louis Pasteur påstanden om, at "livløst materie kan skabe liv", som udgjorde fundamentet for evolutionsteorien.

s.168

Alexander Oparins forsøg på at komme med en evolutionistisk forklaring på livets oprindelse endte i en stor fiasko.

s.169

Et eksempel på evolutionisters forsøg på at redegøre for livets oprindelse er Miller eksperimentet. Det blev gradvist indset, at dette eksperiment, først bebudet som et stort fremskridt for evolutionsteorien, var ugyldig, og Miller blev endda selv tvunget til at indrømme netop det faktum.

s.170

Med de eksperimenter, han udførte, ugyldiggjorde Louis Pasteur påstanden om, at "livløst materie kan skabe liv", som udgjorde fundamentet for evolutionsteorien.

s.171

Et af de fakta, der ophæver evolutionsteorien er livets utrolig komplekse struktur. DNA molekylet placeret i cellekernen hos levende ting er et eksempel på dette. DNA er en form for databank dannet af arrangementet af fire forskellige molekyler i forskellige sekvenser. Denne databank indeholder koderne til alle de fysiske træk hos det levende væsen. Når det menneskelige DNA laves om til skrift, er det blevet udregnet, at dette ville resultere i en encyklopædi udgjort af 900 udgivelser. Uden tvivl afviser sådan en ekstraordinær information definitivt konceptet om tilfælde.

s.172

Fransk naturalist Lamarck

s.173

Evolutionsteorien påstår, at levende arter gradvist udviklede sig fra hinanden. Den fossile optegnelse afviser dog udtrykkeligt denne påstand. For eksempel opstod snesevis totalt distinkte levende arter pludselig i den Kambriske periode for omkring 550 millioner år siden. Disse levende væsner afbilledet på billedet ovenfor har meget komplekse strukturer. Dette faktum, henvist til som den "Kambriske Eksplosion" i videnskabelslitteratur, er klare beviser på skabelse.

s.174

Følehorn

ben

øje

mund

Siden begyndelsen af det tyvende århundrede, har evolutionære biologer ledt efter eksempler på fordelagtige mutationer ved at skabe mutant fluer. Men disse indsatser har altid resulteret i syge og deforme skabninger. Det øverste billede viser hovedet på en normal frugtflue, og billedet til venstre viser hovedet på en frugtflue med ben, der kommer ud af, resultatet af en mutation.

s.176

Den fossile optegnelse er en stor barrikade for evolutionsteorien. Den fossile optegnelse viser, at levende arter opstod pludseligt og fuldt udviklet uden nogle evolutionære overgangsformer mellem dem. Dette faktum er bevis for, at arter er skabt separat.

s.178

LEVENDE FOSSILER AFVISER EVOLUTION

Fossiler er bevis for, at evolution aldrig skete. Da den fossile optegnelse viser, at levende ting kom til i et enkelt øjeblik med alle de egenskaber, de besidder, og aldrig blev ændret det mindste i al den tid, arterne overlevede. Fisk har altid eksisteret som fisk, insekter som insekter og reptiler som reptiler. Der er ingen videnskabelig gyldighed ved påstanden, at arter udvikles gradvist. Almægtige Allah skabte alle levende ting.

En 54 til 37 millioner år gammel fossil klumpfisk

Et 295 millioner år gammelt fossilt søpindsvin

En 125 millioner år gammel fossil cikade

Et 50 millioner år gammel fossil blad fra en kæmpefyr

s.179

En 410 millioner år gammel fossil coelacanth (ovenfor) og et nutidigt eksemplar (venstre)

Den fossile optegnelse er en stor barrikade for evolutionsteorien. Den fossile optegnelse viser, at levende væsner opstod pludseligt og fuldt udviklet uden nogen evolutionære overgangsformer mellem dem. Dette faktum er bevis for, at arter er skabt separat.

s.181

FALSKT

Evolutionistiske aviser og magasiner udgiver ofte billeder af det primitive menneske. Den eneste tilgængelige kilde for disse billeder er kunstnerens fantasi. Evolutionær teori er blevet så svækket af videnskabeligt data, at vi i dag ser mindre og mindre af det i de seriøse medier.

s.182

FALSKT

s.185

Alle dens komponenter skal fungere sammen og perfekt, hvis øjet skal se overhovedet.

s.186

Sammenlignet med lydoptagelses apparater er øret meget mere komplekst, meget mere succesfuldt og besidder stærkt overlegne egenskaber i forhold til disse højteknologiske produkter.

s.189

Bevægelse

Tanke

Berøring

Tale

Syn

Smag

Hørelse

Lugt

Vi lever hele vores liv i vores hjerner. Folk, vi ser, blomster vi lugter, musik vi hører, frugt vi smager, fugten vi mærker med vores hænder – alle disse er indtryk, der bliver ”virkelighed” i hjernen. Men ingen farver, stemmer eller billeder eksisterer der. Vi lever i et miljø af elektriske impulser. Dette er ingen teori, men den videnskabelige forklaring for, hvordan vi opfatter verden udenfor.

s.191

På samme måde som trosretninger hos folk, der tilbad krokodiller, nu virker mærkelige og utrolige, er Darwinisters overbevisninger lige så utrolige. Darwinister opfatter chance og livløse, ubevidste atomer som kreativ kraft, og hengiver sig til den overbevisning som var det en religion.

BAGSIDE

Som vi muslimer fordømmer vi stærkt terroristangrebene på to store byer i USA den 11. september, 2001, som var skyld i at dræbe og skade tusindvis af uskyldige mennesker.

Denne bog vedholder, at kilden til den terror, vi fordømmer, bestemt ikke er noget fra en guddommelig religion, og at der ikke er nogen plads til terrorisme i islam. Dette gøres klart i Koranen, islams hovedsaglige kilde, og i alle sande muslimske herskeres væremåde, hvor Profeten Muhammad (saas) er den forreste af dem.

Vi må huske, at blandt de, der blev dræbt i New York og Washington, var der folk, der elskede Profeten Jesus (as) (kristne), Profeten Moses (as) (jøder) og Profeten Muhammad (saas) (muslimer). Med mindre man tilgives af Allah, er mord på uskyldige mennesker en stor synd, der fører til pinsel i Helvede. Ingen, der er religiøs og frygter Allah, ville gøre en sådan ting.

Religion befaler kærlighed, barmhjertighed og fred. Terror er, på den anden side, ond, ubarmhjertig og kræver blodsudgydelse og elendighed. Når dette er tilfældet bør oprindelsen for terroristhandlinger findes i vantrø hellere end i religion. Navnet eller identiteten på gerningsmanden er ikke vigtig. Hvis han kan dræbe uskyldige folk uden at blinke, så er han en vantrø, ikke en troende. Af denne grund er ”islamisk terror”, ”kristen terror” eller ”jødisk terror” alle fejlagtige koncepter, som modsiger budskabet i guddommelige religioner.

Sand religion kan på ingen måde tolerere terrorisme. I modsætning er terror (altså mordet på uskyldige folk) en stor synd i islam, og muslimer er ansvarlige for at forhindre disse gerninger og bringe fred og retfærdighed til verden. Denne bog afslører, i lyset af Koranens vers og med eksempler fra historien, at islam forbyder terrorisme og sigter efter at bringe fred og sikkerhed til verden.

OM FORFATTEREN

Adnan Oktar, som skriver under forfatternavnet Harun Yahya, blev født i Ankara i 1956. Siden 1980'erne har forfatteren udgivet mange bøger om trosrelaterede, videnskabelige og politiske problemer. Han er velkendt som forfatteren af vigtige værker, der afslører evolutionisternes bedrag, deres ugyldige påstande og de mørke forbindelser mellem darwinisme og så blodige ideologier som fascisme og kommunisme.

Alle forfatterens værker deler et enkelt mål: at overbringe Koranens budskab, opfordre læsere til at overveje grundlæggende trosrelaterede spørgsmål såsom Allahs eksistens og forening og efterlivet: og at afsløre irreligiøse systemers svage fundament og perverterede ideologier. Hans mere en 300 værker, som er oversat til 63 sprog, nyder et bredt læserpublikum i hele verden.

Ved Allahs vilje, vil Harun Yahyas bøger være en middel hvorigennem folk i det 21. århundrede vil opnå fred, retfærdighed og glæde, som lovet i Koranen.